
SARAH J. MAAS
BUZ VE YILDIZIŞIĞI SARAYI
UMUT, EN SOĞUK GECEYİ ISITIR.
DEX

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Vârisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı
Güller ve Dikenler Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı

BUZ VE YILDIZIŞIĞI SARAYI

Orijinal adı: *A Court of Frost and Starlight*
© 2018, Sarah J. Maas
Yazan: Sarah J. Maas
Çeviren: Meriç Keleş
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Plc.'den alınmıştır.

1. baskı / Eylül 2020 / ISBN 978-605-09-7761-5
Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk
Grafik uygulama: Taylan Polat
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

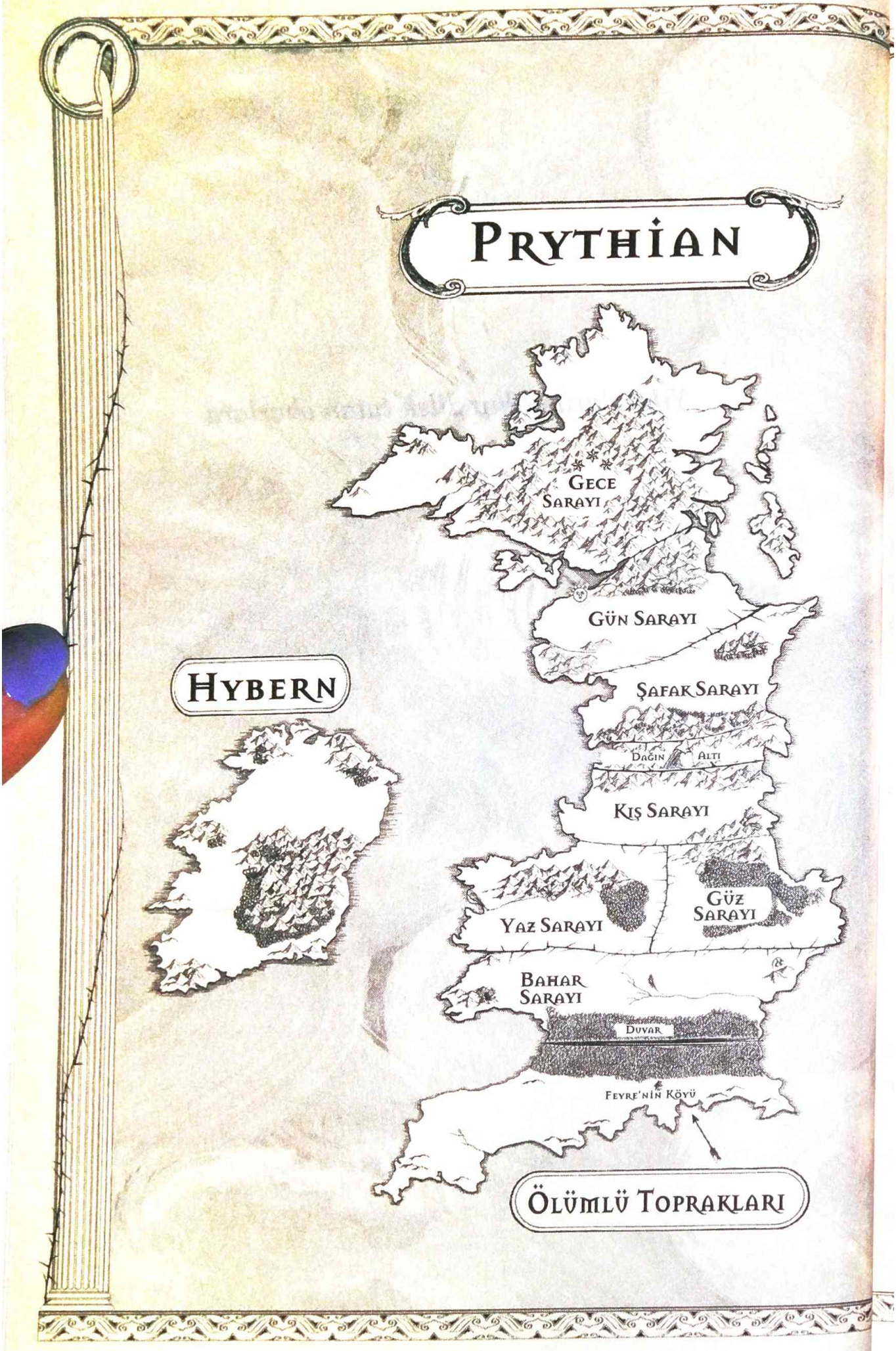
Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

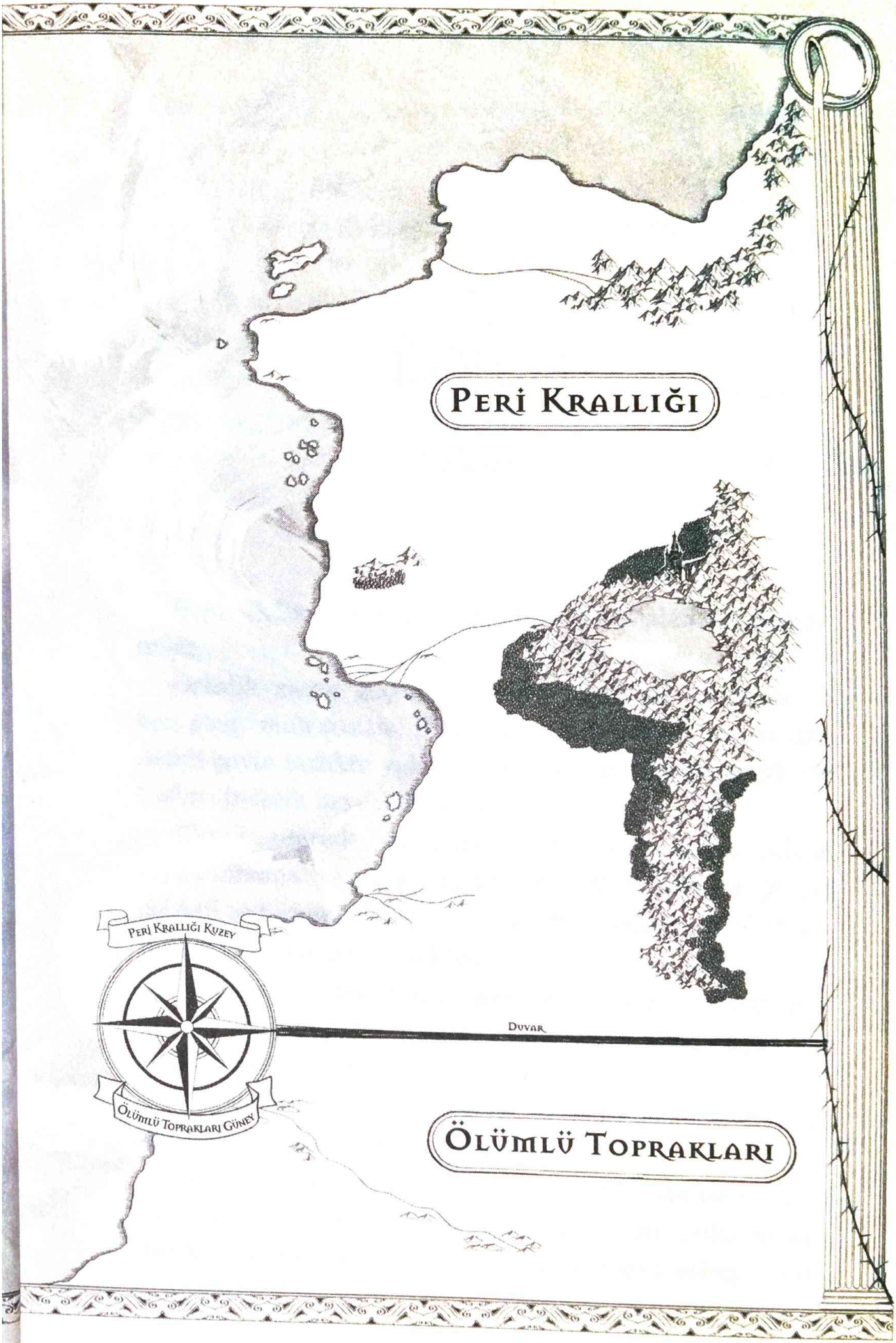
SARAH J. MAAS

BUZ VE YILDIZIŞIĞI SARAYI

UMUT, EN SOĞUK GECEYI ISITIR.

Yıldızlara bakıp dilek tutan okurlara

PRYTHİAN
GECE SARAYI
GÜN SARAYI
ŞAFAK SARAYI
DAĞIN
ALTI
KIŞ SARAYI
HYBERN
GÜZ SARAYI
YAZ SARAYI
BAHAR SARAYI
DUVAR
FEYRE'NİN KÖYÜ
ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI

Peri Krallığı
Peri Krallığı Kuzey
Duvar
Ölümlü Toprakları Güney
Ölümlü Toprakları

1.
BÖLÜM

Feyre

Kışın ilk karı bir saat önce Velaris'i kamçılamaya başlamıştı.

Ortalık zaten geçen haftadan beri buz kesmişti ve ben pastırmalı tosttan ibaret kahvaltımı bir kupa dolusu demli çayla birlikte yalayıp yutana kadar soluk kaldırım taşları incecik beyaz tozla kaplandı.

Rhys'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Uyandığımda yatakta değildi ve yattığı tarafta çarşaf çoktan soğumuştu. Şaşırtıcı değildi çünkü bu sıralar ikimizin de işi başından aşkındı.

Kasaba evindeki kiraz ağacından yapılmış uzun masadan, vitraylı pencerelerin dışında döne döne düşen kar tanelerine kaşlarımı çatarak baktım.

Bir zamanlar yılın ilk karından deli gibi korkar, uzun, çetin kışların dehşetiyle yaşardım.

Ama yaklaşık iki yıl önce o gün, uzun, çetin bir kış beni ormanın derinliklerine sürüklemişti. Uzun, çetin bir kış, bir kurdu öldürecek kadar çaresiz kalmama sebep olmuş,

sonunda beni buraya sürüklemişti; bu hayata, bu... mutluluğa.

Minik ön bahçedeki sararmış çimenlere lapa lapa yağan kar dekoratif bahçe çitinin direklerini ve kemerlerini de kapladı.

Dönerek düşen her kar tanesiyle birlikte içimde kıvılcımlar saçan yepyeni bir güç kıpır kıpır etti. Gece Sarayı Yüce Leydisiydim, evet, ama aynı zamanda tüm sarayların yetenekleriyle kutsanmıştım. Ve görünüşe göre şimdi Kış'ın canı oyun istiyordu.

Sonunda sabah mahmurluğunu üzerimden atınca zihnimi koruyan siyah duvarı indirdim ve Rhys'le aramdaki ruh köprüsüne bir düşünce fırlattım. *Sabahın köründe nereye kayboldun?*

Soru karanlıkta yitip gitti. Rhys'in Velaris civarında olmadığının kesin kanıtı. Muhtemelen Gece Sarayı sınırları içinde bile olmadığının. Bu da şaşırtıcı değildi: Son aylarda dış ilişkilerimizi sağlamlaştırmak, ticari bağlantılar kurmak ve duvar-sonrası niyetlerini yakından takip etmek için müttefiklerimizi ziyaret ediyordu. Kendi işimden fırsat buldukça sık sık ona eşlik ediyordum.

Tabağımı çatalımı topladım, çayımı çöpe döküp mutfağın yolunu tuttum. Buzla ve karla oynamak bekleyebilirdi.

Şimdiden mutfak tezgâhında öğle yemeği hazırlıklarına girişen Nuala –ikizi Cerridwen ortalıkta görünmüyordu– bulaşıklarımı almaya yeltenince elimi kaldırıp onu durdurdum. "Kendim yıkayabilirim," dedim selam niyetine.

Etli börek yapmaya kendini kaptıran yarı-cadı minnettar bir gülücükle razı oldu. Az konuşan bir kadın olsa da ikizlerin ikisi de utangaç sayılmazdı. Özellikle de

Rhys ve Azriel için çalışırlarken; yani casusluk yaparlarken.

Tabağımı, çatalımı ve bardağımı durularken mutfak penceresinden dışarı bakarak, "Hâlâ yağıyor," dedim öylesine. Elain narin çalılarla çiçeklerin üzerine çuval bezleri örterek bahçeyi kışa hazırlamıştı. "Hiç duracakmış gibi görünmüyor."

Turtanın üzerine süslü bir kafes hamuru seren Nuala gölgeli parmaklarıyla maharetli ve hızlı bir iş çıkararak kenarları birleştirdi. "Beyaz bir gündönümü geçirmek güzel olur," derken sesi oynak olmasına rağmen kısıktı. Fısıltılı ve gölgeli. "Bazı yıllar fazla ılık geçebiliyor."

Doğru. Kış gündönümü. Bir hafta sonra. Henüz çok yeni bir Yüce Leydi olduğum için, resmî rolümün ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Bir Yüce Rahibemiz olsaydı, geçen yıl Ianthe'nin yaptığı gibi tuhaf bir tören yapabilirdi.

Bir yıl. Tanrım, Rhys'in beni Bahar Sarayı'nın zehrinden uzaklaştırmak, acılarımdan kurtarmak için can havliyle pazarlığımızın gereğini talep etmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Bir dakika geç kalmış olsaydı Ana bilir neler olurdu. Ben kim bilir nerede olurdum.

Kar taneleri döne döne inip çalıları örten çuval bezinin liflerine konuyordu.

Eşim benimle olmaktan umudunu kestiği halde uğruma fedakârca kendini paralamıştı.

İkimiz de bu aşk için savaşmış, kanımızı akıtmıştık. Rhys bu uğurda canını vermişti.

Gece gündüz rüyalarımda hep o anı görüyordum. Yüzünün nasıl göründüğünü, göğsünün nasıl yükselmediğini, aramızdaki bağın nasıl lime lime olduğunu. Bağın

yerine çöreklenen, *Rhys*'in yerine çöreklenen o boşluğu hâlâ hissediyordum. Bağın giderken arkasında bıraktığı ses, –şimdi bile, aramızdaki bağ yıldızlı geceden bir nehir gibi tekrar akarken bile– hâlâ beynimde yankılanıyordu. Beni uykumdan; bir sohbetten, bir resimden, bir yemekten çekip alıyordu.

Rhys neden bazı geceler ona daha sıkı sarıldığımı, neden parlak, temiz gün ışığında bazen elini tutuverdiğimi kesinlikle biliyordu. Biliyordu, çünkü ben de *onun* gözlerinin neden uzaklara dalıp gittiğini, neden hâlâ inanamıyormuş gibi hepimize gözlerini kırparak baktığını ve neden bir ağrıyı hafifletmek istercesine göğsünü sıvazladığını biliyordum.

Çalışmak iyi gelmişti. İkimize de. Meşgul olmak, odaklanmak. Gerçi bazen korktuğum başıma geliyor, tüm o düşüncelerin üstüme çullandığı, boş, ıssız günler gelip çatıyordu. Kendim ve zihnim dışında hiçbir şeyin olmadığı, Rhys'in kayaların üzerinde cansız uzanışını, Hybern Kralı'nın babamın boynunu kırışını, Illyrialıların kül olup gökten yağışını anımsadığım zamanlar.

Belki günün birinde çalışmak bile tüm bu kötü anıları uzak tutmaya yetmeyecekti.

Neyse ki yakın gelecekte pek boş kalmayacaktık. Hybern saldırılarından sonra Velaris'i yeniden inşa etmek büyük görevlerimizden sadece biriydi. Yapılması gereken başka şeyler de vardı hem Velaris'te hem de ötesinde: Illyria dağlarında, Oyuk Şehir'de, Gece Sarayı'nın devasa coğrafyasında. Ve onun da ötesinde, yeniden şekillenen dünyada.

Ama şimdilik: gündönümü. Yılın en uzun gecesi. Pencereden, hâlâ turtanın kenarlarıyla ilgilenen Nuala'ya dön-

düm. "Burada da tatil ilan ediliyor değil mi?" diye sordum öylesine. "Sadece Kış'ta ve Gün'de değil." Ve Bahar'da.

"Ah evet," dedi Nuala, turtasını incelemek için tezgâha tepeden bakarak. Bizzat Azriel tarafından yetiştirilen yetenekli casus ve usta aşçı. "Gündönümünü iple çekeriz. Samimidir, sıcaktır, hoştur. Hediyeler, müzik, yemek ve bazen de yıldızlar altında şölen..." Geçen yıl maruz kaldığım, kalabalık, hareketli, gün boyu süren partinin tam tersi. Ama... hediyeler.

Hepsine hediye almak zorundaydım. Zorunda değildim: *İstiyordum.*

Çünkü tüm arkadaşlarım, şimdiki ailem, savaşmış, yaralanmış ve ölümden dönmüştü.

Zihnimi yırtıp geçen o görüntüyü kovaladım: Nesta yerde kanlar içinde yatan Cassian'ın üzerine kapanıyor ve Hybern Kralı'nın karşısında birlikte ölmeye hazırlanıyorlar. Arkalarında babamın cansız bedeni...

Boynumu kütlettim. Hangi sebeple olursa olsun bir kutlama hepimize iyi gelirdi. Bir iki saatten fazla bir araya geldiğimiz zamanlar o kadar nadirdi ki.

"Ayrıca dinlenme zamanıdır," diye devam etti Nuala. "Ve karanlık üzerine, ışığın parlamasına nasıl izin verdiği üzerine kafa yorma zamanı."

"Bir tören olur mu?"

Yarı-cadı omuz silkti. "Evet ama hiçbirimiz gitmeyiz. Daha çok, ışığın yeniden doğuşunu onurlandırmak için bütün geceyi zifiri karanlıkta oturarak geçirmek isteyenler gider." Belli belirsiz bir gülümseme. "Kız kardeşim ve benim için yeni bir şey sayılmaz. Ya da Yüce Lord için."

Saatlerce bir tapınağa tıkılıp kalmayacağım için ne kadar rahatladığımı belli etmemeye çalışarak başımla onayladım.

Temiz tabaklarımı kuruması için lavabonun arkasındaki tahta rafa dizdikten sonra Nuala'ya yemekte iyi şanslar diledim ve giyinmek için üst kata çıktım. Nuala'nın ikizi giysilerimi hazırlayıp bırakmış olmasına rağmen hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Saçlarımı gevşek örgü yaptıktan sonra Cerridwen'in benim için hazırladığı koyu siyah kazağımı, sıkı siyah taytımı ve kürklü botlarımı giydim.

Bir yıl önce cafcaflı bir elbise giydirilip mücevherlerle süslenmiş ve üstüne titrenen damızlık bir kısrağı seyreder gibi açık ağızlarla bana bakan bir saray efradının önünde yürütülmüştüm.

Şimdi... Sol elimdeki safir taşlı gümüş alyansa bakarak gülümsedim. Ormanın Dokumacısı'ndan bileğimin hakkıyla aldığım yüzük.

Gülümsemem biraz soldu.

Onu da görebiliyordum: avlarının kanına boyanmış halde Hybern Kralı'nın karşısına dikilen Styrga'yı. Hybern Kralı onun başını ellerinin arasına alıp boynunu kırıyor, ardından hayvanlarının önüne atıyordu.

Elim ayağım boşalıyormuş gibi, duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibi hissedince yumruklarımı sıktım ve kendimi toparlayana dek burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim.

Sonunda Rhys'in odasını –odamızı– ayrımsayabildiğimde etraftaki kişisel eşya karmaşası gözüme takıldı. Kesinlikle küçük bir oda değildi ama son zamanlarda biraz... sıkışıklık hissi veriyordu. Rhys'e ait olan, gül ağacından yapılmış, duvara dayalı masanın üstü ikimizin işleriyle ilgili kâğıtlarla ve kitaplarla doluydu; mücevherlerim ve giysilerim mecburen bu odayla eski yatak odam arasında bölüştürülmüştü. Ve bir de silahlar vardı.

Hançerler ve palalar; sadaklar ve yaylar. Rhys'in her nasılsa bana belli etmeden masanın arkasına sıkıştırdığı, ağır, çirkin görünüşlü *topuzu* görünce başımı kaşıdım.

Bilmek dahi istemiyordum. Yine de bunun arkasında Cassian'ın olduğundan şüphem yoktu.

Her şeyi âlemler arasındaki cepte tutabilirdik, elbette... ama... Yüksek gardıroba dayalı duran Illyria kılıçlarıma kaşlarımı çatarak baktım.

Kar yüzünden evde mahsur kalırsak bir günümü eşyaları düzenlemeye ayırabilirdim. Her birine bir yer bulmak için. Özellikle de o topuza.

Bu çok kolay olmayacaktı, çünkü Elain hâlâ koridorun ucundaki odada kalıyordu. Nesta, üzerinde uzun uzun düşünmemeyi tercih ettiğim bir nedenle, şehirde kendine ait bir evde yaşamayı seçmişti. Lucien, en azından, nehir kenarındaki nezih bir apartman dairesine yerleşmişti, hem de savaş meydanlarından döner dönmez. Ve Bahar Sarayı'ndan.

Lucien'e bu ziyaretle ilgili hiçbir şey sormamıştım. Tamlin'e yaptığı ziyaretle ilgili.

Lucien de morarmış gözü ve patlamış dudağı hakkında bir açıklama yapmamıştı. Sadece Rhys'le bana Velaris'te kalacağı bir yer bilip bilmediğimizi sormuştu, çünkü ne kasaba evinde kalarak daha fazla rahatsızlık vermek istiyordu, ne de Rüzgâr Evi'ne tıkılıp kalmak.

Elain'den ve ona olan yakınlığından bahsetmemişti. Ablam da Lucien'e kal veya git dememiş, yüzündeki morluklara üzülüp üzülmediğini bile belli etmemişti.

Lucien buna rağmen temelli gitmemiş, sık sık günlerce hatta haftalarca ortadan kaybolarak kendini meşgul etmenin yollarını bulmuştu.

Lucien ve Nesta artık kendi evlerinde kalsa bile kasaba evi bugünlerde fazla küçük geliyordu. Hele de Mor, Cassian ve Azriel yatıya kaldığında. Gelgelelim, Rüzgâr Evi de fazla büyük, fazla resmî ve şehirden fazla uzaktı. Bir iki gece için güzel olsa da... ben bu evi seviyordum.

Burası benim evimdi. Her açıdan benim ilk evimdi.

Ve gündönümünü burada kutlamak güzel olurdu. Hepsiyle birlikte ve mümkün olduğunca kalabalık.

İncelemek zorunda olduğum kâğıt yığınına kaşlarımı çatarak baktım: Diğer saraylardan, mevki için dört takla atan rahibelerden ve hem insan hem de peri krallıklarından gelen mektuplar.

Haftalardır erteliyordum ve bu sabah hepsinin hakkından gelmek umuduyla bir kenara toplamıştım.

Gece Sarayı Yüce Leydisi, Gökkuşağı'nın Savunucusu ve... çalışma masası.

Örgülü saçımı omzumun üzerinden geriye savurarak acı acı güldüm. Belki de kendime gündönümü hediyesi olarak bir yönetici asistanı ayarlasam iyi olurdu. Bu tür şeyleri okuyup cevaplayacak, hangisinin önemli olduğunu, hangisinin bir kenara atılabileceğini çözebilecek biri. Çünkü kendime biraz zaman ayırmalıydım, *Rhys için...*

Rhys'in gerçekten hiç ama hiç takip etmediği saray bütçesine bakıp bu ihtimali hayata geçirecek birtakım ayarlamalar yapmalıydım. Hem kendim hem de onun için.

Hazinemizin dolup taştığını ve bu masrafı servetimizde en ufak bir gedik açmadan kolayca karşılayabileceğimizi biliyordum ama çalışmak bana ağır gelmiyordu. Hatta çalışmayı seviyordum. Bu diyar, bu halk, benim için eşim kadar değerliydi. Neredeyse uyanık olduğum

her saati onlara yardım etmekle geçiriyordum, düne kadar. Nazikçe, iyi niyetle, *eve gidip tatilin tadını çıkar* denilene kadar.

Savaşın ardından Velaris halkı yaralarını sarmak ve şehri yeniden inşa etmek gibi zor bir göreve uyanmıştı. Ben daha *nasıl* yardım etsem diye düşünüp taşınırken şehre hizmet edecek bir sürü gönüllü birliği oluşturulmuştu. Ben de bunların çoğunda, yıkım yüzünden evlerini kaybedenlere başlarını sokabilecekleri bir yer bulmaktan, savaşın etkilediği aileleri ziyaret etmeye, evi ve eşyası olmayanlara yeni montlar ve erzaklar vererek kışa hazırlamaya kadar birçok görevde gönüllü olmuştum.

Hepsi önemli görevlerdi; hepsi iyi, tatmin edici işlerdi. Ama yine de... fazlası vardı. Yardım etmek için yapabileceğim *daha fazla şey* vardı. Kişisel olarak yapabileceğim bir şeyler. Sadece henüz ne olduğunu bulamamıştım.

Görünüşe göre her şeyini kaybedenlere yardım etmeye can atan yalnızca ben değildim. Tatille birlikte yeni bir gönüllü dalgası gelmiş, gönüllü topluluklarının büyük bölümünün üs kurduğu Tekstil ve Kuyum Palas'a üşüşmüşlerdi. Topluluklardan birinin kadın yöneticisi, *bize çok yardım ettiniz Leydim,* demişti dün. *Hemen hemen her gün geldiniz, canla başla çalıştınız. Bir hafta dinlenin. Bunu hak ettiniz. Eşinizle birlikte kutlama yapın.*

Hâlâ verilecek bir sürü mont, dağıtılacak bir sürü odun olduğunu söyleyerek karşı çıkmayı denemiştim ama peri kadın gönüllülerle dolup taşan salonu işaret etmekle yetinmişti. *O kadar yardım geldi ki hepsini ne yapacağımızı bilemiyoruz.*

Tekrar itiraz etmeye yeltendiğimde beni ön kapıdan kışkışlamış, ardından kapıyı yüzüme kapatmıştı.

Mesajı almıştım. Dün öğleden sonra uğradığım diğer tüm organizasyonlarda senaryo aynıydı. *Eve gidin ve tatilin tadını çıkarın.*

Ben de öyle yapmıştım. En azından ilk kısmını. *Tadını çıkarma* kısmına gelince...

Rhys'in az önce sorduğum soruya verdiği cevap, sonunda, karanlık, parıltılı bir gücün sırtında gelerek bağın üzerinde titreşti. *Devlon'un kampındayım.*

Oradan cevap vermek bu kadar uzun mu sürüyor? Illyria Dağları çok uzaktaydı, evet, ama cevabın gelmesi dakikalar almazdı.

İç gıcıklayıcı bir kahkaha. *Cassian tam gaz konuşuyordu. Nefes bile almıyordu.*

Zavallı Illyrialı bebeğim. Hakikaten sana eziyet ediyoruz, değil mi?

Rhys'in muzipliği bana doğru çağlayıp geceye bulanmış ellerle benliğimin derinliklerini okşadı. Sonra birden durup aynı hızla kayboldu. *Cassian'la Devlon birbirine girmek üzere. Sonra konuşuruz.* Duyularımı sevecenlikle okşadıktan sonra gitti.

Bu konuyla ilgili ifadesini daha sonra alırdım ama şimdi...

Pencerenin dışında dans eden kar tanelerine gülümsedim.

2. BÖLÜM

Rhysand

Saat sabahın dokuzu bile olmamıştı ve Cassian şimdiden çileden çıkmıştı.

Puslu kış güneşi Illyria Dağları'nın üzerindeki bulutların arasından sızmayı deniyor ama başaramıyor, rüzgâr gri zirvelere çarparak gümbürdüyordu. Telaşlı kampta şimdiden biriken kalın kar tabakası yakında Velaris'in başına geleceklere dair bir ipucu veriyordu.

Şafakta oradan ayrılırken kar zaten başlamıştı ve geri döndüğümde her yeri karla kaplı bulabilirdim. Dakikalar önce bağ üzerinden yaptığımız kısa sohbet sırasında Feyre'ye sorma fırsatı bulamamıştım ama belki benimle karda yürümeye gelirdi. Yıldızışığı Şehri'nin taze kar altında nasıl parladığını ona göstermeme izin verirdi.

Ama şu anda eşim ve Velaris, yüksek, geniş bir dağ geçidine kurulmuş Rüzgârkıran kampındaki hummalı koşuşturmadan dünyalar kadar uzakta gibiydi. Zirvelerin arasını kasıp kavuran, dervişler gibi dönen kar tanelerini oradan oraya savurarak kampın adını boşa çıkaran rüzgâr, Illyrialıları günlük işlerinden alıkoyamıyordu.

Savaşçılar için: devriye nedeniyle dışarıda olanlar hariç, aşağıdaki dar vadi tabanına kadar uzanan dik uçurumun kenarındaki sahalarda eğitim yapmak. Elemeleri geçememiş erkekler için: tüccar, demirci veya ayakkabıcı kimliğiyle alışverişleri halletmek. Ve kadınlar için: angarya.

Kadınlar bunu angarya olarak görmüyordu. Hiçbiri. Ancak ister yaşlı ister genç olsunlar, onlardan beklenen görevler hiç değişmiyordu: yemek, temizlik, çocuk bakımı, dikiş, çamaşır yıkama... Bunlar onurlu görevlerdi: gurur duyulacak, faydalı işlerdi. Ama kadınların her birinden yapmaları *beklendiğinde* değil. Ve bu görevlerden kaytardıklarında, sayıları yarım düzineyi bulan kamp annelerinin veya hayatlarını kontrol eden erkeklerin hışmına uğruyorlardı.

Annemin halkı, ben bu yeri bildim bileli, böyle gelmiş böyle gidiyordu. Aylar önceki savaşla birlikte dünya yeniden doğmuş, duvar kayıplara karışmıştı, fakat bazı şeyler hiç değişmiyordu. Hele de değişimin karşı dağların arasındaki buzulların erimesinden daha yavaş gerçekleştiği bu kamplarda. Kökleri binlerce yıl önceye giden gelenekler neredeyse hiç sorgulanmamıştı.

Bize kadar. Şimdiye kadar.

Dikkatimi telaşlı kamptan alıp şu anda durduğumuz tebeşir çizgili idman sahalarına çevirdim ve Cassian Devlon'a yüklenirken tarafsız bir ifade takındı.

Kabarık göğüs kaslarının üzerinde kollarını kavuşturan kamp lordu, "Kızlar gündönümü hazırlıklarıyla meşguller," dedi. "İşler zamanında yetişecekse bütün evli kadınlar elinden gelen yardımı yapmalı. Gelecek hafta idman yapabilirler."

Cassian'ın bu konuda Devlon'u sıkıştırdığı on yıllar

içinde bu konuşmanın kaç farklı versiyonunu dinlediğimi hatırlayamadım.

Cassian'ın siyah saçları rüzgârla savrulsa da bizi eğiten savaşçıya cevap verirken yüzü hâlâ kaya kadar sertti: "Kızlar günlük idmanlarından *sonra* annelerine yardım edebilir. İdmanı iki saate düşürürüz. Günün geri kalanı hazırlıklara yardım etmelerine yeter."

Devlon ela gözlerini birkaç adım ötede oyalandığım yere çevirdi. "Bu bir emir mi?"

Bakışlarına karşılık verdim. Ve tacıma, gücüme rağmen, beş yüz yıl önceki o titrek çocuğa dönmemeye, Devlon'un heyula gibi karşıma dikilip beni idman sahasına attığı o ilk güne dönmemeye çalıştım. "Cassian emir olduğunu söylüyorsa, öyledir."

Devlon ve Illyrialılara karşı yıllardır verdiğimiz bu mücadele sırasında, onun zihnine dalmayı, hepsinin zihnine dalmayı ve hepsini yola getirmeyi düşündüğüm olmuştu. Ama benim bile aşmayacağım, aşamayacağım bazı çizgiler vardı. Ayrıca Cassian beni hayatta affetmezdi.

Devlon nefesiyle buhar kıvrımları çıkararak homurdandı. "Bir saat."

Cassian kanatlarını hafifçe açarak, "İki saat," diye diretti ki buraya çağrılmamın nedeni de buydu: geri adım atmamasına yardımcı olmak.

Kardeşim gelmemi istediğine göre durum ciddi olmalıydı. Hem de çok ciddi. Belki de Illyrialılar yaptıklarının sonuçları olacağını hatırlayana kadar buradaki varlığımızı sürekli hale getirmeliydik.

Ama savaş herkesi etkilemişti ve yeniden inşa süreci, bizimle buluşmak için kabuklarından çıkan insan bölgele-

ri, duvarsız bir dünyaya bakıp bundan nasıl faydalanacağını merak eden peri krallıkları derken... Buraya birilerini dikmeye yetecek kaynağımız yoktu. Henüz. Belki gelecek yaz, eğer öteki taraflarda hava yeterince sakinleşirse.

Devlon'un yalakaları yandaki idman sahasında oyalanarak bütün hayatımız boyunca yaptıkları gibi Cassian'la beni süzüyordu. Gerçi yüzyıllar önceki Kan Ayini'nde arkadaşlarının bir kısmını katlettiğimiz için hâlâ uzak duruyorlardı ama... Bu yaz savaşan ve kanlarını döken de onlardı. Hybern ve Kazan ittifakının en sert darbesine maruz kalarak en fazla kayıp veren de onlardı.

Hayatta kalan her savaşçı kısmen kendi becerisinin kısmen de Cassian'ın liderliğinin bir sonucuydu, ancak Illyrialılar burada dünyadan kopuk ve boş boş durdukça bu kayıplar çirkin bir şeye dönüşmeye başlıyordu. Tehlikeli bir şeye.

Amarantha'nın egemenliği sırasında bazı savaş birliklerinin koşa koşa onun safına geçtiğini unutmamıştık. Ve Amarantha'nın devrilmesinden sonraki birkaç ay boyunca bu firari grupların peşine düşüp hepsinin kökünü kuruttuğumuzu hiçbir Illyrialı'nın unutmadığından emindim.

Evet, burada varlık göstermemiz gerekliydi. Ama şimdi değil.

Devlon kaslı kollarını kavuşturarak ayak diredi. "Çektikleri onca şeyden sonra çocukların güzel bir gündönümü'ne ihtiyaçları var. Bırakın kızlar bunu onlara versin."

Piç kurusu hangi silahlara başvuracağını kesinlikle biliyordu hem fiziksel hem de sözlü olarak.

"İdman sahasında her sabah iki saat," dedi Cassian, onunla doğrudan kavgaya girmek istemedikçe karşı çık-

mamam gerektiğini benim bile bildiğim o sert ses tonuyla. Devlon'un bakışlarından gözlerini kaçırmadı. "*Çocuklar* süslemelere, temizliğe ve yemeklere yardım edebilir. Onların da iki eli var."

"Bazılarının var," dedi Devlon. "Bazıları tek eli bile olmadan döndü."

Cassian'ın kalbinde açılan o derin yarayı görmesem de hissettim.

Ordularıma komuta etmenin bedeli buydu: her bir sakatlık, ölüm, yara izi; hepsini kendi kişisel başarısızlığı sayıyordu. Ve bu savaşçıların arasında olmak, o kayıp uzuvları, hâlâ iyileşmeyen ya da hiç iyileşmeyecek olan o ölümcül yaraları görmek...

Damarlarımda fokurdamaya başlayıp dışarıya çıkmanın bir yolunu arayan karanlık gücümü yatıştırdım ve soğuktan donan ellerimi ceplerime sokarak, "Doksan dakika idman yapacaklar," dedim. Cassian, akıllıca davranarak, kanatlarını sonuna kadar açıp öfkeden kudurmuş numarası yaptı. Devlon ağzını açtı ama aptalca bir laf etmeden önce araya girdim. "Her sabah bir buçuk saat, sonra ev işlerini yapabilirler ve erkekler fırsat buldukça onlara yardım eder." Büyük dağ geçidinden arkamızdaki ağaç kaplı zirvelere kadar geniş bir alana yayılan sabit çadırlara, taş ve ahşaptan yapılmış küçük kulübelere baktım. "Unutma Devlon, çok sayıda kadın da kayıplar verdi. Ellerini olmasa da kocalarını, evlatlarını, kardeşlerini o savaş meydanlarında bıraktılar. Herkes tatil hazırlıklarına yardım edecek ve herkes idman yapacak."

Cassian'a peşimden gelmesini işaret ederek kampın diğer tarafına, operasyonlar için yarı kalıcı üs olarak kullandığımız eve doğru yürüdüm. O evde Feyre'yi sürükle-

mediğim hiçbir köşe yoktu, fakat eşlenmemizden hemen sonra ona yakın olup da içinde olmamaya dayanamadığım o ilk vahşi günlerden beri favori yerim mutfaktı.

O günler ne kadar da eski ne kadar da uzak görünüyordu. Bir ömür geçmiş gibi.

Bir tatile ihtiyacım vardı.

Ormanın başladığı yerdeki, iki katlı, daracık taş eve doğru yürürken, botlarımızın altından buz ve kar çıtırtıları yükseliyordu.

Dinlenmek için değil, bir yerlere gitmek için değil, sadece eşimle birlikte aynı yatakta dolu dolu birkaç saatten fazla geçirmek için bir tatil.

Birkaç saatten fazla uyumak *ve* Feyre'yle sevişmek için. Bugünlerde ikisinden birini seçiyormuş gibiydim ki bu kesinlikle kabul edilemezdi. Ve beni aptala çeviriyordu.

Geçen hafta öyle çılgın bir yoğunluk vardı ve onu hissedip tadına bakmaya öyle hasret kalmıştım ki Rüzgâr Evi'nden kasaba evine yaptığımız uçuş sırasında ona sahip olmuştum. Velaris'in semalarında ve eğer perdeleme yapmasam herkesin gözü önünde. Bazı dikkatli manevralar gerektiriyordu. Her saniyenin tadını çıkarabilmek için aylarca plan yapmıştım ama göklerde baş başayken bana sokulduğunda o mavi-gri gözlere şöyle bir bakmak yetmişti ve kendimi bir anda pantolonunun düğmelerini çözerken bulmuştum.

Bir anda onun içindeydim ve bunu yapayım derken neredeyse Illyria yavruları gibi çatılara çakılacaktık. Feyre sadece gülmüştü.

Bu kısık gülüşü duyunca doruğa ulaşmıştım.

Unutulmaz anlarımdan biri değildi ve Kış gündönümü bize bir günlük izin bahşettiğinde daha derinlere gömüleceğimden hiçbir şüphem yoktu.

Yükselen şehvetimi boğarak zihnimde bas bas bağıran sesini kestim ve nihayet ahşap ön kapıya ulaştığımızda konuştum.

"Hazır buradayken bilmem gereken başka bir şey var mı?" Ayaklarımı kapı çerçevesine vurup botlarımdaki karı temizledikten sonra eve girdim. Mutfak masası ön odada boylu boyunca uzanıyordu. Feyre'nin onun üzerine eğildiği anın görüntüsünü kafamdan uzaklaştırdım.

Cassian derin bir of çekerek kapıyı kapattı, ardından kanatlarını sıkıca katlayıp sırtını kapıya verdi. "Fitne derinleşiyor. Gündönümünde klanlar bir araya gelince bunu yaymak için bir şansları olacak."

Gücümün küçük bir kıpırtısıyla şöminede kükreyen alevler küçük alt katı çabucak ısıttı. Sadece bir büyü fısıltısıydı ama buna rağmen, benliğimin derinliklerindeki o karanlık gücü sürekli kontrol altında tutmanın yarattığı gerilimi bir nebze olsun hafifletti. O kahrolası masanın bir kenarına ilişip kollarımı kavuşturdum. "Daha önce üstesinden geldik. Yine geliriz."

Cassian başını iki yana sallarken omzuna düşen siyah saçları ön pencerelerden gelen puslu ışıkta parladı. "Bu kez durum farklı. Daha önce, sen, ben ve Az, ne olduğumuza, kim olduğumuza bakılarak itilip kakılıyorduk. Ama bu kez... onları savaşa *gönderdik*. Onları savaşa *gönderdim* Rhys. Ve bu kez sadece savaşçı pislikler değil, kadınlar da homurdanıyor. Çocukken gördüğümüz muamele yüzünden hepsini uygun adım güneye gönderdiğimizi, bazı erkekleri sırf intikam almak için ön saflara yerleştirdiğimizi düşünüyorlar."

İyi değil. Hem de hiç iyi değil. "O halde bu işi daha dikkatli halletmek zorundayız. Bu zehrin nereden kaynaklan-

dığını bul ve önünü kes, güzellikle." Cassian kaşlarını kaldırınca, "Bu kez önümüze geleni öldüremeyiz," diye açıkladım.

Cassian çenesini kastı. "Evet, yapamayız." Bu iş, yollarına çıkan her yeri yakıp yıkan bozguncu çeteleri avlamaya benzemiyordu. Hem de hiç.

Cassian, loş evi, eğitimimiz sırasında annemi birçok kez yemek pişirirken gördüğümüz o ocakta çıtırdayan ateşi inceledi. Eski, tanıdık bir ağrı göğüs kafesime çöreklendi. Bu evin her köşesi, her karışı geçmişle doluydu. "Gündönümünde birçoğu burada olacak," diye devam etti Cassian. "Burada kalıp etrafı kolaçan edebilirim. Belki çocuklara, bazı annelere hediyeler veririm. Gerçekten ihtiyaç duydukları ama gururları yüzünden isteyemedikleri şeyler."

Sağlam bir fikirdi. Ama... "Bu bekleyebilir. Gündönümünde evde olmanı istiyorum."

"Benim için sorun değil, aslında..."

"Evde olmanı istiyorum. Velaris'te," diye üsteledim. Hayatı boyunca adam yerine konmadığı halde inanmaktan vazgeçmediği o Illyria sadakati hakkında atıp tutmak için ağzını açtığını görünce, "Gündönümünü birlikte kutlayacağız. Hep birlikte," diye kesip attım.

Yüce Lord olarak hepsine doğrudan emir vermem gerekse bile.

Cassian başını yana yatırdı. "İçini kemiren ne?"

"Hiç."

İşler yolunda gittiği sürece şikâyet edecek fazla bir şeyim yoktu. Eşimi düzenli olarak yatağa atamamak büyük bir sorun sayılmazdı. En azından ikimizden başka kimseyi ilgilendirmeyen bir sorundu.

"Biraz gergin misin Rhys?"

Elbette onun gözünden kaçmamıştı.

İsle kaplı eski tavana bakarak iç çektim. Gündönümünü bu evde kutladığımız zamanlar olmuştu. Annem Azriel'le Cassian'ın hediyelerini hiç ihmal etmezdi. Cassian hayatındaki ilk hediyeyi buradaki ilk gündönümünde almıştı. Hediyesini açarken gizlemeye çalıştığı gözyaşlarını ve annemin onu seyrederken tutamadığı gözyaşlarını şimdi gibi hatırlıyordum. "Gelecek haftaya sıçramak istiyorum."

"Gücünün buna yetmeyeceğinden emin misin?"

Ona sıkkın bir bakış fırlattım. Cassian ukala ukala sırıtarak karşılık verdi.

Onlara duyduğum minnettarlıkta en ufak bir eksilme yoktu: gücüme şahit olup da benden çekinmeyen, kokularında böyle bir korkudan eser olmayan arkadaşlarıma, aileme. Evet, bazen ödlerini patlattığım oluyordu ama bunu zaman zaman *hepimiz* birbirimize yapıyorduk. Cassian, sonuncusu sadece aylar önce olmak üzere, kabul etmek isteyeceğimden çok daha fazla kez yüreğimi ağzıma getirmişti.

İki kez. Haftalar içinde iki kez başıma gelmişti.

O savaş alanında Azriel tarafından taşınması, bacaklarından yerdeki çamurlara akan kanlar, karnının ortasından aşağıya inen yara gözümün önünden gitmiyordu.

Ayrıca Feyre'nin onu ne halde gördüğünü de unutamıyordum. Feyre zihnine girmeme izin vererek ablaları ve Hybern Kralı arasında yaşananları en ince ayrıntısına kadar göstermişti: Cassian'ın yerde kan revan içinde can çekişmesi, Nesta'ya kaçması için yalvarması gözümün önünden gitmiyordu.

Cassian bu konuyu hiç açmamıştı. O anlarda neler yaşandığını... Nesta'yı...

Eşimin ablasıyla Cassian birbiriyle tek kelime konuşmuyorlardı.

Sidra kıyısındaki bir gecekondu dairesine yerleşen Nesta, her ay Feyre'ye yaptığı kısa ziyaretleri saymazsak, herhangi birimizle iletişim kurmayı reddediyordu.

Bunu da düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım.

Feyre'nin bunu kafasına taktığını görebiliyordum. Ablalarının Hybern'de istemeye istemeye Ulu Peri'ye dönüştükleri o günle ilgili kâbuslardan kan ter içinde uyandığında onu sakinleştirmek hâlâ bana düşüyordu. Cassian'ın can çekiştiği, Nesta'nın onu öldürücü darbeden korumak için üzerine kapandığı ve Elain'in –*Elain'in!*– Azriel'den aldığı hançeri çekip Hybern Kralı'nı öldürdüğü o anlarla ilgili kâbuslardan...

Başparmağım ve işaret parmağımla kaşlarımı sıvazladım. "Şu anda işler biraz karışık. Hepimizin işi başından aşkın ve hepimiz her şeyi bir arada tutmaya çalışıyoruz." Az, Cassian ve ben her yıl yaptığımız beş günlük av kampını bir kez daha ertelemiştik. Yine ve yeniden, bir sonraki seneye. "Gündönümünde eve gel, birlikte oturup bu bahar için bir plan yapalım."

"Kulağa tam bir festival gibi geliyor."

İşin içinde Hayaller Sarayım varsa, hep öyle olurdu.

Yine de sormadan edemedim: "Sözde asilerden biri Devlon mu?"

Bunun doğru olmaması için dua ediyordum. O herifin geri kafalılığı canımı sıkıyordu ama onun gözetiminde olduğumuz dönemde Cassian'a, Azriel'e ve bana adil davranmıştı. Bize safkan Illyrialılarla aynı hakları tanımıştı. Komutasındaki tüm piçlere aynı şekilde davranmaya devam ediyordu. Gerçi kadınlara bakış açısı yüzünden içim-

den onu boğmak geliyordu. Hatta dumanlamak. Ama o gittiğinde yerini kimin alacağını Ana bilirdi.

Cassian başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Devlon bu konuda laf edenleri susturuyor. Gelgelelim bu onların kendilerini saklamalarına yol açıyor ve bu saçmalığı etrafa yayanları bulmamızı zorlaştırıyor."

Başımı öne arkaya sallayarak ayağa kalktım. Cesere'de bir toplantım vardı: Geçen yıl Hybern katliamından kurtulan iki rahiple buluşup diğer saraylardan gelmek isteyen hacıları nasıl ağırlayacağımızı konuşacaktık. Geç kalırsam, bu meseleyi bahar aylarına ertelememiz gerektiği yönündeki argümanıma hiçbir faydası olmazdı. "Önümüzdeki birkaç gün etrafı kolaçan et, sonra eve gel. Gündönümünden iki gün önce orada olmanı istiyorum. Gündönümünden bir gün sonrasına kadar."

Pis pis sırıttı. "Demek ki gündönümü geleneğimiz aynen devam edecek. Artık yetişkin bir erkek ve bir eş olmana rağmen."

Göz kırptım. "Sizin gibi Illyrialı süt kuzularının beni özlemesini istemem."

Cassian kıkırdadı. Sahiden de asırlar geçse bile hâlâ bıkmadığımız bazı gündönümü gelenekleri vardı. Tam kapıdan çıkmak üzereyken Cassian "Acaba..." diye atıldı. Ardından yutkundu.

Onu ilgilendiğini belli etmemeye çalışmanın verdiği sıkıntıdan kurtardım. "Ablaların ikisi de evde olacak. İsteseler de istemeseler de."

"Nesta'nın canı gelmek istemezse ortalığı ayağa kaldırır."

Dişlerimi sıkarak, "Nesta gelecek," diye tekrar ettim. "Hiç olmazsa bu kadarını Feyre'ye borçlu."

Cassian'ın gözleri parladı. "O iyi mi bari?"

Lafı dolandırma zahmetine girmedim. "Nesta bildiğin gibi. Kız kardeşini üzme pahasına kafasına eseni yapıyor. Ona iş üstüne iş önerdim ama hepsini reddetti." Cık cık ettim. "Belki gündönümünde bir fırsatını bulup biraz mantıklı davranmasını söylersin."

Cassian'ın ellerindeki sifonlar parladı. "Muhtemelen birbirimize gireriz."

Gerçekten de öyle olurdu. "O halde tek kelime etme. Umurumda değil; Feyre'yi bu işin dışında tut yeter. Feyre'nin gününü de mahvetmeyelim."

Çünkü gündönümü... onun doğum günüydü. Yirmi birine girecekti.

O anda bu sayının ne kadar küçük olduğu kafama dank etti.

Benim güçlü, sert eşim, eli mahkûm bana bağlı...

"Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum seni piç kurusu," dedi Cassian sertçe, "ama bu saçmalık. Seni seviyor. Hiç kimsenin başka birini böyle sevdiğini görmedim."

Bakışlarımı evin dışındaki karlı araziye, daha ilerideki idman sahalarına ve evlere çevirirken, "Bazen çok zor oluyor," diye itiraf ettim. "Bunu seçtiğini düşünmek. Beni seçtiğini. Zorla evlendirilen annemle babam gibi olmadığımızı düşünmek."

Yüzü alışılmadık şekilde ciddileşen Cassian bir süre sustuktan sonra, "Bazen kıskanıyorum," diye karşılık verdi. "Mutluluğunuzu size çok gördüğümden değil ama ikinizin sahip olduğu şey..." Elini saçlarına daldırdığında kızıl sifonu pencereden içeri süzülen ışıkta ışıldadı. "Çocukken aklımızı efsanelerle, yalanlarla doldurdular. Eşlik bağının muhteşemliği ve mucizeviliğiyle ilgili hikâyelerle.

Bunların saçmalık olduğunu düşünürdüm. Derken ikiniz çıkageldiniz."

"Yirmi birine girecek. *Yirmi bir*, Cassian!"

"Ne olmuş? Baban dokuz yüz yaşındayken annen on sekizindeydi."

"Ve mutsuzdu."

"Feyre annen değil. Sen de baban değilsin." Beni şöyle bir süzdü. "Ayrıca, bu nereden çıktı şimdi? Yoksa aranız... limoni mi?"

Aslında tam tersiydi. Yerdeki eski ahşap döşemeleri gıcırdatan bir adım attığımda damarlarımda sinsi sinsi dolaşan gücüm nefes alıp veren bir canlı gibi kıvranıyordu. "Bazen bunun bir tür şaka olduğu hissine kapılıyorum," dedim. "Bir tür kozmik numara. Hiç kimse –*hiç kimse*– bedelini ödemeden bu kadar mutlu olamazmış gibi."

"Bu bedeli zaten ödediniz Rhys. İkiniz. Hem de fazlasıyla."

Elimi salladım. "Ben sadece..." Gerisini getiremeyince kelimeler dudaklarımda söndü.

Cassian uzun uzun bana baktı.

Ardından aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp bana öyle sıkı sarıldı ki nefes almakta güçlük çektim. "Başardın. *Başardık*. İkiniz öyle acılara göğüs gerdiniz ki Miryam ve Drakon gibi akşamlara kadar dans etseniz ve başka hiçbir şeyle uğraşmasanız kimse sizi suçlamazdı. Ama uğraşıyorsunuz, ikiniz de bu barışı sürdürebilmek için hâlâ çalışıyorsunuz. Barış, Rhys. Barış elde ettik, hem de en hakikisinden. Keyfini çıkar. Birbirinizin keyfini çıkarın. Borcunuzu daha borçlanmadan çok önce ödediniz zaten."

Boğazım düğümlendi. Ona sımsıkı sarılınca kanatlarındaki tüyler parmaklarıma battı. Bir süre sonra geri

çekilirken, "Senden ne haber?" diye sordum. "Sen... mutlu musun bari?"

Ela gözleri gölgelendi. "Biraz daha yolum var."

Yarım ağız bir cevap.

Bu konuyla da ilgilenmek zorunda kalacaktım. Belki de bazı ipleri aynı anda çekip birlikte dokumak gerekecekti.

Cassian başıyla kapıyı işaret etti. "Git artık, piç kurusu. Üç gün sonra görüşürüz."

Başımı öne arkaya sallayarak kapıyı açtım. Ama eşikte duraksadım. "Sağ ol kardeşim."

O gölgeler hâlâ gözlerinde oyalansa da çarpık gülümsemesi ışıl ışıldı. "Benim için bir onurdu, lordum."

3. BÖLÜM

Cassian

Cassian, hiçbirini boğazlamadan Devlon ve savaşçılarıyla başa çıkabileceğinden emin değildi. En azından önündeki birkaç saat içinde.

Homurdanmaları bastırma konusunda işe yaramayacağını bildiğinden, Rhys'in önce kar ve rüzgârın ortasına yabalamasını, ardından sırra kadem basmasını bekledi.

Yabalama olmayan bu seyahat tarzını kendisi de becerebilseydi, savaş meydanlarında düşmanlarına karşı amansız bir silah olarak kullanabilirdi. Rhys'in bu yolla elde ettiği yıkıcı sonuçları kendi gözleriyle görmüştü. Tıpkı Az gibi. Az, teknik olarak *yabalamadan,* gizemli bir şekilde dünyanın dört bir yanına gidip geliyordu.

Bunu nasıl yaptığını ona hiç sormamıştı. Azriel de hiç açıklamamıştı.

Cassian yine de kendi yegâne seyahat yönteminden, yani uçmaktan şikayetçi değildi. Savaş meydanlarında kendisine gayet güzel hizmet etmişti.

Eski ahşap evin ön kapısından dışarıya adım attıktan sonra hem Devlon'a hem de idman sahalarındaki diğer pisliklere göstere göstere germe hareketleri yaptı. Önce, birkaç Illyrialı'nın suratına yumruk atmak için can atan

zinde kollarını gerdi, sonra, onlarınkinden daha geniş ve daha heybetli kanatlarını.

Başından beri, belki de her şeyden çok buna içerlemişlerdi. Kar örtüsü üzerinde uzun gölgeler oluşturan kanatlarını tüm kasları ve sinirleri tatlı tatlı yanmaya başlayana kadar gerdi.

Ardından güçlü bir kanat çırpışıyla gri gökyüzüne fırladı.

Rüzgâr etrafında kükrerken hava gözlerini sulandıracak kadar soğuktu. Canlandıran, özgürleştiren bir soğuk. Daha yükseğe kanat çırptıktan sonra sola manevra yaparak kamp geçidinin arkasındaki tepelere yöneldi. Devlon'un ve idman sahalarının üzerinden uyarı geçişi yapmaya gerek duymadı.

Onları görmezden gelmek, tehdit bile oluşturamayacak kadar önemsiz oldukları mesajını vermek, onları kızdırmanın daha iyi bir yoluydu. Bunu Rhys'ten öğrenmişti. Uzun zaman önce.

Onu en yakın zirvelere yükselten, ardından anavatanlarını oluşturan dağların sonsuz, karla kaplı labirentine sürükleyen bir hava akımı yakalayan Cassian, derin bir nefes aldı. Deri uçuş kıyafeti ve eldivenleri vücudunu sıcak tutmaya yetiyordu ama buz gibi rüzgâra maruz kalan kanatları... Soğuk bir bıçak kadar kesindi.

Daha önce hep yaptığı gibi sifonlarıyla kendine kalkan yapabilirdi. Ama bugün, bu sabah, bu ısırıcı soğuğu istiyordu.

Özellikle de yapacağı şey söz konusuyken. Ve gittiği yer...

Yolunu gözü kapalı bulurdu, sadece dağların arasından esen rüzgârı dinleyerek, aşağıdaki çamlı tepelerin, çıplak kayalıkların kokusunu içine çekerek.

Bu yolculuğu nadiren yapıyordu. Genellikle, öfkesine

yenik düşeceğini hissettiği ve birkaç saatliğine dolaşması gerektiğini bilecek kadar kendini kontrol edebildiği zamanlarda. Bugün bir istisna değildi.

Uzakta, küçük, karanlık figürler gökyüzüne fırladılar. Devriye gezen savaşçılar. Ya da gündönümü toplantısı için gelen ailelere eşlik eden silahlı korumalar.

Ulu Perilerin çoğu bu dağlardaki en büyük tehlikenin Illyrialılar olduğuna inanıyordu.

Farkında olmadıkları şey, zirveler arasında sinsice dolaşan çok daha kötü şeyler olduğuydu. Bazıları rüzgârda avlanan, bazıları kayaların içindeki derin mağaralardan sürünerek çıkan şeyler.

Feyre bozkır ormanlarında bu şeylerin bazılarıyla yüzleşme cesaretini göstermişti. Rhys'i kurtarmak için. Cassian, kardeşinin bu dağlarda yaşayan yaratıklardan Feyre'ye bahsedip bahsetmediğini merak etti. Çoğu Illyrialılar tarafından katledilmiş ya da o steplere sürülmüştü. Ama içlerinde en kurnaz, en kadim olanları... gizlenmenin yollarını bulmuştu. Ve karınlarını doyurmak için mehtapsız gecelerde dışarı çıkmanın...

Cassian ıssız, sessiz dağlara göz gezdirip karın altında nelerin uyuduğunu düşündüğünde, beş asırlık eğitim bile omurgasından aşağıya inen ürpertiyi dizginleyemedi.

Düşünceyi kafasından uzaklaştırıp kuzeye yöneldi. Ufukta, her kanat çırpışıyla birlikte giderek büyüyen tanıdık bir şekil belirdi.

Ramiel. Kutsal dağ.

Sadece Illyria'nın değil, tüm Gece Sarayı'nın kalbi.

Dağın çorak ve kayalık yamaçlarına hiç kimsenin ayak basmasına izin verilmezdi, Illyrialılar hariç. O da yılda bir kere. Kan Ayini'nde.

Ramiel'in kadim çağrılarına karşı koyamayan Cassian ona doğru yükseldi. Farklıydı. Prythian'ın tam ortasında yükselen yalnız zirvesiyle bu dağ çevresindeki kıraç araziden çok farklıydı. Ramiel, her nasılsa, daima canlı görünüyordu. Uyanık ve tetikte.

Cassian oraya sadece bir kez, o Ayin'in son gününde ayak basmıştı. Kardeşleriyle birlikte, kan revan içinde, zirvesindeki oniks taşından monolite ulaşmak için dik yamacı tırmandıklarında. Botlarının altında ufalanan kayaları hâlâ hissedebiliyor, Azriel'in geride sağladığı korumayla birlikte Rhys'i yarı yarıya yamacın yukarısına sürüklerken aldığı hırıltılı nefesleri hâlâ duyabiliyordu. Üçü aynı anda kayaya dokunmuştu: O acımasız haftanın sonunda zirveye ulaşan ilk kişiler. Tartışmasız galipler.

Ayin, aradan geçen yüzyıllar boyunca hiç değişmemişti. Hâlâ her bahar başında yapılıyordu: Yüzlerce acemi savaşçı zirveyi çevreleyen dağlara ve ormanlara bırakılıyor, acemilerden herhangi birinin en iyi rotaları ve yollardaki tuzakları saptamak amacıyla önceden keşif yapmasını engellemek için yılın geri kalanında yasak bölge ilan ediliyordu. Acemiler hazır olduklarını kanıtlamak amacıyla yıl boyunca yapılan ve kamptan kampa farklılıklar gösteren elemelere katılıyordu. Ama kurallar hiç değişmiyordu.

Acemilerin hepsi, kanatları bağlı, büyü gücünü engelleyen bir tılsım sayesinde sifonsuz ve sırtındaki kıyafetler haricinde hiçbir malzeme olmadan mücadele etmek zorundaydı. Amaç: O haftanın sonunda dağın zirvesine ulaşıp o kayaya dokunmak. Engeller: mesafe, doğal tuzaklar ve birbirleri. Eski kan davaları su yüzüne çıkıyor, yenileri filizleniyordu. Hesaplar görülüyordu.

Azriel bunun *bir haftalık anlamsız katliam* olduğunda ısrar ediyordu.

Rhys sıklıkla ona hak vermesine rağmen aynı sıklıkla Cassian'ın görüşünü de destekliyordu: Bu ayin Illyria toplumundaki tehlikeli gerilimler için bir tahliye vanası işlevi oynuyordu. İç savaş riskini göze almaktansa, Kan Ayini'nin bu işi halletmesine izin vermek en iyisiydi.

Illyrialılar güçlü, onurlu, korkusuzdu. Gelgelelim, barış içinde yaşamak onlara göre değildi.

Belki Cassian'ın şansı yaver giderdi. Belki huzursuzluk çıkaranlardan bazıları bu bahardaki ayinde temizlenirdi. Ah, homurdanmaları bastıracağını bilse, ayine *bizzat* katılmayı teklif ederdi.

Bu savaşta ölümden dönmüşlerdi. Yeni bir savaşa ihtiyaçları yoktu. Hele de sınırlarının dışında bu kadar bilinmeyen bir araya gelmişken.

Ramiel hâlâ önünde yükselmeye devam ediyordu: Gri gökyüzünü delip geçen bir kaya parçası. Güzel ve yalnız. Öncesiz ve sonrasız.

Gece Sarayı'nın ilk hükümdarı onu boş yere kendi arması yapmamıştı. Her yıl kısa bir süreliğine görünerek Ramiel'in en yüksek zirvesini bir taç gibi süsleyen o üç yıldızla birlikte. Ayin bu yıldızlar göründüğü zaman yapılıyordu. Hangisi daha önce ortaya çıkmıştı, arma mı yoksa ayin mi, Cassian bilmiyordu. Zahmet edip öğrenmeye de çalışmamıştı.

Ramiel'in eteklerine dökülen manzarayı belirleyen kozalaklı ormanlar ve dağ geçidi taze kar altında parlıyordu. Boş ve temiz. Baharın başlangıcıyla akacak kanlardan eser yoktu.

Dağ, güçlü ve sonsuz, yaklaştıkça öyle büyüdü ki Cassian'ın rüzgârdaki bir mayıs sineğinden farkı kalmadı. Ramiel'in güney yamacına doğru, zirveden yükselen parlak siyah taşı görebilecek kadar yükseldi.

O taşı zirveye kimin koyduğunu da bilmiyordu. Efsanelere göre başından beri oradaydı: Gece Sarayı kurulmadan, Illyrialılar Myrmidons'dan göç etmeden, insanlar yeryüzünde yaşamaya bile başlamadan önce. Ramiel karla kaplı olsa da taşın üzerinde bir kar tanesi bile yoktu.

Soğuk ama davetsiz sayılmayan bir ürperti Cassian'ın damarlarında çağladı.

Kan Ayini'nde nadiren birileri monolite ulaşabiliyordu. O ve kardeşleri yüzyıllar önce bunu başardıktan sonra, Cassian'ın hatırladığı kadarıyla, dağa ulaşmakla kalmayıp sağ salim tırmanabilen kişi sayısı bir elin parmaklarını ya geçer ya geçmezdi. Bir hafta boyunca savaştıktan, koştuktan, kendi silahlarını yapıp kendi yiyeceklerinizi bulmak zorunda kaldıktan sonra, o tırmanış daha önceki her korkuyu gölgede bırakıyordu. Tırmanmak, yapacak başka bir şeyiniz kalmayana dek, vücudunuz size durmanız için yalvarana dek... Zaten kırılmalar da genellikle o zaman başlıyordu.

Ama oniks taşından monolite dokunduğunda, Devlon'un kampının güvenliğine geri fırlatılmadan hemen önce, o kadim gücün damarlarındaki kana mırıldandığı ilahiyi hissetmek... Her şeye değmişti. Yaptığı her şeye değmişti.

Ramiel'e ve zirvesindeki canlı taşa doğru başıyla selam veren Cassian, başka bir hava akımını yakalayıp güneye doğru süzüldü.

Bir saatlik uçuş onu başka bir tanıdık zirveye yaklaştırdı.

Kendisinden ve kardeşlerinden başka hiç kimsenin

gelmeye tenezzül etmediği bir zirve. Bugün, görmek, hissetmek için yanıp tutuştuğu bir zirve.

Bir zamanlar, Devlon'un kampları kadar kalabalıktı.

Bir zamanlar. Köyün dışında tek başına duran soğuk bir çadırda bir piç dünyaya gelmeden önce. Evli olmayan genç bir annenin, doğum yaptıktan sadece günler sonra, kucağında bebeğiyle birlikte dışarıdaki karlara atılmasından önce. Ve sadece yıllar sonra o çocuğun götürülüp Devlon'un kampındaki çamura atılmasından önce.

Cassian'ın düz bir kısmına indiği dağ geçidinde biriken kar tabakası Rüzgârkıran'da olduğundan daha kalındı. Eski köyden geriye kalan her şeyi gizliyordu.

Gerçi geriye kül ve molozdan başka bir şey kalmamıştı. Bunu kendi elleriyle yapmıştı.

Annesinin acı çekmesinden ve işkence görmesinden sorumlu olanların icabına bakıldığında kimse burada bir dakika daha kalmak istememişti. Her yere saçılan, her yüzeye ve her idman sahasına bulaşan kan izleri ve kemik parçaları varken kalamazlardı. Böylece göç etmişlerdi; bir kısmı diğer kamplara karışmış, diğerleri başka yerlerde yeni hayatlar kurmuşlardı. Hiçbiri geri dönmemişti.

Cassian, yüzyıllar sonra bile, yaptığından pişman değildi.

Kar ve rüzgârın ortasında dikilip doğduğu yerin ıssızlığını inceleyen Cassian, yaptığı şeyden bir an bile pişmanlık duymamıştı.

Annesi kısacık ömrünün her anında acı çekmişti. Cassian'ı doğurduktan sonra işler daha da kötüleşmişti. Özellikle de oğlu ondan sökülüp alındıktan sonra.

Ve Cassian onu bulmak için geri dönecek kadar büyüyüp güçlendiğinde, annesi bu dünyadan göçüp gitmişti.

Onu nereye gömdüklerini söylemeyi reddetmişlerdi. Annesine bu onuru bahşedip bahşetmediklerini, buzlu bir uçurumun dibinde çürümeye terk edip etmediklerini söylemeyi reddetmişlerdi.

Cassian bunu hâlâ bilmiyordu. Annesine mutluluğu çok görenler son hırıltılı nefeslerinde bile Cassian'a bunu söylemeyi reddetmişti. Cassian'ın yüzüne tükürmüşler, annesine yaptıkları iğrenç şeylerden bahsetmişlerdi.

Oysa onun tüm istediği annesini Velaris'e defnetmekti. İyi kişilerle dolu, ışıl ışıl ve sıcak bir yere. Bu dağlardan çok uzak bir yere.

Cassian karlı geçidi inceledi. Burayla ilgili anıları bulanıktı: Çamur, soğuk ve küçücük ateşler. Yine de o cıvıl cıvıl, yumuşak sesi, o çıtı pıtı narin elleri hatırlayabiliyordu.

Annesiyle ilgili hatırladıkları bu kadardı.

Cassian ellerini saçlarına daldırdığında, parmakları rüzgârdan birbirine geçen tutamlara takıldı.

Neden soluğu burada aldığını, neden sürekli buraya geldiğini biliyordu. Amren onu Illyrialı bir vahşi olarak bellese de bütün aklıyla, bütün kalbiyle bunu biliyordu.

Devlon birçoğundan daha adil bir kamp lorduydu. Ama daha az şanslı olan, hor görülen ve dışlanan kadınlara acıması yoktu.

Dolayısıyla bu kadınları eğitmek, onlara karşı koyacak özgüveni ve kaynakları sağlamak, kamp ateşlerinin ötesine bakmalarını sağlamak... annesi içindi. Burada gömülü olan, belki de hiçbir yerde gömülü olmayan annesi için. Bir daha böyle bir şey yaşanmasın diye. Böylece, hatalarına rağmen sevmeye devam ettiği halkı günün birinde bundan daha *fazlası* olsun diye. Daha iyisi.

Bu geçitteki işaretsiz, meçhul mezar, onun hatırlatıcısıydı.

Cassian uzun bir süre sessizce dikildikten sonra yüzünü batıya çevirdi. Velaris'i oradan görebilecekmiş gibi.

Rhys istediğine göre gündönümünde evde olacaktı. Nesta'ya rağmen...

Nesta.

İsmini düşünmesi bile içinin kararıp buz kesmesine yetiyordu. Şimdi onu düşünmenin ne zamanıydı ne de yeri.

Zaten kendisine nadiren onu düşünme izni veriyordu. Ve bu nadir zamanlar, idman sahasında karşısında olan kişi için iyi sonlanmıyordu.

Kanatlarını iki yana açan Cassian, geçmişte yerle bir ettiği kamp alanına baktı. Bir başka hatırlatıcı: üstüne çok fazla gelindiğinde neler yapabileceğine dair.

Devlon ve diğerleri damarına bassa bile dikkatli olması gerektiğine dair. O ve Az, uzun, kanlı tarihlerindeki en güçlü Illyrialılardı. Sahip oldukları vahşi öldürme gücünün dev dalgalarını kontrol etmelerine yarayan yedişer sifonları vardı. Bu, bir lütuf olduğu kadar, Cassian'ın asla hafife almadığı bir yüktü.

Üç gün. Velaris'e gitmeden önce üç günü vardı.

Bu üç günü en iyi şekilde değerlendirmeye çalışacaktı.

4.
BÖLÜM

Feyre

Tipinin savurduğu kar tanelerine rağmen Gökkuşağı curcuna yeri gibiydi.

Ulu Perilerin ve sıradan perilerin oluşturduğu kalabalık dükkânlara ve stüdyolara girip çıkıyor, bazıları merdivenlerin tepesine tüneyip lamba direkleri arasına çam yaprakları ve çobanpüsküllerinden yapılmış süsler asıyor, bazıları kapılarının önünde biriken kar yığınlarını kürüyor, bazıları –hiç şüphesiz sanatçı olanlar– üstleri başları karla kaplı, yüzleri gökyüzüne dönük, parke taşlı sokakların ortasında dikilip oldukları yerde dönüyorlardı.

Bunlardan birine –parlak oniks taşına benzeyen teni ve sarmal yıldız kümelerine benzeyen gözleriyle yol ortasında dikilen bir periye– toslamaktan kaçınarak, vitrininde çeşitli resim ve seramik çalışmaları bulunan, küçük, şirin bir galeriye doğru ilerledim. Gündönümü alışverişi için biçilmiş kaftandı. Yeni boyanmış mavi kapısında yaprak dökmeyen bitkilerden örülmüş bir çelenk asılıydı ve çelengin ortasından pirinç çanlar sarkıyordu.

Kapı: Yeni. Vitrin camı: Yeni.

İkisi de aylar önce paramparça olmuş, kana boyanmıştı. Bu sokağın tümü gibi.

Aşağıda kıvrıla kıvrıla akan Sidra'ya inen dik yokuşun karla kaplı taşlarına bakmamak için akla karayı seçtim. Aylar önce durup dingin sulardan kurtlar çağırdığım, şimdi sanatçıların ve müdavimlerin akın ettiği, nehir boyunca uzanan o yürüme yoluna bakmamak için. O sırada bu taşlardan oluk gibi kan akıyordu ve sokaklardan şarkılar ve kahkahalar değil, çığlıklar ve yakarışlar yükseliyordu.

Burnumdan derin bir nefes alırken soğuk hava burun deliklerimi gıdıkladı. Sonra ciğerimdeki nefesi yavaş yavaş, uzun bir soluk halinde dışarı verip önümde oluşan buharları seyrettim. Ve dükkânın vitrininde kendi yansımamı gördüm: Kalın gri mont ve Mor'un dolabından aşırdığım kırmızı-gri atkı içinde ve kocaman açılmış donuk gözlerimle kendimi tanımakta zorlandım.

O sırada bana bakan tek kişinin kendim olmadığını fark ettim. Galerinin içinde, en az beş kişi, göstere göstere yüzüme bakmaktan kaçınarak resim ve seramik koleksiyonuna göz atıyormuş gibi yapmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Yanaklarım kızardı, kalp atışlarım hızlandı, derken... onlara gergin bir gülücükle karşılık verip yoluma devam ettim.

Vitrinde gözüme kestirdiğim bir parça olmasına rağmen. İçeri girmek *istediğim* halde.

Eldivenli ellerimi montumun ceplerinden çıkarmadan, kaygan parke taşlarında attığım her adıma dikkat ederek yokuş aşağı yürüdüm. Velaris'teki palasları, kafeleri ve meydanları kış boyunca sıcak tutmak için bolca büyü

kullanılmasına rağmen, bu ilk kar için büyülerin çoğu kaldırılmıştı, adeta herkes bu soğuk dokunuşu hissetmek istiyormuş gibiydi.

Aslında ben de hem bu soğuk karlı havayı solumak için hem de gündönümü'ne hazırlananların o fıkır fıkır heyecanını içimde hissetmek için kasaba evinden buraya yürüyerek gelmiştim, yoksa üstlerinden uçup geçebilir ya da yabalayabilirdim.

Gerçi düşününce, uçmayı gerçekten sevdiğim halde, Rhys ve Azriel her fırsatta bunu yapmamı söyledikleri halde, hassas kanatlarımı soğuğa maruz bırakmanın düşüncesi bile içimi titretmeye yetti.

Hızlı adımlarla yürürken çok az kişi beni tanıdı: Çoğu süsleme işleriyle veya yılın ilk karının keyfini çıkarmakla o kadar meşguldü ki etrafındakileri fark edecek halleri yoktu.

Bu vefasızlık gibi görünse de kimsenin bana yaklaşmaması umurumda değildi. Yüce Leydi olarak Rüzgâr Evi'nde Rhys'le birlikte haftalık açık görüşmeler düzenliyorduk. Talepler küçük de olabiliyordu –perişığı lambalarından biri kırıldı– büyük de –diğer saraylardan ithalat yapmayı kesebilir miyiz lütfen çünkü yerel zanaatkârları kötü etkiliyor.

Bazıları Rhys'in yüzyıllardır uğraştığı konular olmasına rağmen asla öyleymiş gibi davranmıyordu.

Hayır, her talep sahibini dinliyor, kapsamlı sorular soruyor ve en kısa sürede bir cevap vereceğini söyleyerek yollarına gönderiyordu. Ben ancak birkaç toplantıdan sonra olayı kavrayabilmiştim: Rhys'in sorduğu sorular, dinleme *şekli*. Eşim gerekli olmadıkça beni müdahale etmeye zorlamamış, görüşmelerin ritmini ve doğasını anla-

mam için gereken serbestliği tanıyarak kendi sorularımı sormaya başlamamı beklemişti. Ve sonra talep sahiplerine cevap yazmaya başlamamı. Rhys her talebe bizzat cevap veriyordu. Dolayısıyla artık ben de öyle yapıyordum.

Sonuç: Kasaba evinin birçok odasında sürekli yükselen evrak yığınları.

Rhys kendisine yardım eden bir sekreter ekibi olmadan nasıl bu kadar uzun süre dayanmıştı, hiçbir fikrim yoktu.

Gökkuşağı'nın sıcak renkli binaları etrafımda pırpır eden bir yaz hatırası gibi parlarken, sokağın dik yokuşunda yavaşlayarak düşüncelere daldım.

Velaris kesinlikle yoksul değildi; halkın büyük çoğunluğunun hali vakti yerinde, binaları ve sokakları bakımlıydı. Ablam, görünüşe göre, nispeten gecekondu mahallesini andıran bir yer bulmayı başarmıştı. Ve orada, Rhys'ten daha yaşlı olan ve fena halde onarıma ihtiyaç duyan bir binada yaşamakta ısrar ediyordu.

Şehirde böyle binalarla dolu birkaç sokak vardı. Rhys'e bu binaları, neden yenilenmediklerini sorduğumda, denediğini söylemekle yetinmişti. Ama evleri yıkılıp yeniden inşa edilirken mahalle sakinlerini yerlerinden etmek... Kolay değildi.

Rhys iki gün önce elime bir kâğıt parçası tutuşturup eklemek istediğim bir şey olup olmadığını sorduğunda şaşırmamıştım. Kâğıtta, gündönümü yaklaşırken yapılacak yardımların bir listesi vardı: Fakir, hasta ve yaşlılara yapılacak yardımlardan kendi işini kurmak isteyen annelere verilecek desteklere kadar her şey. Gönüllülüğüm sırasında haberdar olduğum kesimleri ilgilendiren iki madde eklemiştim: Hybern'le yaptığımız savaş yüzünden yerle-

rinden olan insanlara ve Illyrialı savaş dullarıyla ailelerine yapılacak yardımlar. Ayırdığımız rakamlar büyüktü: Sahip olmayı hayal ettiğimden çok daha fazla para.

Eskiden tüm istediğim şey, resim yapacak zamanın yanı sıra yeteri kadar yiyecek ve paramın olmasıydı. Daha fazlası değil. Ablalarımın evlenmesi ya da kalıp babama bakmaları da beni memnun ederdi.

Ama eşim, ailem bir yana, Yüce Leydi olmam bir yana, artık *burada* yaşadığım gerçeği, canım istediği zaman sanatçı bulvarında yürüyebileceğim gerçeği...

Yokuşun ortalarında sokağı kesen bir bulvara döndüm: Evler, galeriler ve stüdyolarla dolu sokak kar altında kavis çizerek uzanıyordu. Ama en parlak renklerin arasında bile yer yer gri lekeler ve boşluklar vardı.

Bu boşluklardan birine, yarı harabeye dönmüş bir binaya yaklaştım. Nane yeşili boyası, bina yıkılırken adeta kanayarak ışığını kaybetmiş gibi grileşmişti. Dahası, yanındaki birkaç bina da çatlayıp sessizliğe bürünmüş, karşısındaki galerinin cephesine tahtalar çakılmıştı.

Birkaç ay önce aylık maaşımın bir kısmını ki maaş alma fikri hâlâ komik geliyordu. Gökkuşağı'nı yeniden inşa etmek ve sanatçılarına yardım etmek için bağışlamaya başlamıştım ama yara izleri kalmaya devam ediyordu hem bu binalarda hem de sakinlerinde.

Ve şimdi karşımda duran, karla kaplı bu moloz yığını... Burada kimler yaşamış, kimler çalışmıştı? Hayatta mıydılar yoksa saldırıda can mı vermişlerdi?

Velaris'te bunun gibi çok yer vardı. Yardımlar sırasında kışlık montları dağıtırken ve aileleri evlerinde ziyaret ederken görmüştüm.

Derin bir nefes daha verdim. Bu tür enkaz alanlarında

çok uzun, çok sık oyalandığımı biliyordum. Gülümseyerek yola devam etmem gerektiğini biliyordum, hiçbir şey canımı sıkamazmış gibi, her şey yoluna girecekmiş gibi. Gel gelelim...

"Zamanında dışarı çıkmayı başardılar," dedi arkamdan bir kadın sesi.

Arkama dönerken botlarım ıslak parke taşlarında kaydı. Dengemi sağlamak için elimi savurup ilk temas ettiğim şeyi tuttum: Yıkılan evden kalan bir taş yığını.

Ama o halimden utanç duymamı engelleyen şey arkamda moloz yığınlarına bakarak duran kişi oldu.

Saldırıdan sonraki aylarda onu hiç unutmamıştım.

Dükkânının kapısında toplanan Hybern askerlerine havaya kaldırdığı paslı boruyla meydan okuyarak içeride dehşete kapılmış müşteriler için göğsünü siper edişini unutmamıştım.

Samur saçları göğüslerinin üzerinden aşağıya dökülürken soluk yeşil benzinde beliren uçuk pembe kızarıklık görülmeye değerdi. Soğuğa karşı kahverengi bir paltoya sıkı sıkı sarınmış, boynuna pembe bir atkı dolamıştı ama kollarını kavuştururken uzun, narin parmaklarında eldiven yoktu.

Bir peri. Çok sık görmediğim bir türden. Yüzü ve vücudu Ulu Perileri andırsa da kulakları benimkilerden daha ince ve daha uzundu. Üzerindeki kalın paltoya rağmen benden daha düzgün ve sırım gibiydi.

Parlak aşıboyası renkli gözlerine baktım ve aynı tonu yakalamak için hangi boyaları karıştırıp kullanmam gerekeceğini düşünürken hafifçe gülümseyerek karşılık verdim. "Bunu duyduğuma sevindim."

Sokağın ilerisindeki birkaç kişinin söylediği neşeli bir

şarkı ve Sidra'yı kasıp kavuran rüzgâr dışında hiçbir şeyin duyulmadığı bir sessizlik oldu.

Peri başını hafifçe eğmekle yetindi. "Leydim."

Bir karşılık, hem cana yakın hem de Yüce Leydi'ye yaraşan bir karşılık vermek için uygun kelimeleri aradım ama kafam durdu. Hem de öyle bir durdu ki aklıma gelen ilk şeyi yumurtladım: "Kar yağıyor."

Sanki havada uçuşan beyaz taneler başka bir şey olabilirmiş gibi.

Peri tekrar başını eğdi. "Öyle." Gökyüzüne bakarak gülümserken zifir karası saçlarına kar taneleri konuyordu. "Hem de çok güzel bir ilk kar."

Arkamdaki harabeye baktım. "Sen... burada yaşayanları tanır mıydın?"

"Tanırdım. Şimdi ovadaki akrabalarının çiftliğinde kalıyorlar." Eliyle uzak denizi, Velaris'le kıyı arasındaki düz araziyi işaret etti.

"Demek öyle," diye karşılık verdikten sonra sokağın karşısındaki, cephesine tahtalar çakılmış dükkânı işaret ettim. "Peki ya bu?"

Peri gösterdiğim yere uzun uzun baktı. Dut pembesine boyadığı dudakları gerildi.

"Mutlu sonla bitmedi, ne yazık ki."

"Anlıyorum." Avuçlarım yün eldivenlerin içinde terledi.

Peri yüzünü tekrar bana çevirirken ipek saçları dalgalandı. "Adı Polina'ydı. Burası onun galerisiydi. Yüzyıllardan beri." Artık içi boş, karanlık, ıssız bir kabuktan ibaretti.

"Özür dilerim," dedim. Diyecek başka bir şey bulamadım.

Perinin ince, koyu kaşları birbirine yaklaştı. "Neden," dedikten sonra, "Leydim?" diye ekleyiverdi.

Dudağımı ısırdım. Bu tür şeyleri yabancılarla konuşmak... İyi bir fikir değilmiş gibiydi. Bu yüzden sorusunu duymazdan gelip "Ailesi var mıydı?" diye sordum. Hiç olmazsa onların hayatta kalmış olmasını umuyordum.

"Onlar da ovada yaşıyor. Kız kardeşi ve yeğenleri." Peri tekrar dükkânın tahtalarla kaplı cephesine baktı. "Şu anda satılık."

İma ettiği teklif kafama dank edince şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır... Hayır, dükkânın sahibini sormamın nedeni bu değildi." Aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Neden olmasın?"

Açık ve basit bir soru. Benimle doğrudan konuşmaya cesaret edebilen yabancıların çoğundan daha açık konuşuyordu. "Ben... Ben burayı ne yapayım?"

Doğal bir zarafetle hareket ettirdiği eliyle beni işaret etti. "Sanatçı kişiliğiniz herkesin dilinde. Bence bu alanı çok farklı şekillerde değerlendirebilirsiniz."

Bunu yaptığım için kendimden birazcık nefret etsem de gözlerimi kaçırdım. "Korkarım şu anda böyle bir düşüncem yok."

Peri tek omzunu silkti. "Eh, böyle bir düşünceniz olsun ya da olmasın, burada gizli gizli dolaşmanıza gerek yok. Her kapı size açık, biliyorsunuz."

"Bir Yüce Leydi olduğum için mi?" diye sormaya cesaret edebildim.

"Bizden biri olduğunuz için," dedi basitçe.

Kayıp olduğunu bilmediğim, tuhaf bir parça yerine otururken, kelimeler içime işledi. Uzatılan bir yardım elini sıkmayı ne kadar çok istediğimi o ana dek fark etmemiştim.

"Ben Feyre," dedim, eldivenimi çıkarıp elimi uzatırken.

Peri, narin fiziğine rağmen çelik gibi kavrayan parmaklarıyla elimi sıktı. "Ressina." Gülümsemeye yatkın biri olmasa da doğal bir sıcaklıkla doluydu.

Gökkuşağı'nın kenarındaki bir kulede öğle çanları çaldı ve diğer kulelerin de eşlik etmesiyle çan sesleri şehrin dört bir yanına yayıldı.

Ressina'nın elini bırakıp bir adım geri çekilirken, "Gitmeliyim," dedim. "Seninle tanışmak güzeldi." Eldivenimi soğuktan donmaya başlayan parmaklarıma geri geçirdim. Belki de bu kış ateşle ilgili becerilerimde tamamen ustalaşmak için biraz zaman ayırırdım. Kendimi yakmadan giysilerimi ve tenimi ısıtmayı öğrenmek gerçekten çok faydalı olurdu.

Ressina, sokağın aşağısındaki, az önce geçtiğim kavşağın karşısındaki bir binayı işaret etti. Duvarları ahududu pembesine, kapıları ve pencereleri Adriata'nın suları kadar parlak bir turkuaza boyalı, savaşta tek başına savunduğu o binayı. "Oradaki stüdyo alanını kullanan sanatçılardan biriyim. Eğer bir rehber, hatta iki çift laf edecek bir arkadaş ararsanız, çoğu zaman orada olurum. Stüdyonun üzerindeki evde yaşıyorum." İkinci kattaki küçük yuvarlak pencerelere doğru zarif bir el işareti.

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Teşekkür ederim."

Yine bir sessizlik çöktü ve ben o dükkâna, Ressina'nın hem kendi evini hem de diğerlerinin hayatını korumak için dikildiği o kapı eşiğine dalıp gittim.

Ressina, alçak sesle, "Biliyor musunuz, hiç unutmadık," deyince bakışlarımı ona çevirdim. Ama o dikkatini arkamızdaki harabeye, cephesi tahtalarla kaplı stüdyoya, sokağa çevirmişti, adeta, tıpkı benim gibi, yerdeki karla-

ra rağmen parke taşlarının arasından akan kanları görebiliyormuş gibi. "O gün bizim için gelişinizi."

Bedenimi, ellerimi nereye koyacağımı bilemeyince, hiç kıpırdamadan durmayı tercih ettim.

Ressina sonunda aşıboyası renkli bakışlarını gözlerime çevirdi. "Sizi rahat bırakmak için uzak duruyoruz, ancak aramızda, buraya gelip bizim için savaştığınızı bilmeyen, hatırlamayan, bunun için minnettar olmayan bir kişi bile olduğunu düşünmeyin, bir an için bile."

Dediğini yapmış olsam da yeterli değildi. Arkamdaki yıkık bina bunun kanıtıydı. Birçok kişinin ölmesine engel olmamıştım.

Ressina stüdyosuna doğru birkaç telaşsız adım attıktan sonra durdu. "Stüdyomda birlikte resim yaptığımız bir grubumuz var. Haftada bir gece. İki gün sonra toplanıyoruz. Bize katılmanızdan onur duyarız."

"Ne tür resimler yapıyorsunuz?" Sesim üzerimize yağan karlar kadar yumuşak çıkmıştı.

Ressina hafifçe gülümsedi. "Ayaküstü konuşulamayacak şeyler."

Çok geçmeden Velaris'in üzerine çöken akşamın dondurucu ayazında bile, kucakları torbalar ve kutularla dolu, bazıları şu anda her iki palası işgal eden stantların birinden alınmış kocaman meyve sepetleri taşıyan periler sokakları tıka basa doldurmuştu.

Kürk astarlı kapüşonumu soğuğa karşı kalkan yaparak İplik ve Mücevher Palas'taki seyyar tezgâhlarla vitrinlere göz attım, mücevherlerde biraz daha fazla oyalandım.

Bazı kamu alanları hâlâ ısıtılıyordu ama şehrin geneli geçici olarak dondurucu rüzgâra açık bırakıldığı için keşke sabah daha kalın bir kazak seçseydim diye düşündüm. Alev çağırmadan kendimi nasıl ısıtabileceğini öğrenmek gerçekten kullanışlı olurdu. Tabii bunun için vakit ayırabilirsem.

Turumu tamamlayıp cumbalı binaların altına inşa edilen dükkânlardan birinin vitrinine geri döndüğümde birisi koluma girdi ve Mor'un yayvan yayvan konuşan sesi duyuldu: "Bu kadar büyük bir safir hediye edersen Amren seni sonsuza dek sever."

Kahkaha atarken onu tam olarak görebilmek için kapüşonumu biraz geri çektim. Örgülü altın saçları pelerinin kürklü yakasının içinde kaybolan Mor'un yanakları soğuktan kızarmıştı. "Ne yazık ki onda bu duyguyu uyandıracak kadar paramızın olduğunu hiç sanmıyorum."

Mor pişmiş kelle gibi sırıttı. "Ensemizin *çoook* kalın olduğunu biliyorsun, değil mi?" Başıyla kuyumcu vitrininde duran yumurta büyüklüğündeki safiri işaret etti. "İstersen küvetini bunlarla doldurabilirsin ve kasamızda doğru dürüst bir gedik bile açılmaz."

Biliyordum. Varlıklarımızın dökümünü görmüştüm. Rhys'in servetinin büyüklüğünü hâlâ aklım almıyordu. Yani, *servetimin*. Gerçek olamazmış gibiydi, o rakamlar ve sayılar. Çocuk oyun paraları gibi. Bu yüzden sadece ihtiyacım olanları satın alıyordum.

Ama şimdi... "Amren'e gündönümü için bir şeyler bakıyorum."

Mor vitrine iki sıra halinde dizilmiş ham pırlanta setlerini inceledi. Bazıları kayan yıldızlar gibi parlıyordu. Diğerleri, dünyanın yanan yüreğinden oyulmuşlar gibi

için için yanıyorlardı. "Amren bu yıl iyi bir hediyeyi hak ediyor, değil mi?"

Son savaşta Hybern ordularını yok etmek için yaptıklarından sonra, burada kalmak uğruna yaptığı seçimden sonra... "Hepimiz hak ediyoruz."

Mor beni dirseğiyle dürtüklese de kahverengi gözleri ışıldadı. "Varian bize katılacak mı dersin?"

Pofurdadım. "Dün Amren'e sorduğumda kaçamak yanıt verdi."

"Bence bu evet demek. Ya da en azından Amren'i ziyaret edecek."

Bunu düşününce gülümsedim ve Mor'u bir sonraki vitrinin önüne çekerek ısınmak için ona sokuldum. Amren ile Adriata Prensi arasında resmiyete dökülen bir şey yoktu ama bazen o anlar da gözümün önüne geliyordu: Amren'in ölümsüz kabuğundan kurtulduğu ve Varian'ın onun önünde diz çöktüğü o anı.

Acımasız bir tanrının verdiği hükümleri uygulamak, çaresiz ölümlü kitlelerin celladı olmak için başka bir dünyada yaratılmış bir alev ve kükürt yaratığıydı. On beş bin yıl boyunca bu dünyada sıkışıp kalmıştı.

Ve daha önce hiç sevmeyen Amren gümüş saçlı Adriata Prensi'ni sevmişti, hem de tarihin akışını değiştirecek kadar, kaderin akışını değiştirecek kadar... Yani, en azından, sevebilme kapasitesi ne kadarsa o kadar.

Belki resmiyet kazanan bir ilişkileri yoktu ama Varian'ın onu burada, bu şehirde, gizli gizli ziyaret ettiğini biliyordum. Biliyordum çünkü Amren bazı sabahlar kasaba evinde bir kedi gibi sırıtarak kasıla kasıla yürüyordu.

Ama bizi kurtarmak için seve seve feda ettiği şeylerin hatırına...

Mor'la aynı anda aynı parçaya gözümüz takıldı. "Şu," diye ilan etti Mor.

Ben çoktan cam kapıya seğirtmiştim. Mor'la birlikte içeri girerken gümüş bir çan neşeyle çaldı.

Parçayı gösterdiğimizde gözleri fal taşı gibi açılan dükkân sahibinin yüzü parladı ve hemen vitrinden alıp siyah kadife standa bıraktı. Ardından, bankonun üzerinde duran parçayı rahat rahat inceleyebilmemiz için arka taraftan bir şey alıp gelmesi gerektiğini bahane ederek uzaklaştı.

Taşlar ışığı kırarak kendi iç ateşleriyle yanarken, "Mükemmel," diye fısıldadı Mor.

Parmağımı soğuk gümüş tırnakların üzerinde gezdirdim. "Sen *nasıl* bir hediye istiyorsun?"

Mor omuz silkti. Kalın kahverengi montu gözlerinin zengin toprak rengini ortaya çıkarıyordu. "İhtiyacım olan her şeye sahibim."

"Bunu Rhys'e söyle de göreyim. Gündönümü hediyesi dediğin, birinin *ihtiyaç duyduğu* şey değil, paraya kıyıp kendine alamadığı şey olurmuş." Mor gözlerini devirdi. Aynı şeyi yapmak istememe rağmen, "Peki *sen* ne istiyorsun?" diye bastırdım.

Parmağını elmasın üzerinde gezdirdi. "Hiç. Ben... İstediğim hiçbir şey yok."

Belki de hazır değildi, eşyaların ötesindeki şeyleri istemeye, bunu denemeye.

Parçayı tekrar incelerken öylesine konuşuyormuş gibi yaparak, "Son zamanlarda Rita'nın Yeri'nden çıkmıyorsun," dedim. "Gündönümü yemeğine getirmek isteyeceğin biri var mı?"

Mor beni gözleriyle dövdü. "Hayır."

Savaş sırasında benimle paylaştığı sırrı başkalarına

ne zaman ve nasıl söyleyeceği beni ilgilendirmezdi. Özellikle de Azriel'e ne zaman ve nasıl söyleyeceği.

Bana düşen tek şey ona destek olmaktı. İhtiyacı olduğunda arkasında durmaktı.

Bu yüzden, "Diğerlerine *neler* alacaksın?" diye lafı değiştirdim.

Mor somurttu. "Yüzyıllardır alınan hediyelerden sonra hepsi için yeni bir şeyler bulmak beni öldürüyor. Azriel'in yüzyıllardır ona hediye ettiğim hançerlerle ağzına kadar dolu bir çekmecesi olduğundan eminim ve asla kullanmayacak olsa da ayıp olur diye hiçbirini atamıyor."

"Cidden Doğrucu'dan vazgeçebileceğini mi düşünüyordun?"

"Sonuçta onu Elain'e verdi," dedi Mor, bankonun vitrinindeki aytaşı kolyelerden birine hayran hayran bakarken.

Hybern Kralı'nın boğazını kesen siyah hançerin görüntüsünü kafamdan uzaklaştırmayı beceremeyerek, "Elain onu geri verdi," diye düzelttim. Elain onu *geri vermişti*: Azriel nasıl onun eline tutuşturduysa, o da savaştan sonra aynı şekilde Azriel'in eline tutuşturmuştu. Sonra da arkasına bakmadan yürüyüp gitmişti.

Mor kendi kendine homurdanırken kuyumcu geri döndü. Faturayı kendi kredili hesabımdan ödemek için imzalarken, altın bir kalemin tek hareketiyle yüklü miktardaki bir paranın uçup gitmesinden dolayı yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Hınca hınç Palas meydanına çıkıp üstünden buhar tüten sıcak çikolata bardaklarıyla dolu kırmızı bir tezgâhın etrafından dolandığımız sırada, "Illyrialı savaşçılardan bahsetmişken, ikisine *ben* ne halt alsam acaba?" diye sordum.

Rhys'e ne alsam diye sormayı göze alamadım çünkü her ne kadar Mor'un görüşlerine değer versem de eşime alacağım hediye hakkında başkasından tavsiye istemek *yanlış* geliyordu.

"Cassian'a *cidden* yeni bir bıçak alabilirsin ve bunun için seni şapır şupur öper. Ama Az muhtemelen kendisine hiç hediye verilmemesini tercih eder, sırf paketi açarken dikkatler üzerinde toplanmasın diye."

Güldüm. "Doğru."

Şehrin olağan tuz ve limon otu kokusunun yerini alan kavrulmuş fındık, çam kozalağı ve çikolata aromaları arasında kol kola devam ettik. "Gündönümünde Viviane'i ziyaret etmeyi düşünüyor musun?"

Mor, savaşın sona ermesinden bu yana, Kış Sarayı Leydisi olan, hatta bu konuda bir şeyler yaparsa belki yakında *Yüce Leydi* olacak olan Viviane'le temas halindeydi. Amarantha'nın saltanatında ayrı düşene kadar yüzyıllar boyunca aralarından su sızmamıştı ve Hybern'le savaş çok yıkıcı olsa da iyi yanlarından biri bu arkadaşlıklarının yeniden canlanmasıydı. Rhys'le Kallias'ın araları hâlâ iyi sayılmazdı ama Mor'un Kış Yüce Lordu'nun eşiyle yakınlığı saraylarımız arasında bir köprü olacağa benziyordu.

Arkadaşımın yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Belki gündönümünden bir iki gün sonra. Onların kutlaması bir hafta sürüyor."

"Daha önce katıldın mı?"

Başını iki yana sallayınca altın sarısı saçları periışığı lambalarının ışığında parladı. "Hayır. Genellikle sınırlarını kapalı tutarlar, arkadaşlara bile. Ama şimdi Kallias iktidarda ve yanında Viviane varken ufak ufak açılmaya başlıyorlar."

"Kutlamalarını görmek isterdim."

Mor'un gözleri parladı. "Viviane bir keresinde bahsetmişti. Bizimkileri gölgede bırakacak türden. Dans, içki, ziyafet, hediyeler. Yekpare ağaç gövdeleriyle beslenen devasa şenlik ateşleri, bin halk ozanının hep bir ağızdan söylediği, saraydan şehre yayılan şarkılar ve bu şarkılara cevap veren, o güzelim beyaz ayıların çektiği kızaklarda çalan çanlar." İç çekti. Çizdiği görüntü aramızdaki soğuk havada asılı dururken ben de iç çektim.

Biz Velaris'te yılın en uzun gecesini kutlayacaktık. Ama görünüşe göre Kallias'ın topraklarında bizzat kışın kendisini kutlayacaklardı.

Mor'un gülümsemesi soldu. "Her neyse, ben neden gelip seni buldum biliyor musun?"

"Alışveriş yapmak için değil mi?"

Beni dirseğiyle dürtükledi. "Bu gece Oyuk Şehir'e gidiyoruz."

Ürperdim. "*Biz* derken, hepimiz mi?"

"En azından, sen, ben ve Rhys."

İçimde yükselen inlemeyi bastırdım. "Neden?"

Mor bir satıcının önünde durup tezgâhındaki düzgünce katlanmış atkıları inceledi. "Gelenek böyle. Gündönümü yaklaşırken kısa bir ziyaret yapıp iyi dileklerimizi sunarız."

"Gerçekten mi?"

Mor başıyla satıcıyı selamladıktan sonra yüzünü buruşturarak devam etti: "Dediğim gibi, gelenek. Karşılıklı iyi niyeti pekiştirmek için. En azından olduğu kadarını korumak için. Bu yaz yaptığımız savaşlardan sonra bana eskisi kadar koymayacak."

Sonuçta Keir ve ona bağlı Karanlıkgetiren ordusu savaşa katılmıştı.

Palas'ın tıklım tıklım kalbinden çıkarken başımızın üzerinde pır pır ederek yanmaya başlayan bir perişığı kafesinin altından geçtik. İçimdeki ıssız, uyuklayan bir yerden bu ana ait resmin ismi fırladı: *Buz ve Yıldızışığı.*

"Yani sen ve Rhys bunu bana gitmeden sadece birkaç saat önce mi söylemeye karar verdiniz?"

"Rhys bütün gün dışardaydı. Bu gece gitmeye *ben* karar verdim. Gündönümü zamanını ziyaretlerle berbat etmek istemiyorsak, en iyisi şimdi gitmek."

Şimdi ile gündönümü Arifesi arasında bunu yapacak bol bol günümüz vardı. Gelgelelim, Mor yüzündeki kayıtsızlık ifadesini korumaya özellikle dikkat ediyordu.

Yüklenmeden edemedim. "Oyuk Şehir'e başkanlık ettiğin için sürekli onlarla ilgileniyorsun zaten." Rhys olmadığında şehrin yönetimini ele alıyordu. Böylece o iğrenç babasıyla bol bol ilgileniyordu.

Mor bu tespitimin altında yatan soruyu anladı. "Bu gece Eris orada olacak. Bu sabah Az söylerken duydum."

Bir şey demeden bekledim.

Mor'un kahve gözleri gölgelendi. "Onunla babamın ne kadar samimi olduklarını yerinde görmek istiyorum."

Bu benim için yeterli bir nedendi.

5. BÖLÜM

Feyre

Rhys nihayet akşam karanlığında eve döndüğünde ben sıcaktan mayışmış halde yataktaki battaniyelerin ve kuş tüyü yorganların üzerine kıvrılmıştım.

Eve yaklaşmasından çok önce gücünün bana el salladığını hissetmiştim: Dünyaya yayılan karanlık bir melodi.

Mor ziyaret için Oyuk Şehir'e hareket etmeden önce en az bir saatimizin olduğunu ilan edince odanın diğer ucundaki gül ağacı yazı masasındaki evrakları elden geçirmeyi bırakıp elime bir kitap almıştım. Rhys yatak odasının kapısını açana kadar on sayfayı zar zor bitirmiştim.

Illyria'nın deri kıyafetleri kar suyuyla ışıldıyordu, kapıyı sessizce kapatırken daha fazlası siyah saçlarında ve kanatlarında parladı. "Seni bıraktığım yerdesin."

Ona gülümserken kitabı yanıma bıraktım. Kitap fildişi renkli kuş tüyü yorgan tarafından neredeyse tamamen yutuldu. "Sadece bu işe mi yarıyorum?"

Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılan Rhys önce silahlarını, ardından kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Ama gözlerinde ışıldayan yaramazlığa rağmen her hareketi ağır ve yavaştı, her nefeste bitkinlikten yıkılmamak için mücadele veriyormuş gibi. "Belki de Mor'a Kâbuslar Sarayı'ndaki toplantıyı ertelemesini söylemeliyiz." Kaşlarımı çattım.

Elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koydu. "Senin bu ilgin beni bütün ateşlerden daha fazla ısıtıyor aşkım."

Gözlerimi devirdim ve doğrulup oturdum. "En azından bir şeyler yedin, değil mi?"

Omuz silkince siyah gömleği geniş omuzlarında gerildi. "Ben iyiyim." Çarşafı ayağımla itince bakışları çıplak bacaklarıma kaydı.

İçimi ateş basmasına rağmen terliklerimi ayağıma geçirdim. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"İstemem."

"En son ne zaman yedin?" Somurtkan bir sessizlik.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omuzlarıma kenarları tüylü bir sabahlık aldım. "Yıkanıp üstünü değiştir. Kırk dakikaya çıkıyoruz. Ben hemen dönerim."

Rhys kanatlarını kapatırken üstlerindeki dikenler perinin ışığında yalım yalım parladı. "Bunu yapmana gerek yok."

"Yapmak istiyorum ve yapacağım," dedikten sonra kapıdan çıkıp gök mavisi hole indim.

Beş dakika sonra elimde tepsiyle döndüğümde, üzerinde külotundan başka hiçbir şey olmayan Rhys kapıyı benim için açık tutuyordu.

Ben masaya doğru giderken, Rhys ziyaret için giyinik olmanın çok uzağındaki bu haliyle, "Bütün lanet mutfağı buraya taşıdığına bakarsak," dedi düşünceli düşünceli, "ben aşağı insem daha iyi olurdu."

Ona dil çıkardım, ardından kaşlarımı çatıp dağınık

masada boş bir yer aradım. Yoktu. Pencerenin yanındaki küçük masanın üzeri bile doluydu. Hepsi önemli ve gerekli şeylerdi. Yatakla idare etmek zorunda kaldım.

Rhys kanatlarını arkasında katlayıp otururken beni kucağına çekmek için uzandı ama ellerini savuşturup güvenli bir mesafede durdum. "Önce yemeğini ye."

Pis pis sırıtarak, "O halde sonra da seni yerim," diye karşılık verdikten sonra tabaklara yumuldu.

Lokmaları ağzına tıkışındaki hız ve yoğunluk, az önceki sözüyle içimde yükselen harareti söndürüverdi. "Bugün *hiçbir şey* yemedin mi?"

Ekmeğini bitirip soğuk bifteğe geçerken menekşe gözleri parladı. "Sabah bir elma yemiştim."

"Rhys!"

"Yoğundum."

"*Rhys!*"

Kocaman bir gülümsemeyle çatalı tepsiye bıraktı. "Feyre!"

Kollarımı kavuşturdum. "Hiç kimse aç kalacak kadar yoğun olamaz."

"Gereksiz yere telaşlanıyorsun."

"Telaşlanmak benim işim. Ayrıca asıl her konuda telaş yapan *sensin*. Hem de çok daha önemsiz konularda."

"Senin âdet dönemin önemsiz *değil*."

"Sadece *birazcık* ağrım vardı."

"Yatakta sanki biri seni gırtlaklıyormuş gibi debeleniyordun."

"Ve sen de baskıcı anaç tavuklar gibi davranıyordun."

"Cassian, Mor ya da Az sana ilgi gösterdiklerinde *onlara* böyle bağırdığını hiç görmedim."

"Onlar yatalakmışım gibi beni kaşıkla beslemeye kalkmadılar!"

Rhys yemeğini bitirirken kıs kıs güldü. "Yılda iki kez baskıcı anaç tavuğa dönüşmeme izin verirsen, düzenli yemek yerim."

Doğruydu çünkü bu vücutta âdet döngülerim çok farklıydı. Aylık rahatsızlıklar geride kalmıştı. Başta bunun büyük bir lütuf olduğunu düşünmüştüm. İki ay öncesine kadar. Yani ilki başıma gelene kadar.

O aylık, insanî rahatsızlıkların yerini, yılda iki kez karın parçalayan bir *ıstırap* haftası almıştı. Rhys'in favori şifacısı Madja'nın elinden bile beni uyuşturmaktan başka bir şey gelmemişti. Öyle bir zaman gelmişti ki ağrılar içimde zangırdayan canlı yıldırımlar gibi sırtımdan ve karnımdan uyluklarıma, hatta kollarıma yayılmıştı. Âdet dönemim insan olduğum zamanlarda da berbat geçerdi, bazen yataktan çıkamadığım zamanlar olurdu. Anlaşılan dönüşüm geçirdikten sonra güçlenen niteliklerim sadece gücümle ve Ulu Peri özellikleriyle sınırlı kalmamıştı. Kesinlikle.

Mor empatiyle yaklaşıp zencefil çayı önermekten başka bir şey yapamamıştı. *En azından yılda sadece iki kez çekeceksin* diye teselli etmişti. *İki bile çok fazla* diye inleyerek karşılık vermiştim.

Rhys başından sonuna kadar başımdan ayrılmamış, saçlarımı okşamış, terden sırılsıklam olan battaniyelerimi değiştirmiş, hatta temizlenmeme yardım etmişti. Beni kirli külotumu sıyırırken görmesine itiraz ettiğimde *senin kanından benim canımdan* demekle yetinmişti. O sırada sızlanmadan hareket edemediğim için ne demek istediği kafama dank etmemişti.

Kanla ilgili o imâ dahil. Neyse ki kullandığı doğum kontrol şurubu işe yarıyordu. Gerçi Ulu Periler arasında hamile kalma oranı o kadar düşüktü ki bazen çocuk sa-

hibi olmaya hazır hissedene kadar bekleyeyim derken iş işten geçer mi diye merak ettiğim oluyordu.

Kemik Oymacısı'nın gösterdiği görüntüyü, oğlumun yüzünü unutmamıştım. Rhys'in de unutmadığından emindim.

Ama beni hiç sıkıştırmamış, lafını bile açmamıştı. Bir keresinde ona, çocuk yapmadan önce onunla yaşamak istediğimi, *hayatı* onunla deneyimlemek istediğimi söylemiştim. Buna hâlâ bağlıydım. Yapacak o kadar şey vardı, günlerimiz o kadar yoğun geçiyordu ki dünyaya bir çocuk getirmeyi *düşünmeye* bile zamanımız yoktu ve bu inanılmaz bir lütuf olsa da hayatım bu kadar doluyken şimdilik yılda iki kez o acıya katlanacaktım. Ve bu acı konusunda ablalarımı uyaracaktım.

Ulu Peri doğurganlık döngüleri düşündüğüm gibi çıkmamıştı ve bunu Nesta'yla Elain'e açıklamak, en hafif deyimle, can sıkıcıydı.

Nesta gözünü bile kırpmadan soğuk soğuk bakmakla yetinmişti. Elain kızarmış, böyle şeylerin uluorta konuşulmaması gerektiğini mırıldanmıştı. Ama ikisi dönüşeli neredeyse altı ay oluyordu. Zamanı gelmişti. Eli kulağındaydı. Eğer yeniden yaratılmış olmak bunu bir şekilde engellemiyorsa.

Nesta'yı kanaması başladığında bana haber göndermeye ikna etmeliydim. O acıya tek başına katlanmasına hayatta izin veremezdim. O acıya tek başına *katlanabileceğinden* emin değildim.

Elain, hiç olmazsa, yardım etmek isteyen Lucien'i bile doğrudan reddedemeyecek kadar kibardı. Sıradan bir günde bile onu doğrudan reddedememişti. Sadece onu görmezden gelmiş, iki çift laf etmemişti ta ki Lucien sonunda mesajı alıp kendi gidene kadar. Bildiğim kadarıyla Elain son savaşın ardından onun dokunma mesafesine

sokulmamıştı. Hayır, kendini buradaki bahçelere vererek geride bıraktığı insan yaşamının ardından sessizce yas tutuyordu. Graysen'in ardından.

Lucien buna nasıl dayanıyordu bilmiyordum. Gerçi aralarındaki soğukluğu gidermeye çalıştığı da söylenemezdi ama...

"Nereye gittin?" diye sordu Rhys. Şarabını kafasına diktikten sonra tepsinin yanına bıraktı.

Konuşmak istersem dinleyecekti. İstemezsem, üstelemeyecekti. Başından beri aramızdaki sözsüz anlaşma buydu: Diğerinin ihtiyacı olduğunda dinle, gerektiğinde rahat bırak. Bana Dağın Altı'nda şahit olduğu şeyleri, yaşadıklarını, hâlâ gıdım gıdım anlatıyordu. Bazı geceler hâlâ gözyaşlarını tek tek öptüğüm oluyordu.

Ama şimdi sorduğu şeyi konuşmak o kadar zor değildi. Masanın kenarına ilişerek, "Elain'i düşünüyordum," dedim. "Ve Lucien'i."

Rhys tek kaşını kaldırınca durumu anlattım.

Bitirdiğimde yüzü düşünceliydi. "Lucien gündönümünde bize katılacak mı?"

"Katılsa fena mı olur?"

Rhys, "Hımm" derken kanatlarını iyice kapattı. Kalkanı olsa bile uçarken soğuğa nasıl dayandığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Son zamanlarda ne zaman uçmayı denesem birkaç dakikadan fazla dayanamamıştım. Bunu en son geçen hafta, nispeten çok daha iyi bir havada Rüzgâr Evi'nden dönerken başarmıştım.

Rhys sonunda, "Onun etrafımda olmasını sineye çekebilirim," dedi.

"Bu heyecan verici onay cümlesini duyunca mutluluktan havalara uçacağından eminim."

Yarım gülümsemesini görünce ona doğru yürüyüp bacaklarının arasında durdum. Ellerini masumca kalçalarıma koydu. "Ona laf sokmaktan vazgeçebilirim," dedi yüzümü inceleyerek. "Günün birinde Tamlin'le tekrar bir araya gelme umudunu hâlâ korumasını da görmezden gelebilirim. Ama Dağın Altı'ndan sonra sana nasıl davrandığını görmezden gelemiyorum."

"Ben yapabiliyorum. Onu bu konuda affettim."

"Eh, o halde kusura bakma, çünkü *ben* affedemiyorum." Buzlu öfke o menekşe gözlerdeki yıldızları karartı.

"Nesta'yla da hâlâ iki çift laf edemiyorsun," dedim. "Oysa Elain'le tatlı tatlı muhabbet edebiliyorsun."

"Elain başka."

"Birini suçlarsan, ötekini de suçlaman gerekir."

"Hayır gerekmez. Elain başka," diye tekrarladı. "Nesta ise... bir Illyrialı. Bunu iltifat olarak söylüyorum: o özünde bir Illyrialı. Bu yüzden davranışlarının hiçbir mazereti yok."

"Bu yaz bunu telafi etmek için elinden gelenin fazlasını yaptı Rhys."

"Senin acı çekmene neden olan hiç kimseyi affedemiyorum." Son derece zarif bir rahatlıkla sarf edilen, soğuk, sert kelimeler...

Ama *kendisinin* acı çekmesine neden olanları kafaya takmamaya devam ediyordu. Elimi kaslı göğsündeki dövmelerin sarmallarında ve kıvrımlarında, karmaşık çizgilerin üzerinde gezdirdim. "Onlar benim ailem. Bir noktadan sonra Nesta'yı affetmek zorundasın."

Alnını, tam göğüslerimin arasına dayayıp kollarını belime doladı. Uzun bir süre adeta ciğerlerinin derinliklerine nüfuz etmesini istermiş gibi kokumu soluduktan

sonra konuştu. "İster misin sana gündönümü hediyem bu olsun?" diye mırıldandı. "On dört yaşındaki kız kardeşini o ormanlara gönderen Nesta'yı affetmek?"

Parmağımı çenesinin altında kanca yapıp yüzünü yukarı kaldırdım. "Bu saçmalığa devam edersen *benden* bir daha gündönümü hediyesi bekleme."

Pis pis sırıttı.

"Pislik," diye tıslayarak geriye hamle yaptım ama kolları beni bırakmadı.

Bir süre sessizce birbirimize baktık. Sonra Rhys bağ üzerinden seslendi: *Düşünceye karşı düşünce oyununa var mısın Feyreciğim?*

Eski oyunumuzu oynamayı teklif edince gülümsedim. Ama oyuna başlarken gülümsemem kayboldu: *Bugün Gökkuşağı'na gittim.*

Eee? Burnunu karnıma gömdü.

Ellerimi siyah saçlarına daldırıp nasırlarıma sürtünen ipek dokunuşların tadını çıkardım. *Ressina adında bir ressam vardı. Beni iki gece sonra kendisi ve diğer birkaç kişiyle birlikte resim yapmaya davet etti.*

Rhys yüzüme bakmak için geri çekilip tek kaşını kaldırdı. "Peki bu konuda neden hiç heyecanlı değilsin?"

Odamızı, kasaba evini işaret ederek iç çektim. "Uzun zamandır hiç resim yapmadım."

Savaştan döndüğümüzden beri... Rhys sessiz kalarak doğru kelimeleri bulmamı bekledi.

"Bu bencillikmiş gibi geliyor," diye itiraf ettim. "Yapacak o kadar şey varken buna zaman ayırmak ve..."

"Bu bencillik değil." Kalçalarımdaki elleri gerildi. "Madem resim yapmak istiyorsun, o halde yap Feyre."

"Bu şehirde hâlâ evsizler var."

"Her gün birkaç saatini resme ayırman bunu değiştirmeyecek."

"Sadece bu da değil." Başımı eğip alnımı alnına dayayınca turunç ve deniz kokusu içime, yüreğime doldu. "O kadar çok şey var ki... Resmini yapmak istediğim, resmini yapmaya ihtiyaç duyduğum birini seçmek..." Titrek bir nefes alıp geri çekildim. "Birini seçip yaptığımda ortaya çıkan şeyi görmeye hazır olduğumdan emin değilim."

"Ah." Yatıştırıcı, sevgi dolu parmakları sırtımda gezindi. "Onlara ister bu hafta ister iki ay sonra katıl ama mutlaka katıl. Dene." Önce odayı inceledi, sonra da tüm kasaba evini görebiliyormuş gibi kalın kilime dalıp gitti. "İstersen eski odanı stüdyoya dönüştürebiliriz ve..."

"Sorun değil," diyerek sözünü kestim. "O odada... yeterli ışık yok." Kaşlarını kaldırdığını görünce itiraf etmek zorunda kaldım. "Keşif yaptım. Tek uygun yer oturma odası ama bütün evi boya kokusuyla doldurmamayı tercih ederim."

"Kimsenin umurunda olacağını sanmam."

"*Benim* umurumda. Üstelik yalnız olmak isterim. Çalışırken isteyeceğim son şey Amren'in arkamda durup resmimi eleştirmesi."

Rhys kıkırdadı. "Amren bir şekilde halledilir."

"Aynı Amren'den bahsettiğimizden emin misin?"

Rhys sırıtarak beni tekrar kendine çekti ve karnıma mırıldandı: "Gündönümü aynı zamanda senin doğum günün."

"Yani?" Bu gerçeği unutmaya çalışıyordum. Diğerlerinin de unutmasına izin veriyordum.

Rhys'in sırıtışı bir kedi gülümsemesi yumuşaklığına dönüştü. "Yani, *iki* hediye alacaksın."

İnledim. "Sana hiç söylememeliydim."

"Yılın en uzun gecesinde doğdun." Parmakları tekrar sırtımı okşayarak aşağıya indi. Daha aşağıya. "En başından beri benim yanımda olmak kaderinde varmış."

Parmaklarını uzun, tembel bir dokunuşla kalçalarımın arasında gezdirdi. Onun önünde böyle dururken, bacaklarımın arasında yükselen ateşle birlikte değişen kokumu alması işten değildi.

Nutkum tutulmadan önce bağ üzerinden seslenmeyi başarabildim: *Sıra sende. Düşünceye karşı düşünce.*

Karnıma bir öpücük kondurdu, tam göbek deliğimin üzerine. "İlk yabaladığın ve bana çelme takıp kara düşürdüğün günden bahsetmiş miydim?"

Omzuna vurdum; kasları taş kadar sertti. "*Senin* düşünceye karşı düşüncen bu mu?"

Karnıma gülümserken parmakları hâlâ tatlı tatlı kesif yapıyordu. "Bana aynı bir Illyrialı gibi çelme taktın. Mükemmel duruş, hızlı hamle. Ama sonra nefes nefese üzerime yığıldın. O anda tek istediğim ikimizi de çırılçıplak soymaktı."

"Neden hiç şaşırmadım acaba?" Yine de parmaklarımı saçlarına daldırdım.

Rhys göbeğime doğru bir kahkaha patlatırken üzerimdeki sabahlığın kumaşı aramızdaki örümcek ağlarından farksızdı. Sabahlığın altına bir şey giyme zahmetine girmemiştim. "Aklımı başımdan aldın. Tüm o aylar boyunca. Bunu elde ettiğime hâlâ inanasım gelmiyor. Seni elde ettiğime."

Boğazım düğümlendi. Aktarmak istediği, paylaşmaya ihtiyaç duyduğu düşünce buydu. "Seni istedim, Dağın Altı'nda bile," dedim usulca. "Bunu oradaki korkunç şartlara bağladım ama o kadın geberdikten sonra, neler

hissettiğimi, ne kadar berbat şeyler hissettiğimi kimselere söyleyemezken, sana anlattım. Seninle hep konuşabildim. Sanırım kalbim, ben farkına varmadan çok önce bile, senin bana ait olduğunu biliyordu."

Rhys'in gözleri parladı ve yüzünü tekrar göğüslerimin arasına gömüp sırtımı okşadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Hayatımdan, ülkemden, tahtımdan daha fazla."

Biliyordum. Dünyanın dokusuna, yani Kazan'a yeniden şekil vermek için kendi hayatından vazgeçmişti, sırf ben yaşamaya devam edebileyim diye. Ne o anda ne de sonraki aylarda bu konuda ona kızmak içimden gelmemişti. Hayatta kalmıştı: sonsuza kadar minnettar olacağım bir lütuf. Gerçi, sonuçta, birbirimizi kurtarmıştık. Hepimiz.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. Mavi siyah saçlarına "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Rhys ellerini uyluklarımın arkasına kenetledi, başka bir uyarıya gerek duymadan benimle döndü ve sırtımı yatağa yapıştırıp burnunu boynuma dayadı. Kanatlarını zarifçe arkasına katlarken, "Bir hafta," diye fısıldadı tenime. "Seninle bir hafta bu yataktan çıkmamak. Gündönümü için tek istediğim şey bu."

Ben şehvetli bir biçimde gülerken o kalçalarımı sıktı ve aramızdaki birkaç kumaş parçasından oluşan engele yüklenerek üzerimde gidip geldi. Kanatları karanlık bir duvar gibi omuzlarının üzerinden yükselirken dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Şaka yaptığımı sanıyorsun."

"Ulu Periler'e göre güçlüyüz," diye sesli düşündüm. Dişleriyle kulak mememi çekiştirirken konsantre olmak için çok uğraşıyordum. "Ama bir hafta aralıksız sevişmek? Yürüyebileceğimi sanmam. Ya da senin bir yerinin tutacağını; en azından favori aletinin."

Kulağımın hassas kemerini ısırınca ayak parmaklarım kıvrıldı. "Öyle bir durumda favorimi öperek kendine getirmen gerekecek."

Elimi onun favorisine –*benim* favorime– kaydırıp külotunun üzerinden kavradım. Rhys inledi, kendini dokunuşuma bastırdı ve külotu ortadan kaybolarak avcumu onun kadifemsi sertliğiyle baş başa bıraktı.

Güçlükle "Giyinmemiz gerek," derken bile favorimi sıvazlamaya devam ediyordum.

Alt dudağımı emerek "Sonra," diye homurdandı.

Bence de. Rhys geri çekilirken dövmeli kolları başımın iki yanına dolanmıştı. Kolların biri Illyria harfleriyle kaplıydı, diğeri benim kollarımdaki dövmenin ikiziyle: Yaptığımız son pazarlık akdi. Bizi bekleyen her şeye birlikte göğüs germek için.

Kadınlığım, onu içime alma, ona sahip olma ihtiyacıyla, dörtnala koşan kalp atışlarıma eşlik edercesine zonklamaya başladı.

O sırada, içimdeki ikiz gümlemelerle alay edercesine, kapıya güm güm vuruldu. "Farkında mısınız bilmem," diye cıvıldadı Mor kapının diğer tarafından, "birazdan çıkmak *zorundayız.*"

Rhys tenimi titreten bir hırıltı koparark başını kapıya çevirdiğinde saçları alnına döküldü. Ateş saçan gözlerinde yırtıcılara has bir odaklanma vardı. "Daha otuz dakikamız var," dedi olağanüstü bir yumuşaklıkla.

Mor, "İyi de senin giyinmen iki saat sürüyor," diye sataştı kapıdan. Kurnaz bir duraksamanın ardından, "Feyre'den bahsetmiyorum bile," diye ekledi.

Rhys kısık bir kahkaha atarak alnını alnıma dayadı. Ona doladığım parmaklarımı çözerken bile gözlerimi ka-

patıp kokusunu içime çekmeyi ihmal etmedim. "Bu iş bitmedi," diye söz verdikten sonra boğaz çukurumu öpüp üstümden kalktı. Kanatları ortadan kaybolurken boynunu çevirerek Mor'a "Git başkalarını terörize et," diye seslendi. Cümlesini banyoya seğirtirken bitirdi: "Ben süslenip püsleneceğim."

Kıkır kıkır gülen Mor'un hafif ayak sesleri uzaklaştı.

Kendimi yastıklara bırakıp derin derin nefes alarak içimdeki ihtiyacı soğuttum. Banyoda su şırıldadı, ardından yumuşak bir ciyaklama duyuldu.

Görünüşe göre soğuma ihtiyacı duyan sadece ben değildim.

Gerçekten de birkaç dakika sonra banyoya girdiğimde Rhys hâlâ yüzünü buruşturarak küvette yıkanıyordu.

Sabunlu suya elimi daldırdığımda şüphelerim doğrulandı: Buz gibiydi.

6. BÖLÜM

Morrigan

Bu yerde ışık yoktu.

Hiç olmamıştı.

Yaprak dökmeyen bitki çelenkleri, kutsal taçlar ve gündönümü onuruna yakılan ateşler bile Oyuk Şehir'e çöreklenen ebedi karanlığı delemiyordu.

Mor'un Velaris'te bayıldığı türden, Rhys'in bir parçası olduğu türden bir karanlık değildi bu.

Çürüyen şeylerin, çürümenin karanlığıydı. Tüm hayatı solduran boğucu bir karanlık.

Ve taht odasında, pullu sürüngen yaratık kabartmalarıyla dolu yüksek sütunların arasında, tam karşısında duran sarışın adam bu karanlıktan yaratılmıştı. İçinde büyümüştü.

"Şenliklerinizi kesintiye uğrattıysak özür dileriz," diye mırladı Rhys. Keir'e. Ve yanındaki adama.

Eris.

Taht odası boşalmıştı. Feyre'nin tek sözüyle az önce burada yemek yiyip dans eden ve fesat planlayan olağan gü-

ruh çıkmış, geriye sadece Keir ve Güz Yüce Lordu'nun en büyük oğlu kalmıştı.

İlki siyah ceketinin yakalarını düzelterek konuştu. "Bu zevki neye borçluyuz?"

Ses tonu alaycıydı. Mor, bu sesin altında tıslayan, uzun zaman önce ailesinin özel süitinde fısıldanan, kuzeninin olmadığı her mecliste, her toplantıda fısıldanan hakaretleri duyabiliyordu. *Melez ucube. Soyumuzun yüz karası.*

"Yüce Lord."

Kelimeler Mor'un ağzından kendiliğinden çıkmıştı. Ama sesi burada kullandığı sesti... Kendi sesi değil. Buradayken, onlarla bu karanlığın içindeyken, kendi sesini asla kullanmazdı. Sesini elinden geldiğince soğuk ve amansız tutmaya çalıştı, "Bu zevki neye borçluyuz *Yüce Lord.*"

Dişlerinin parlamasını engellemeye gerek duymadı. Keir onu duymazdan geldi.

En tercih ettiği hakaret yöntemi: Karşılık vermek için harcanacak nefese bile değmezmiş gibi yapmak.

Yeni bir şey dene, seni sefil piç.

Mor bunu yüksek sesle tekrarlamayı düşünürken karanlık gücü tüm odayı hatta tüm dağı dolduran Rhys araya girdi. "Elbette sana ve seninkilere gündönümü için iyi dileklerimizi sunmaya geldik. Ama bakıyorum da senin ağırlayacak bir misafirin varmış zaten."

Az'ın istihbaratı her zamanki gibi kusursuzdu. Mor'u bu sabah Rüzgâr Evi'nin kütüphanesinde Kış Sarayı gelenekleri okurken bulup haber verdiğinde, Mor ona Eris'in bu gece burada olacağını *nasıl* öğrendiğini sormamıştı. Az'ın bunu söylemeye yanaşmayacağını öğreneli uzun zaman oluyordu.

Ama Keir'in yanında duran Güz Sarayı erkeği... Mor kendini Eris'e bakmaya zorladı. Kehribar gözlerinin içine.

Kallias'ın sarayındaki salonlardan daha soğuktular. Beş yüz yıl önce onunla tanıştığı andan beri.

Eris soluk elini kalay rengi ceketinin göğsüne koydu: Güz Sarayı nezaketi portresi. "Kendi gündönümü dileklerimi sunmaya gelmiştim."

O ses. O ipeksi, kibirli ses. Geçen yüzyıllara rağmen sesi de ne tonu da tınısı da değişmemişti. O günden beri.

Yaprakların arasından süzülürken her birini yakutlar ve sitrinler gibi ışıldatan, ılık, puslu gün ışığı. Üzerinde yattığı kuru yaprakların ve köklerin altında çürümekte olan şeylerin nemli, topraksı kokusu.

Her şey acı veriyordu. Her şey. Hareket edemiyordu. Tepesindeki sık orman örtüsünün arasından güneşin gökyüzündeki yolculuğunu izlemek ve gümüş renkli ağaç gövdeleri arasında esen rüzgârı dinlemek dışında bir şey yapamıyordu.

Ve aldığı her düzensiz, hırıltılı nefeste adeta canlı bir alev gibi dışa doğru yayılan o acının merkezi...

Yerdeki yaprakları çıtırdatan, hafif, kararlı adımlar duyuldu. Altı çift. Devriye gezen sınır muhafızları.

Yardım. *Yardım edecek biri...*

Yabancı ve kalın bir erkek sesi bir lanet okudu. Ardından sustu.

Suskunluğun içinde bir çift ayak sesi yaklaştı. Mor acıya katlanamadığı için başını bile çeviremedi. Islak, ürperten nefesler almaktan başka bir şey yapamadı.

"Sakın ona dokunayım deme." Ayak sesleri durdu.

Bu uyarının amacı Mor'u korumak veya savunmak değildi.

Mor sesi tanımıştı. Ve bu onu dehşete düşürmüştü.

Şimdi sesin sahibinin yaklaştığını hissediyordu. Yap-

raklardaki, yosunlardaki, köklerdeki her titreşimi duyuyordu. Sanki toprak bile bu sesin sahibinin karşısında titriyormuş gibi.

"Kimse dokunmasın," dedi ses. Eris. "Bunu yaptığımız anda suç bizim üzerimize kalır."

Soğuk, duygusuz kelimeler.

"Ama onu çivilemişler..."

"Kimse dokunmasın."

Çivilemişlerdi.

Vücuduna çiviler çakmışlardı.

Çığlıklarına aldırmadan, ağzına geleni söylemesine aldırmadan, sonra da yalvarmasına aldırmadan, üzerine çullanıp onu yerde sabit tutmuşlardı. Sonra o uzun, acımasız çivileri getirmişlerdi. Ve çekiç.

Üç tane.

Çığlıklarının ve acısının boğduğu üç çekiç sesi.

Titremeye başladı ve az önce yalvarmış olmaktan nefret ettiği kadar bundan da nefret etti. Karnındaki insafsız çiviler yüzünden bütün vücudu acı içinde feryat ediyordu.

Tepesinde, yukarıdaki mücevherimsi yaprakları kapatan, beyaz, güzel bir yüz belirdi. Kılı kıpırdamayan. Duygusuz. "Sanırım burada yaşamak istemiyorsun Morrigan."

Oracıkta can vermeyi, kan kaybından ölüp gitmeyi tercih ederdi. Ölmeyi ve geri dönmeyi, korkunç ve zalim bir ruh olarak geri dönüp hepsini lime lime etmeyi tercih ederdi.

Eris bunu gözlerinden okumuş olmalıydı. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Eris doğrulup arkasını döndü. Mor'un parmakları yaprakların ve killi toprağın üzerinde kıvrıldı. Rhys'in yaptığı gibi pençe çıkarabilmeyi ve o beyaz boğazı parçalamayı ne kadar da isterdi. Ama onun yeteneği bu değildi. Onun ye-

teneği... burada onu terk etmişti. Yaralı, kan revan içinde.

Eris bir adım uzaklaştı.

Arkasındaki biri, "Onu burada öylece bırakamayız," diye çıkıştı.

"Bırakabiliriz ve bırakacağız," dedi Eris basitçe, istifini bozmadan uzaklaşarak. Kendini lekelemeyi kendisi seçti; ailesi de onu çöp gibi başından atmayı seçti. Onlara bu konudaki kararımı baştan söylemiştim." Uzun, diğerlerinden daha zalim bir duraksamanın ardından, "Illyria artıklarıyla yatmak gibi bir alışkanlığım yok," diye ekledi.

Mor kendini daha fazla tutamadı. Sıcak ve yakıcı gözyaşları boşaldı.

Yapayalnız. Burada yapayalnız ölecekti. Arkadaşları onun nereye kaybolduğunu bilmiyordu. Kendisi bile tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu.

O muhalif ses "Ama..." diye söze girecek oldu.

"Gidiyoruz."

Bunun üzerine başka itiraz duyulmadı.

Ve ayak sesleri uzaklaşıp sonunda duyulmaz olduğunda sessizlik geri döndü.

Güneş, rüzgâr, yapraklar.

Kan, demir, bedenini delip geçen çivilerin saplandığı toprak.

Acı.

Feyre'nin kimseye çaktırmadan dürtmesi onu Güz Sarayı sınırındaki o kanlı açıklıktan geri getirdi.

Mor, Feyre'nin akıllıca bir hareketle görmezden geldiği, minnettar bir bakış fırlattı ama Yüce Leydi dikkatini çoktan sohbete geri çevirmişti. Belki de dikkatini sohbetten hiç ayırmamıştı.

Feyre bu korkunç şehrin ev sahibesi rolünü kendisinden kat kat daha rahat oynuyordu. Arkadaşı, simli siyah elbisesinin içinde, başında hilal sorguçlu tacıyla, zorba hükümdarlara dönüşmüştü. Bükümlü, yılansı yaratıkların betimlendiği oyma ve kabartmalarla dolu bu yerin bir parçasıymış gibi. Belki de bir zamanlar Keir'in kafasında Mor için kurguladığı resim böyle bir şeydi.

Mor'un üzerindeki parlak ve iddialı elbise değil. Bileklerine ve kulaklarına taktığı, buradaki karanlıkta gün ışığı gibi parlayan altın takılar hiç değil.

"Bu küçük görüşmenin gizli kalmasından yanaysanız," dedi Rhys ölümcül bir sakinlikle, "halka açık bir yerde buluşmasanız daha akıllıca olurdu."

Doğruya doğru.

Oyuk Şehir'in vekilharcı elini salladı. "Neden saklayacak bir şeyimiz olsun ki? Savaştan sonra hepimiz sıkı fıkı olduk."

Mor sık sık onun boğazını parçalamayı düşünüyordu. Kâh bir bıçakla, kâh çıplak elleriyle.

"Babanın sarayında işler nasıl Eris?" Feyre'den gelişigüzel, bezgin bir soru.

Eris'in kehribar gözlerinde sadece hoşnutsuzluk vardı.

Bu bakış karşısında Mor'un zihnini bir kükreme doldurdu. Eris'in cevabını zar zor duydu. Ve Rhys'in verdiği karşılığı.

Eskiden en büyük keyfi Keir'le ve sarayıyla uğraşmak, onları diken üstünde tutmaktı. Bu bahar vekilharcın birkaç kemiğini bile kırmıştı, Rhys onun kollarını işlevsiz hale getirdikten sonra. Keir'in Feyre'ye söylediklerinden sonra bunu büyük bir memnuniyetle yapmış, annesi aile konutuna girmesini yasaklayınca çok sevinmişti. Hâlâ de-

vam eden bir emir. Ama aylar önce Eris'in o meclis odasına girdiği andan itibaren...

Beş yüz küsur yaşındasın, diye hatırlatıyordu kendine. Bununla yüzleşebilir, bunu daha iyi idare edebilirdi.

Illyria artıklarıyla yatmak gibi bir alışkanlığım yok.

Şimdi bile, Azriel onu o ormanda bulduktan, Madja karnındaki çivilerden en ufak bir iz kalmayacak şekilde iyileştirdikten sonra bile... Bu gece buraya gelmemeliydi.

Teni gerildi, midesi bulandı. *Ödlek.*

Birçok savaşta yer almış, düşmanlara korku salmıştı, ancak bu iki adamın karşısında...

Mor gözleriyle görmese de Eris'in söylediği bir şey üzerine Feyre'nin kaskatı kesildiğini hissetti. Yüce Leydi, "Babanın insan topraklarına girmesi yasak," diye cevap verdi Eris'e. Ne sesinde tavize yer vardı ne de çelik bakışlarında.

Eris omuz silkmekle yetindi. "Burada patron sen değilsin."

Rhys ellerini ceplerine sokup rahat ve zarif bir poz verdi. Oysa üzerinden buram buram yayılan, her adımında dağı titreten o gölgeler ve o yıldızlı karanlık hiç de öyle demiyordu: Gece Sarayı Yüce Lordu'nun gerçek yüzü. "Sınır genişletme meselesinin masada olmadığını Beron'a hatırlatmanı öneririm. Hiçbir saray için..."

Eris istifini bozmadı. Hiçbir şey onun canını sıkamaz, moralini bozamazdı. Mor onunla tanıştığından beri buna ifrit oluyordu; bu mesafeye, bu soğukluğa. Dünya yansa umurunda değilmiş gibi davranmasına. "O halde ben de Yüce Lord, sevgili arkadaşın Tamlin'le bu konu hakkında konuşmanı öneririm."

"Neden?" Feyre'nin sorusu bir bıçak kadar keskindi.

Eris'in dudaklarında bir engerek gülümsemesi belirdi. "Çünkü insan topraklarıyla sınırı olan tek bölge Tamlin'in

bölgesi. Yani yayılmacı amaçlar güden birinin önce Bahar Sarayı'nı geçmesi gerekir. Veya en azından onun iznini alması."

Günün birinde Mor'un öldüreceği başka biri. Eğer Feyre ve Rhys daha önce yapmazsa.

Tamlin'in savaşta yaptıkları, Beron'u ve insan ordularını beraberinde getirmesi hiç önemli değildi. Ya da Hybern'e oyun oynaması.

Başka bir günde başka bir yerde yatan başka bir kadın: Mor işte bunu unutamaz, bağışlayamazdı.

Ne var ki Rhys'in soğuk yüzü düşünceliydi. Mor onun gözlerindeki bocalamayı rahatlıkla okuyabiliyordu: Eris'in bilgi çıtlatmasından rahatsız olmuştu ama bilgi bilgiydi.

Mor bakışlarını Keir'e çevirdiğinde onu kendisine bakarken buldu.

En başta vekilharca verdiği emir dışında ağzını açmamıştı.

Konuşmalara dâhil olmamıştı. Öne çıkmamıştı.

Bunu Keir'in gözlerinde görebiliyordu: Hoşnutluk.

Bir şey söyle. Söyleyecek bir şey düşün. Onun burnunu sürtecek bir şey.

Ama Rhys işlerinin bittiğine karar vererek Feyre'nin koluna girdi ve her adımında sahiden dağı titreterek çıkışa yöneldi. Eris'e cevap olarak ne demişti? Mor'un hiçbir fikri yoktu.

Zavallı. Ödlek ve zavallı. Gerçek senin hediyen. Gerçek senin lanetin.

Bir şey söyle.

Ama babasını yerin dibine sokacak kelimeler gelmedi.

Mor babasına ve pişmiş kelle gibi sırıtan Güz vârisine sırtını döndü, Yüce Lordu ile Yüce Leydisini takip ederek karanlıktan aydınlığa yürüdü.

7.
BÖLÜM

Rhysand

"Nasıl gündönümü hediyesi vereceğini gerçekten iyi biliyorsun, Az."

Velaris sabahın erken saatlerinde renk tonlarıyla yıkanırken Rüzgâr Evi'ndeki özel çalışma odamın camla kaplı cephesinden geri döndüm.

İstihbarat şefim ve kardeşim az önce sunum yaptığı, haritalarla ve belgelerle kaplı meşe masanın diğer tarafında duruyordu. Yüzündeki ifade mermer gibiydi. Şafaktan hemen sonra kapıyı çaldığı andan itibaren böyleydi. Eris'in Tamlin'le ve sınırlarıyla ilgili pek de ince olmayan imasından sonra gözüme uyku girmediğini biliyormuş gibi.

Eve döndükten sonra Feyre bu konuyu açmamıştı. Görünüşe göre Bahar Yüce Lordu'yla nasıl başa çıkılacağını konuşmaya hazır değildi. Beni oturma odasındaki ateşin karşısında düşüncelerimle baş başa bırakıp erkenden uyumaya gitmişti.

Buraya, uykusuz gecenin ağırlığını üzerimden atmak için soğuktan medet umarak, sabahın kör bir vaktinde

uçarak gelmiştim. Kanatlarımda hâlâ yer yer bu uçuşun uyuşukluğu vardı.

"Bilgi istedin," dedi Az sakin bir ses tonuyla. Yanında asılı duran Doğrucu'nun obsidiyen kabzası güneşin ilk ışınlarını adeta emiyordu.

Gözlerimi devirdikten sonra masaya yaslanıp derlendiği tomarları işaret ettim. "Bu değerli hazineyi vermek için gündönümü bitene kadar bekleyemez miydin?"

Azriel'in okunaksız yüzüne bakınca, "Cevap verme zahmetine girme," diye ekleyiverdim.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılırken, deri kıyafetlerinin altındaki Illyria dövmelerine benzeyen gölgeler, canlı dövmeler misali boynunun etrafında gezindi.

Güçlerimin çağırdığı ve söz geçirdiği her şeyden farklı gölgeler. Azriel'i perişan edip attıkları o ışıksız, havasız zindanda doğmuş gölgeler.

Az o zindanda gölgelerin dilini öğrenmişti.

Kobalt renkli sifonları Illyrialı kanı taşıdığının en büyük ispatı olmasına rağmen, o savaşçı halkın içindeki, *benim* savaşçı halkımın içindeki yüksek ilim sahipleri bile Gölgeokuyan'ın yeteneklerinin nereden geldiğini açıklayamıyordu. Bu yeteneklerin, birçok Illyrialının sahip olduğu ve kendileri de dâhil olmak üzere yollarına çıkan her şeyi yanlışlıkla yok etmemek için sifon denilen taşlarla kanalize ettikleri o ham öldürme gücüyle bir ilgisi olmadığı ortadaydı.

Bakışlarımı ellerinin üstündeki taşlardan çektim ve Az'ın biraz önce sunduğu kâğıt tomarına kaşlarımı çatarak baktım. "Cassian'a söyledin mi?"

"Doğrudan buraya geldim," dedi Azriel. "Zaten o da birazdan burada olur."

Dudağımı kemirerek Illyria'nın siyasi haritasını inceledim. "Beklediğimden çok klan var," diye itiraf ettim ve damarlarımda huzursuzca çalkalanan gücün havasını alabilmek için odanın dört yanına bir sürü gölge fırlattım. "En kötü senaryolarda bile hesapladığımdan çok."

Azriel, "Klanların bütün üyeleri bu işin içinde değil," derken bile yüzündeki ciddiyet durumu yumuşatma girişimini baltalıyordu. "Bu sayı sadece hoşnutsuzluğun yayıldığı yerlerdeki toplam rakamı yansıtıyor, yoksa oralarda çoğunlukta oldukları anlamına gelmiyor." Yara izi taşıyan parmağıyla kamplardan birini işaret etti. "Mesela burada savaş çığırtkanlığı yapan topu topu iki kadın var. Biri dul, diğeri de bir asker annesi."

"Ateş olmayan yerden duman çıkmaz," diye karşılık verdim.

Azriel haritayı uzun uzun inceledi. Sessizce bekledim, çünkü hazır olmadan ağzından kahrolası bir kelime bile çıkmayacağını biliyordum. Çocukken Az'ı konuşturabilmek için Cassian'la birlikte saatlerce dövdüğümüz olurdu. Bir kez bile boyun eğmemişti.

"Illyrialılar hakikaten bok kafalı," dedi çok kısık bir sesle. Ağzımı açtım ama geri kapattım.

Gölgeler kanatlarının etrafında toplanıp yavaşça yere, kalın kırmızı kilimin üzerine süzüldü. "Savaşçı olmak için eğitim üstüne eğitim görüyorlar, derken günün birinde eve dönmediklerinde aileleri onları savaşa gönderdik diye *bizi* tukaka ilan ediyor."

"Aileleri yeri doldurulamayacak bir şeylerini kaybediyorlar," dedim kelimeleri tartarak.

Azriel yaralı elini kızgınlıkla kaldırdı ve parmakları havayı yırtarken kobalt sifonu parladı. "Hepsi ikiyüzlü."

"Peki ne yapmamı istiyorsun? Prythian'daki en büyük orduyu dağıtayım mı?"

Az cevap vermedi.

Buna rağmen bakışlarına karşılık verdim. Bazen beni gerçekten korkutan o buz gibi bakışlara. Yüzyıllar önce üvey kardeşlerine neler yaptığını görmüştüm. Hâlâ şimdiki gibi hatırlıyordum. Gözlerimin önünden gitmeyen şey onun davranışı değildi. Her bir parçası hak edilmişti. Her lanet parçası.

Arada sırada hafızamın derinliklerinden çıkıp gelen şey, Az'ın gözlerindeki o buzlu uçurumdu.

O buzun başlangıcı şimdi gözlerinde çatırdıyordu. Bu yüzden sakince ama yelkenleri tamamen suya indirmeden konuştum. "Illyrialıları dağıtmayacağım. Zaten gidebilecekleri başka yer yok. Onları o dağlardan sürmeye kalkarsak, etkisiz hale getirmek için akla karayı seçtiğimiz saldırılara yenileri eklenir."

Az hiçbir şey demedi.

"Belki de asıl sıkıntı," diye devam ettim, parmağımı devasa kıtanın üzerine koyarak, "insan kraliçelerin henüz kendi bölgelerine dönmemiş olmalarıdır. Ortak saraylarında oyalanıyorlar. Dahası, Hybern nüfusunun geneli bu savaşı kaybetmiş olmalarına hayıflanmıyor. Artık duvar da olmadığına göre başka hangi peri bölgeleri insan topraklarına el uzatmaya kalkar kim bilir?" Son cümlemi söylerken çenem kasıldı: "Barış pamuk ipliğine bağlı."

"Biliyorum," dedi Az sonunda.

"Dolayısıyla bu iş bitmeden önce Illyrialılara tekrar ihtiyacımız olabilir. Kan dökmek için can atmalarına ihtiyacımız olabilir."

Feyre durumu biliyordu. Ona her rapor ve toplantı

hakkında bilgi veriyordum. Ama bu yeni gelişme... "Muhaliflere göz kulak olacağız," diye bitirirken Az'ın içimde gümbürdeyen gücü hissetmesine, söylediğim her kelimede *ciddi* olduğumu hissetmesine izin verdim. "Cassian bunun kamplarda büyüdüğünü biliyor ve düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır."

"Kaç kişi olduklarını bilmiyor."

"Belki de ona söylemek için beklemeliyiz. Tatil geçene kadar." Az şaşkın şaşkın baktı. "İşi başından aşkın olacak," diye açıkladım usulca. "Fırsat bulmuşken bırak tatilin tadını çıkarsın."

Hem Az hem de ben kendi aramızda Nesta konusu açmamaya özen gösteriyorduk. Hele hele Cassian'ın önünde asla. Kendi başıma bu konuyu açmayı da aklımdan geçirmiyordum. Savaş sona erdiğinden beri bu konuda alışılmadık bir sessizliğe bürünen Mor da aynı şekilde.

"Bunu ondan gizlediğimiz için başımızın etini yer."

"Zaten ciddi şüpheleri var, bu yüzden sadece doğrulamış olacağız."

Azriel başparmağını Doğrucu'nun kabzasında gezdirince siyah kının üzerindeki gümüş rünik harfler ışıkta parladı. "Peki ya insan kraliçeler?"

"İzlemeye devam edeceğiz. İzlemeye devam *edeceksin.*"

"Vassa ve Jurian hâlâ Graysen'le birlikte. Onları da dâhil ediyor muyuz?"

Tuhaf bir buluşma, üstelik insan topraklarında. Jurian, başından beri hiçbir kraliçeye bağlı olmayan, zengin lordların ve tüccarların oluşturduğu bir konseyin yönettiği, Prythian'ın en altındaki o toprak dilimine bir şekilde liderlik yapmak için adım atmıştı. Graysen'in aile mülkünü komuta merkezi olarak kullanıyordu.

Ve Vassa... Geri dönmemişti. Vassa'yı kıtanın iç bölgelerindeki kendi gölüne bağlayan *bekçisi*, onu gündüzleri bir ateş kuşuna dönüştürüp geceleri tekrar kadına çeviren lanetinden kısa bir süreliğine azat etmişti. Daha önce böyle bir büyü görmemiştim. Helion gibi ben de gücümü Vassa'ya savurup koparılacak herhangi bir bağ bulmaya çalışmıştım ama nafile. Lanet adeta doğrudan kanına işlenmiş gibiydi.

Vassa'nın özgürlüğü yakında sona erecekti. Lucien bu kadarını aylar önce söylemişti ve hâlâ onu sık sık ziyarete gitmesinden anladığım kadarıyla bu konuda düzelen bir şey yoktu. Vassa bir zamanlar kendisinin de kalesi olan o ortak kalede tıpkı şimdiki gibi bir araya gelen malum kraliçeler tarafından köle olarak satıldığı büyücü lorda ve onun gölüne dönmek zorundaydı.

"Vassa bir şey yapılmadığı takdirde Diyarın Kraliçeleri'nin bir tehdit oluşturacağını biliyor," dedim sonunda. Lucien'in bizimle paylaştığı önemli bilgilerden biri. Yani, en azından Az'la ve benimle paylaştığı. "Ama kraliçeler çizgiyi aşmadığı sürece elimiz kolumuz bağlı. Başka bir savaşı tetiklemelerini engellemek için olsa bile, içeri daldığımız anda kahramanlar gibi değil, istilacılar gibi görünürüz. Kalıcı barışa ulaşma umudunu korumak istiyorsak diğer bölgelerdeki insanların bize güvenmeleri şart."

"O halde bırakalım onlarla Jurian ve Vassa ilgilensin. Vassa'nın bunu yapacak özgürlüğü varken."

Bunu ben de düşünmüştüm. Feyre'yle geceleri bu konu üzerinde uzun uzun konuşmuştuk. Defalarca. "İnsanlara kendilerini yönetme şansı verilmeli. Kendileri adına karar verme şansı. Müttefiklerimiz olsalar bile."

"Lucien'i gönder o zaman. İnsan elçimiz olarak."

Gölgelerin yarı yarıya gün ışığından sakladığı Azriel'in omuzlarındaki gerginliği inceledim. "Lucien burada değil."

Az'ın kaşları kalktı. "Nerede?"

Ona göz kırptım. "Sen benim istihbarat şefimsin. Bilmiyor musun?"

Az kollarını kavuşturdu. Yüzü yanında sallanan efsanevi hançer kadar soğuk ve zarifti. "Onun hareketlerini takip etme gereği duymuyorum."

"Neden?"

Yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. "O Elain'in eşi."

Bekledim.

"Onu izlemek Elain'in mahremiyetini ihlal etmek anlamına gelir."

Yani Lucien'in Elain'i ziyaret edip etmediğini, ettiyse bunu ne zaman yaptığını bilmemek. Birlikte neler yaptıklarını bilmemek. "Bundan emin misin?" diye sordum usulca.

Azriel'in sifonları pır pır etti ve taşlar hislerini ele verircesine en derin denizler gibi kardı. "Lucien nereye gitti?"

Kelimelerdeki saf emir karşısında sırtımı dikleştirdim. Ama cevap verirken sesim yayvan bir tona indirgenmişti. "Bahar Sarayı'na gitti. Gündönümünü orada geçirecek."

"Tamlin en son ona tekmeyi basmıştı."

"Evet. Ama bu kez kendisi davet etti." Büyük ihtimalle gündönümünü tek başına geçireceğini fark etmişti. O koca malikânede. Yani artık malikâneden geriye ne kalmışsa.

Bu konuda içimde en ufak bir acıma duygusu yoktu.

Tamlin çalışma odasının altını üstüne getirip Feyre'yi o eve hapsettiğinde eşimin yaşadığı katıksız dehşeti hâlâ içimde hissederken olamazdı.

Lucien de bunu yapmasına izin vermişti. Yine de Lucien'le kendi çapımda barış yapmıştım. En azından deniyordum.

Tamlin söz konusu olduğunda durum daha karmaşıktı. Genelde üzerinde düşündüğümden de karmaşık.

✠

Feyre'ye hâlâ âşıktı. Bunun için onu suçlayamazdım. İçimden onu boğazlamak gelse bile.

Düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. "Lucien döndüğünde Vassa ve Jurian meselesini onunla konuşurum." Başımı yana eğdim. "Sence Graysen'le aynı ortamda bulunmayı kaldırabilir mi?"

Az'ın yüzünde bize karşı iskambil oyunlarında hiç kaybetmemesinin nedeni olan o ifadesizlik vardı. "Bu konuda hüküm vermek zorunda mıyım?"

"Lucien'in her hareketini takip etmediğini söylerken blöf *yapmadığını* imâ ediyorsun yani?"

Ne düşündüğü belli olmuyordu. Ne yüzünden ne de kokusundan. Gölgeleri hangi cehenneme gitmişlerdi bilmiyordum ama çok iyi saklanmışlardı. Fazla iyi. Sonunda "Lucien Graysen'i öldürürse *eline sağlık* derim," diye kestirip attı.

İçimden ona hak verdim. Feyre de hak verirdi ve Nesta da.

"Gündönümünde Nesta'ya avlanma izni vermeyi düşünmüyor değilim."

"Ona hediye alacak mısın?"

Hayır. Sayılır. "Evine ve içkilerine sağladığım maddi destek hediye yerine geçer."

Az elini siyah saçlarına daldırdı. "Sence..." Konuşurken takılmak pek ona göre değildi. "Sence kız kardeşlere hediye almamız gerekir mi?"

"Hayır," derken gayet ciddiydim. Azriel sanki biraz rahatlar gibi oldu. *Gibi oldu* diyorum çünkü tek belirti dudaklarından çıkan bir nefesten ibaretti. "Bence Nesta'nın umurunda bile olmaz ve Elain'in bizden hiçbir şey beklemediğinden eminim. Bırakalım kız kardeşler kendi aralarında hediye alıp versinler."

Az dalgın dalgın başıyla onayladı.

Parmaklarımı haritada, Bahar Sarayı'nın üzerinde tıpırdattım. "Bir iki gün sonra Lucien'le yüz yüze konuşabilirim. Graysen'in malikânesine gitmesi hakkında."

Azriel tek kaşını kaldırdı. "Bahar Sarayı'na gideceksin?"

Yanlış anladığını söyleyebilmek isterdim. Ama bunun yerine ona Eris'in imâlı konuşmasından bahsettim: Tamlin'in insan diyarıyla arasındaki sınırı ihlal etmeye hevesli olabileceğini ya da başkasının geçmesine izin verebileceğini çıtlatan sözlerinden. Neler olup bittiğini öğrenene kadar geceleri gözüme uyku gireceğini sanmıyordum.

Bitirdiğimde Azriel kanadının deri pullarından gözle görünmeyen bir tozu çekiştirdi. Huzursuzlandığının tek belirtisi. "Seninle gelebilirim."

Başımı iki yana salladım. "Bunu tek başıma yapsam daha iyi olur."

"Bunu derken, Lucien'le konuşmayı mı kastediyorsun, yoksa Tamlin'le konuşmayı mı?"

"Her ikisi de."

Lucien'le konuşmayı kaldırabilirdim. Tamlin'le... Belki de söylenebilecek şeylere kimsenin şahit olmasını istemi-

yordum. Ya da yapılabilecek şeylere.

"Feyre'den sana katılmasını isteyecek misin?" Azriel'in ela gözlerine baktığım anda oraya neden yalnız gitmek istediğimin farkında olduğunu anladım.

"Birkaç saat sonra soracağım ama gelmek isteyeceğinden şüpheliyim. Fikrini değiştirmesi için elimden geleni yapacağımdan da şüpheliyim."

Barış. Barış avucumuzun içindeydi. Gelgelelim, dürmekte hiçbir sakınca görmediğim bazı eski defterler yerli yerinde duruyordu.

Azriel anlayışla başını öne arkaya salladı. Beni her zaman diğerlerinden daha iyi anlamıştı. Eşim dışında. Bunu sağlayan şey yetenekleri miydi, yoksa çoğu kişinin fark ettiğinden daha fazla ortak noktamız olduğundan mıydı, hiç öğrenememiştim.

Ama Azriel görülecek bir iki hesabımızın kaldığını gayet iyi biliyordu. Düzeltilecek bazı dengesizliklerin olduğunu.

Sanırım bunu yakın çevremdekilerin çoğu biliyordu.

"Bryaxis'ten bir haber yok herhalde." Botlarımın altındaki mermere baktım, sanki dağın altındaki kütüphaneyi ve eskiden Bryaxis'in mesken tuttuğu daha alt katları buradan görebiliyormuş gibi.

Az da zemine baktı. "Tek bir fısıltı bile yok. Ya da söz konusu o olunca, tek bir çığlık."

Kıs kıs güldüm. Kardeşimin sinsi, pis bir mizah anlayışı vardı. Aylar önce Bryaxis'in peşine düşmeyi planlamıştım, Feyre'yi yanıma alıp kelimenin tam anlamıyla korkunun ta kendisi olan o varlığın izini sürmesine izin vermeyi. Ama eşimi dâhil ettiğim birçok planda olduğu gibi bu sarayı yönetme ve ötesindeki dünyada olup bitenleri anlama önceliği yolumuza taş koymuştu.

"Onun peşine düşmemi istiyor musun?" Basit, dolambaçsız bir soru.

Elimi sallayınca eşlik yüzüğüm sabah ışığında parladı. Feyre'den ses çıkmadığına göre hâlâ uyuyordu. Sırf sesini duymak için onu uyandırmak ne kadar cazip gelse de uykusunu böldüm diye duvara gömmeye meraklı değildim. "Bırak Bryaxis de gündönümünün tadını çıkarsın," dedim.

Az'ın dudakları nadir görülen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok cömertsin."

Başımı dramatik bir şekilde eğerek krallara özgü bir yüce gönüllülük pozu verdikten sonra sandalyeme çöküp ayaklarımı masanın üzerine attım. "Rosehall'a ne zaman gidiyorsun?"

"Gündönümünün ertesi sabahı," diye cevapladı Azriel ışıltılı Velaris manzarasına dönerek. Yüzünü buruşturdu, belli belirsiz. "Gitmeden önce alışverişe çıksam iyi olacak."

Kardeşime çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ona benim için de bir şey al, olur mu? Ve bu kez benim hesabıma yazdır."

Az her zamanki gibi başıyla onaylasa da sözümü dinlemeyeceğini biliyordum.

8. BÖLÜM

Cassian

Bir fırtına geliyordu.

Tam da gündönümünde patlayacaktı. Bir iki gün daha kendini göstermeyecek olmasına rağmen Cassian rüzgârda onun kokusunu alabiliyordu. Olağan faaliyet telaşının yerini hızlı ve verimli bir koşuşturmanın aldığı Rüzgârkıran kampındaki diğerleri gibi. Evler ve çadırlar gözden geçiriliyor, güveçlik ve ızgaralık etler hazırlanıyor, savaşçılar fırtınaya yakalanmamak için beklenenden daha erken geliyorlar ya da ayrılıyorlardı.

Cassian kadınlara bir günlük izin vermişti. Erkekler de dâhil olmak üzere tüm eğitim ve idmanların fırtına sonrasına ertelenmesini emretmişti. Kendilerini en vahşi rüzgârlara ve en dondurucu soğuklara karşı sınamaya hevesli yetenekli savaşçılardan oluşan sınırlı sayıdaki devriye gücü her şeye rağmen görev yerlerine gidecekti. Fırtınada bile düşman saldırabilirdi.

Fırtına Cassian'ın hissettiği kadar güçlü olursa bu kamp en az birkaç güne kar altında kalırdı.

İşte bu yüzden soluğu çadırların ve bir avuç sabit evin ilerisindeki küçük zanaatkâr çarşısında almıştı. Ilıman aylarda keçi yolundan farksız olan asfaltsız yolun iki tarafında sadece birkaç dükkân vardı. Kapısına şimdiden *mallar tükendi* tabelası asan bir hırdavatçı, iki demirci, bir ahşap oymacısı, bir ayakkabı tamircisi ve bir tuhafiyeci.

Tuhafiyecinin ahşap binası nispeten yeniydi. En azından Illyria standartlarına göre, taş çatlasın on senelik. İlk kattaki dükkânın üzerindeki, lambaları ışıl ışıl yanan kat görünüşe göre yaşam alanı olarak kullanılıyordu. Ve dükkânın cam vitrininde, tam da aradığı şey vardı.

Cassian normalden daha geniş olan kapı aralığına rağmen kanatlarını sıkı sıkı kapatıp içeri girerken kurşunlu cam kapının üzerindeki bir çan çıngırdadı. İçerideki hoş ve enfes sıcaklık yüzüne çarpınca kapıyı hızlıca arkasından kapattı.

Çam tezgâhın arkasındaki narin genç kadın çoktan ayağa dikilmişti. Ona bakıyordu.

Cassian'ın ilk dikkatini çeken şey kadının kanatlarındaki yara izleri oldu. Merkez tendonlardan aşağıya inen, dikkatle açılmış, vahşi yaralar.

Gülümseyerek cilalı tezgâha yaklaşırken bile içinde yükselen bulantıyı bastıramadı. Kadın kırpılmıştı. Sakat bırakılmıştı.

"Proteus'u arıyorum," dedi kadının kahverengi gözlerine bakarak. Keskin ve zeki bakışlar. Cassian'ın varlığından dolayı şaşkın ama korkusuz. Basitçe örülmüş siyah saçları hem bronz tenini hem de dar ve kemikli yüzünü ortaya çıkarıyordu. Güzel değil ama çarpıcı bir yüz. İlginç bir yüz.

Kadın iş veya idman yapması için emir alan Illyria kadınlarının yaptığı gibi bakışlarını indirmedi. Hayır, gele-

neksel yolların aile içinde vahşice uygulandığını kanıtlayan kırpılma izlerine rağmen, gözlerini kaçırmadı.

Bu Cassian'a Nesta'yı hatırlattı. Dobra ve delici bakışlar.

"Proteus babamdı," dedi kadın, basit kahverengi elbisesinin üzerindeki önlüğü çözüp tezgâhın arkasından çıkarak. *Babamdı.*

"Üzgünüm," dedi Cassian.

"Savaştan geri dönmedi."

Cassian çenesini sıktı. "O halde ben, daha da üzgünüm."

"Neden üzgün olasınız ki?" Duygusuz, kayıtsız bir soru. Zarif elini uzattı. "Ben Emerie. Burası artık benim dükkânım."

Kadın noktayı koymuştu. Alışılmadık türden bir nokta. Cassian onunla tokalaşırken elini bu kadar güçlü ve tereddütsüz sıkmasını beklemiyordu.

Proteus'u tanırdı. Savaş sırasında orduya katılmasına şaşırmıştı. Bir kızı olduğunu ve hiç oğlu olmadığını biliyordu. Erkek akrabaları da yoktu. Normalde onun ölümünden sonra dükkân bunlardan birine kalırdı. Ama kızının öne çıkması, dükkânın *kendisinin* olduğunda ısrar etmesi ve işletmeye başlaması... Cassian, küçük, düzenli mekânı inceledi.

Ön vitrinden yolun karşısındaki dükkâna, oradaki *tükendi* tabelasına baktı.

Emerie'nin dükkânı ağzına kadar malla doluydu. Sanki yeni bir sevkiyat almış gibi. Ya da kimse içeri girme zahmetine girmemiş gibi. Bir kez bile.

Proteus dükkân fikrinin ancak son elli yıl içinde başladığı bir kampta yer satın alıp böyle bir bina diktiğine

göre epey varlıklı olmalıydı. Belki de Emerie'nin sırtını yaslamasına yetecek kadar. Ama sonsuza dek değil.

Cassian, "Senin dükkânın olduğu her halinden belli," dedi sonunda, dikkatini yeniden kadına çevirerek. Emerie, sırtı dik, çenesi yukarıda, birkaç adım geriye çekilmişti.

Cassian bu karakteristik pozda da Nesta'yı gördü. Buna Nesta'nın *Düşmanlarımı Doğduklarına Pişman Ederim* pozu diyordu.

Şimdiye kadar Nesta'nın iki düzine pozuna isim takmıştı. *Kahvaltıda Gözlerini Yiyeceğim*'den *Cassian'ın Açık Saçık Şeyler Okuduğumu Bilmesini İstemiyorum*'a kadar. Özellikle sonuncusu Cassian'ın favorisiydi.

Gülümsemesini bastıran Cassian, vitrini süsleyen koyun kürklü şirin eldivenleri ve kalın atkıları işaret etti. "Elindeki tüm kışlık ürünleri alacağım."

Kadının kara kaşları kalktı. "Sahiden mi?"

Cassian elini deri kıyafetinin içine sokup para kesesini çıkardı ve kadına uzattı. "Bu hepsini karşılar."

Emerie küçük deri keseyi elinde tarttı. "Sadakaya ihtiyacım yok."

"O halde eldivenler, botlar, atkılar ve montlar ne tutuyorsa oradan düşüp kalanı geri verirsin."

Kadın tek kelime etmeden keseyi tezgâha bırakıp vitrine seğirtti. Cassian'ın istediği her şeyi düzenli yığınlar halinde tezgâhın üzerinde topladı, hatta arka taraftaki depoya gidip daha fazlasıyla geri döndü. Cilalı tezgâhın üzerinde en ufak bir boşluk kalmayana kadar devam ettikten sonra metal sikkelerin tıngırtısı dükkânı doldurdu.

İşini bitirdiğinde yine tek kelime etmeden keseyi geri verdi. Cassian kadına şimdiye dek parasını kabul eden

birkaç Illyrialıdan biri olduğunu söylemekten kaçındı. Çoğu ya paranın üzerine tükürür ya da yere atardı. Rhys Yüce Lord olduktan sonra bile.

Emerie tezgâhın üzerindeki kış ürünlerini inceledi. "Birkaç koli ve poşet bulmamı ister misiniz?"

Cassian başını iki yana salladı. "Buna gerek yok."

Kadının kara kaşları tekrar kalktı.

Cassian para kesesine elini daldırdı ve tezgâhın üzerinde bulabildiği tek boş yere üç büyük sikke bıraktı. "Teslimat masrafları için."

"Kime?" diye sordu Emerie şaşkınlık içinde.

"Bu dükkânın üzerinde yaşıyorsun değil mi?" Hızlı bir baş onayı. "O halde bu kampı, kimin varlıklı kimin çulsuz olduğunu bilirsin. Birkaç gün sonra bir fırtına kopacak. Bunları fırtınanın etkisini en çok hissedecek olanlara dağıtmanı istiyorum."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken Cassian onun bu alışverişi kafasında bir kez daha tarttığını görebiliyordu. Emerie istiflenmiş ürünlere baktı. Neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle, "Onlar... birçoğu benden hoşlanmıyor," dedi.

"Benden de hoşlanmıyorlar. Yalnız değilsin."

Kadının dudakları istemsizce yukarı kıvrıldı. Bir gülümseme sayılmazdı. Tanımadığı bir erkeğe kesinlikle gülümsemezdi.

"Bunu dükkânın için iyi bir reklam olarak düşün," diye devam etti Cassian. "Onlara Yüce Lordlarından bir hediye olduğunu söyle."

"Neden sizden değil?"

Cassian buna cevap vermek istemiyordu. Bugün değil. "Kendimi bunun dışında tutmak en hayırlısı."

Emerie onu adamakıllı süzdükten sonra başıyla onayladı. "Bunların günbatımına kadar en çok ihtiyacı olanlara dağıtılacağından emin olabilirsiniz."

Cassian teşekkür babında başını eğdikten sonra cam kapıya yöneldi. Bu dükkândaki kapı ve pencereler bile birçok Illyrialı'nın onlarca yıllık kazancına bedeldi.

Proteus varlıklı bir adamdı, iyi bir iş adamı. Ve iyi bir savaşçı. Bu serveti elinin tersiyle itip savaşa gittiğine göre içinde bir parça onur taşıdığı belliydi.

Ama Emerie'nin kanatlarındaki yara izleri: Bir daha asla rüzgârın keyfini süremeyeceğinin kesin kanıtları...

Cassian Proteus'un hayatta olmasını diledi. Sırf onu kendi elleriyle gebertebilmek için.

Kapı koluna uzandı, metalin soğukluğunu avucunda hissetti.

"Lord Cassian."

Cassian omzunun üzerinden geriye baktığında Emerie'nin hâlâ tezgâhın arkasında dikildiğini gördü. Onu düzeltmeye, isminin önüne *lord* unvanı getirilmesini kabul etmediğini ve asla kabul etmeyeceğini söylemeye gerek duymadı. "Mutlu Gündönümleri," dedi kadın hızlıca.

Cassian ona gülümsedi. "Sana da. Teslimatlarla ilgili herhangi bir sorun yaşarsan mutlaka haber ver."

Kadının dar çenesi yukarı kalktı. "Buna gerek olmayacağından eminim."

Bu kelimelerdeki ateş. Emerie ailelere bu eşyaları verecekti, isteseler de istemeseler de.

Cassian bu ateşi daha önce de görmüştü. Bu çelik duruşu. Merak etmeden duramadı: İkisi tanışsa nasıl olurdu? Bu tanışmadan ne çıkardı?

Omzuyla kapıya yüklenip çan tıngırtısıyla birlikte dışarıya, buz gibi havaya çıktı: Gelecek fırtınanın habercisi.

Sadece bu dağlara doğru büyük bir hışımla gelen fırtınanın değil. Aynı zamanda, uzun, çok uzun zamandır burada mayalanan bir fırtınanın.

9. BÖLÜM

Feyre

Keşke akşam yemeği yemeseydim.

Karanlık göğün altında Ressina'nın işlettiği stüdyoya yaklaşırken aklımdan geçen düşünce buydu. Sokak lambalarından yayılan parıltıyla karışarak buzlu sokağa dökülen o ışıkları gördüğümde.

Gündönümü'ne üç gün kalmıştı ve bu saatte bile ortalık alışveriş yapanlardan geçilmiyordu. Sadece bulvar sakinleri değil, aynı zamanda şehirden ve kırsaldan gelenler. Bir sürü Ulu Peri ve daha önce hiç görmediğim türlü türlü sıradan peri. Hepsi gülümsüyor, hepsi adeta neşe ve iyilikle parlıyordu. Gerginliğim beni dondurucu soğuğa aldırmadan eve uçarak geri dönmeye ikna etmeye çalışsa da bu enerji dalgasının tenimin altında nabız gibi attığını hissetmemek imkânsızdı.

Buraya elimde malzeme dolu bir paket ve kolumun altında bir tuvalle gelmiştim, çünkü bunların stüdyoda verilip verilmediğinden ya da Ressina'nın stüdyosuna elimi kolumu sallayarak girip bunların verilmesini *bekle-*

menin kabalık olup olmayacağından emin olamamıştım. Üstelik Kasaba Evi'nden buraya kadar yürümüştüm; bu kadar eşyayla yabalamak içimden gelmemişti ve tuvali sert rüzgâra kaptırıp kaybetme riskinden dolayı uçmayı da göze alamamıştım. Sıcak kalmak bir yana, Rhys veya Azriel'den aldığım –artık seyrekleşen– derslere rağmen, rüzgârın *yardımıyla* uçarken rüzgâra karşı kalkan kullanmak konusunda daha bir fırın ekmek yemem lazımdı; kollarımdaki ekstra yük ve soğuk da cabası... Illyrialılar tüm yıl boyunca buz gibi olan o dağlarda bunu nasıl beceriyorlardı bilmiyordum.

Belki yakında anlardım, savaş kamplarındaki homurtu ve şikâyet dalgası yayılmaya devam ederse.

Şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Midem zaten yeterince bulanıyordu.

Ressina'nın stüdyosuna bir bina kala durduğumda avuçlarım eldivenlerin içinde terlemişti.

Daha önce bir grupla birlikte resim yapmamıştım. Resimlerimi başkalarının görmesi nadiren hoşuma gidiyordu.

Ve uzun zaman sonra, kanvasa benden neler dökülebileceğinden emin olmadan, yeniden tuvalin önüne geçmek...

Bağda bir çekiştirme.

Her şey yolunda mı?

Sıradan, müşfik bir soru; sinirlerimdeki sarsıntıları sakinleştiren Rhys'in ahenkli sesi.

Yarın nereye gitmeyi planladığını söylemişti. Neyi araştırmak istediğini.

Bana onunla gitmek isteyip istemediğimi sormuştu. Hayır demiştim.

Tamlin'e eşimin hayatını borçlu olabilirdim, Tamlin'e huzur ve mutluluk dilemiş olabilirdim, fakat onu görmek

istemiyordum. Onunla konuşmak. Onunla uğraşmak. Uzun bir süre. Belki de sonsuza dek.

Belki de nedeni buydu, çünkü Rhys'in teklifini geri çevirip Gökkuşağı'na gitmek için evden çıktıktan sonra kendimi daha kötü hissetmeye başlamıştım.

Ama şimdi, haftalık resim buluşmasından yükselen kahkahaların duyulduğu Ressina'nın komünal stüdyosuna bakarken.

Bunu yapabileceğimden emin değilim.

Kısa bir sessizliğin ardından Rhys'in sesi duyuldu. *Seninle gelmemi ister misin? Resim yapmaya? Benden daha iyi çıplak model bulamazsınız.*

Kalabalığın orta yerinde tek başıma dikilmemi umursamadan gülümsedim. Gerçi kapşonum yüzümün büyük bölümünü gizliyordu. *Senin gibi bir ihtişam abidesini başka hiç kimseyle paylaşmak istemediğim için beni bağışla.*

O halde bir ara sana modellik yaparım. Bağın üzerinde, kanımı fıkır fıkır kaynatan, iç gıcıklayıcı bir okşama. *Boyaları işin içine karıştırmayalı epey oldu.*

O kulübe ve mutfak masası gözümün önüne gelince dudaklarım hafif kurudu. *Adi herif.*

Bir kıkırdama. *İçeri girmek istiyorsan gir. İstemiyorsan girme. Seçim senin.*

Önce kolumun altındaki tuvale, ardından diğer koluma sıkıştırdığım kutuya kaşlarımı çattım. Otuz adım ötedeki stüdyoya, o sarı ışık huzmesiyle aramdaki koyu gölgelere kaşlarımı çattım.

Ne yapmak istediğimi biliyorum.

Sokağın aşağısındaki, cephesi tahta panolarla kaplı stüdyonun içine yabaladığımı fark eden olmadı.

Pencerelerdeki tahta panolar sayesinde, yaktıktan sonra hafif bir rüzgârın sırtında havada süzülmeye bıraktığım periışığı toplarını fark eden de olmadı.

Elbette tahta çakılı camsız pencereleri ve aylardır sahipsiz kalması yüzünden ana salon buz gibiydi. Eşyalarımı yere bırakıp etrafı dolaşırken ayak başparmaklarımın üzerinde zıplamama yetecek kadar soğuk.

Saldırıdan önce muhtemelen şirin bir mekândı: Güneye bakan, sınırsız gün ışığının içeriye girmesine izin veren kocaman bir pencere ve tonozlu tavanda yine tahtalarla kapatılmış benek benek tepe aydınlıkları. Galeri alanı aşağı yukarı on beş metre uzunluğunda ve dokuz metre genişliğindeydi. Arka duvarın önünde duvarın yarısı boyunca uzanan bir banko ve bir kapı vardı. Kapı arka taraftaki bir stüdyo alanına veya depoya açılıyor olmalıydı. Bir göz atınca yarı yarıya haklı olduğumu anladım: Arkada depo vardı ama resim yapmaya yetecek doğal ışık yoktu: Bir dizi çatlak lavabonun üstünde dar pencereler, kurumuş boya lekeleriyle kaplı birkaç metal tezgâh ve eski püskü temizlik malzemeleri.

Ve boya. Boyanın kendisi değil, *kokusu.*

Derin bir nefes alıp kokuyu iliklerimde hissederken mekânın sessizliğini de içime çektim.

Öndeki galeri aynı zamanda stüdyo olarak kullanılmıştı. Polina bir yandan resim yaparken, diğer yandan beyaz duvarlarda asılı durduklarını güç bela hayal edebildiğim eserleri inceleyen müşterilerle çene çalıyor olmalıydı.

Zemine gri taşlar döşenmişti ve çatlakların arasında hâlâ parlayan kırık cam taneleri göze çarpıyordu.

Bu ilk resmi başkalarının önünde yapmak istemiyordum.

Kendi kendime bile yeterince zorlanıyordum zaten. Bu Ressina'nın birlikte resim yapma teklifini görmezden gelmenin vereceği suçluluğu ortadan kaldırmaya yeterliydi. Ona hiçbir şey için söz vermemiştim.

İçeriyi ısıtmak için alevlerimi çağırdım ve galerinin orta yerinde havada asılı duran küçük ateş topları yarattım. Ortamı biraz daha aydınlatmak için. Mekânı tekrar hayata döndürmek için.

Sonra bir tabure bulmak için arka tarafa geçtim.

10. BÖLÜM

Feyre

Boyadım, boyadım, boyadım.

Kalbim tüm bu zaman boyunca bir savaş davulu gibi sabit bir tempoda gümledi.

Sırtım ağrıyana, midem bir sıcak kakao ile bir tatlı özlemiyle guruldayana dek boyadım.

Arkadan getirip tozunu elimle sildiğim külüstür tabureye tünediğim anda içimden neyin dökülmesine ihtiyacım olduğunu biliyordum.

İlk birkaç fırça darbesinde fırçayı sabit tutmakta zorlandım. Korkudan, evet. Bunu kendime itiraf edecek kadar dürüsttüm.

Ama aynı zamanda ahırından salınan bir yarış atı gibi birden serbest kaldığım ve zihnimdeki o kıpır kıpır görüntüyü yakalamak için dörtnala koşmanın heyecanına kapıldığım için.

Ve o görüntü ortaya çıkmaya başladı. Şekillenmeye başladı.

Bunu bir dinginlik izledi, tıpkı yeryüzünü kaplayan kar

örtüsü gibi. Altındaki pislikleri gizleyen bir örtü.

Bu şehri yeniden inşa etmek için harcadığım saatlerden daha arındırıcı, daha yatıştırıcı. Eşit derecede tatmin ediciydi, evet, ancak resim yapmak, zincirlerimden boşanıp bununla yüzleşmek gibisi yoktu. Bir yarayı kapatan ilk dikiş.

Velaris'in çan kuleleri saat on ikiyi vurmadan hemen önce durdum. Fırçamı indirip yarattığım şeye baktım. O da bana baktı.

Kendim.

Daha doğrusu, Ouroboros'ta göründüğüm halim: Bir pul, pençe, karanlık yaratığı; bir öfke, sevinç, soğuk yaratığı. Bütün benliğim. Tenimin altında gizlenen ben.

Ondan kaçmamıştım. Hâlâ kaçmıyordum. Evet, bir yarayı kapatan ilk dikiş. Aynen böyle hissettiriyordu.

Fırçam dizlerimin arasında sarkarken, kanvastaki yaratığın karşısında vücudum uyuşur gibi oldu. Kemiklerim adeta pelteleşti.

Galeriye, ahşap panelli pencerelerin ardındaki sokağa baktım. Burada geçirdiğim saatlerde ışığı merak edip gelen olmamıştı.

Sonunda ayağa kalktım ve inleyerek gerindim. Tuvali yanımda götüremezdim. Resim kurumaya bırakılmalıydı ve nehirle uzak denizden gelen nemli gece esintisi facia olurdu.

Ayrıca kasaba evine götürüp birilerinin eline geçmesini kesinlikle istemiyordum. Rhys dahil.

Ama burada... Birisi gelip bulsa bile kimin yaptığını anlayamazdı. İmzamı atmamıştım. Atmak istememiştim.

Gece burada kurumaya bıraksam, yarın almaya gelsem, Rüzgâr Evi'nde saklayacak bir dolap mutlaka bulurdum.

O halde, yarın. Yarın almaya gelecektim.

II.
BÖLÜM

Rhysand

Bahar'dı ama değilmiş gibiydi.

Geçen yüzyıllarda dolaştığım, hatta yaklaşık bir yıl önce ziyaret ettiğim yer değildi.

Güneş ılık, gökyüzü açık, uzaktaki kızılcık ve leylaklar sürekli çiçekler içindeydi.

Uzaktaki çünkü malikâne arazisinde artık hiç çiçek açmıyordu.

Eskiden devasa malikânenin beyaz taş duvarlarına tırmanan pembe güller şimdi birbirine geçmiş diken ağlarından ibarettiler. Çeşmeler kuru, çitler eğri büğrü ve yamuk yumuktu.

Evin hali Amarantha'nın kafadarları tarafından talan edildiği günden daha beterdi.

Göze çarpan yıkım belirtileri yüzünden değil, genel ıssızlık yönünden. Yaşam yoksunluğu yönünden.

Gerçi büyük meşe kapıların eskisinden daha kötü olduğunu kimse inkâr edemezdi. Derin, uzun pençe izleri boydan boya uzanıyordu.

Ön kapılara çıkan mermer merdivenin son basamağında durup bu vahşi kesikleri inceledim. Tamlin'in bunları Feyre tarafından aptal yerine konulduğunu anladıktan sonra açtığına bahse girerdim.

Gerçi Tamlin'in öfkesi en başından beri onu yiyip bitiriyordu. Kötü geçen herhangi bir gün bu kesiklere yol açmış olabilirdi.

Belki bugün bunlara yenileri eklenecekti.

Yüzüme sırıtma ifadesi kondururken zorlanmadım. Kapıyı çalarken kanatlarımı ve deri Illryria kıyafetlerimi ortadan kaldırıp bir elim siyah ceketimin cebinde rahat bir poz verirken de zorlanmadım.

Sessizlik. Derken...

Kapıyı Tamlin'in kendisi açtı.

Bir an dikkatimi en çok neyin çektiğini anlayamadım: Karşımda dikilen adam mı, yoksa arkasındaki karanlık ev mi. Kolay lokma. Bir zamanlar şık olsa da şimdi *beni yıka* diye yalvaran kıyafetler, tarağa hasret kalmış dağınık saçlar, ortalıkta hizmetçilerin olmadığı, gündönümü süslerinden eser olmayan, bomboş malikane. Çok kolay lokma.

Bakışlarıma karşılık veren o yeşil gözler de eskisi gibi değildi.

Tekinsiz ve kasvetli. En ufak bir kıvılcımdan yoksun.

Onu bedenen ve ruhen dilim dilim doğramak işten değildi. Feyre'nin sessiz çığlıklarını duyunca gelip bastığım o düğün günü başladığım şeyi bitirmek.

Ama... barış. Şu anda görüş alanımızda barış vardı. Barışı tesis ettikten sonra belki onun icabına bakabilirdim.

Bir elini hâlâ kapıda tutan Tamlin, gözleri kadar fersiz ve cansız bir sesle, "Lucien senin geleceğini iddia ediyordu," dedi selamsız sabahsız.

"Bu çok komik; kâhin olan onun eşi sanıyordum."

Tamlin esprimi anlamazdan gelerek veya anlamayarak ters ters bakmakla yetindi. "Ne istiyorsun?"

En ufak bir ses yoktu. Ne arkasındaki evde ne de malikâne arazisinin herhangi bir karışında. Bir kuş cıvıltısı bile. "Biraz sohbet etmeye geldim," dedim, "Bir bardak çay için rahatsız etmemin bir sakıncası var mı?"

Salonlar loş, nakışlı perdeler çekiliydi.

Bir mezar.

Burası bir mezardı.

Bir zamanların çalışma odasına doğru attığımız her adımda toz ve sessizlik üstümüze abanıyordu.

Tamlin konuşmuyor, boş ev hakkında bir açıklama yapmıyordu. Önünden geçtiğimiz açık oymalı kapılardan gözüme ilişen yıkık dökük odalar hakkında.

Parçalanmış mobilyalar, lime lime edilmiş resimler, çatlamış duvarlar.

Tamlin karanlık çalışma odasının kapısını açarken Lucien'in buraya gündönümü bahanesiyle kendini affettirmeye gelmediğini anladım.

Lucien'i buraya getiren şey acıma duygusuydu. Merhamet.

Gözlerim karanlığa alışmak üzereyken Tamlin eliyle havaya bir fiske savurup cam kürelerdeki perişıklarını yaktı.

Henüz bu odayı yerle bir etmemişti. Muhtemelen beni evin sağlam mobilyalı tek odasına getirmişti.

Birlikte ortadaki geniş masaya geçerken çenemi kapalı tuttum. Tamlin süslü minderleri olan sandalyelerden

birini çekip oturdu. Bugünlerde taht niyetine kullanabildiği tek şey.

Karşısındaki sandalyeye yerleşirken altımdaki açık renkli ahşap isyan edercesine gıcırdadı. Masa takımı gülücükler saçan saray efradına göre üretilmiş olmalıydı, iki yetişkin savaşçıya göre değil.

Evdeki ıssızlık kadar ağır bir sessizlik oldu.

"Oh olsun demeye geldiysen hiç zahmet etme."

Elimi göğsüme koydum. "Hiç olur mu?"

Mizah yok. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Önce kitapları, sonra tonozlu, badanalı tavanı inceliyormuş gibi yaptım. "Sevgili dostum Lucien nerede?"

"Akşam yemeği için ava çıktı."

"Bugünlerde senin pek ilgini çekmiyor herhalde?"

Tamlin'in gözlerindeki donukluk çözülmedi. "Ben uyandığımda gitmişti."

Akşam yemeği için avlandıklarına göre evde yemek yapacak veya alışverişe çıkacak tek bir hizmetkâr yoktu.

Onun için üzüldüğümü söyleyemezdim.

Sadece Lucien'e üzüldüm, bir kez daha Tamlin'in kafadarlığına soyunduğu için.

Ayak bileğimi öteki dizimin üstüne atıp sandalyemde geri yaslandım. "Sınırlarını takviye etmediğine dair duyduklarım doğru mu?"

Kısa bir sessizlik. Ardından kapıyı işaret etti. "Etrafta bunu yapacak gözcüler görüyor musun?"

Demek onlar bile Tamlin'i terk etmişti. İlginç. "Feyre işini sağlam yapmış desene?"

Bir anlığına görünen beyaz dişler, gözlerinden geçen bir ışık parıltısı. "Kalıbımı basarım senin rehberliğinde yapmıştır."

Gülümsedim. "Yok, hayır. Hepsi onun fikriydi. Çok zeki, değil mi?"

Tamlin sandalyesinin kavisli kolunu sıktı. "Gece Sarayı Yüce Lordu'nun karşımda böbürlenmeye yüzü olmaz sanıyordum."

Ona cevap verirken gülümsemiyordum. "Sanırım hayata dönmeme yardım ettiğin için sana teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Bana herhangi bir şey için teşekkür ettiğin gün, Rhysand, cehennemin harıl harıl yanan ateşleri soğuyacak diye bir hayalim yok."

"Şairane."

Kısık bir hırlama.

İşten değildi. Onu gıcık etmek, oltaya getirmek, işten bile değildi. Ve kendime duvarı, ihtiyacımız olan barışı hatırlatmama rağmen, kendimi tutamadım: "Eşimin hayatını birkaç kez kurtardın. İşte bunun için her zaman minnettar olacağım."

Kelimelerin hedefi bulduğunu görebiliyordum. *Eşim.*

Bel altıydı. Bel altı bir vuruştu. Her şeye sahiptim; istediğim, hayalin kurduğum, yıldızlara bakıp yalvardığım *her şeye.*

Onun ise hiçbir şeyi yoktu. Verilen her şeyi heba etmişti. Acımamı, anlayışımı hak etmiyordu.

Hayır, Tamlin kendi başına ördüğü bu çorapları, bu hayat müsveddesini, sonuna kadar hak ediyordu.

Her boş odayı, dikenlerin her hışırtısını, karnını doyurmak için çıktığı her avı hak ediyordu.

"Senin burada olduğunu biliyor mu?"

"Ah, elbette biliyor." Dün ona benimle gelmeyi teklif ettiğimde, daha ağzını açmadan önce, yüzündeki ifadeden

cevabımı almıştım: Karşımdaki bu adamı tekrar görmek hiç ilgisini çekmiyordu.

"Ayrıca," diye devam ettim, "sınırlarının beklendiği gibi korunmadığını öğrendiğinde en az benim kadar canı sıkıldı."

"Artık duvar olmadığına göre bunu yapmak için bir ordu lazım."

"Bu ayarlanabilir."

Tamlin yumuşak bir hırıltı koparırken parmak boğumlarında pençelerin ucu parladı. "Senin türünün bu topraklara ayak basmasına izin vermeyeceğim."

"Senin deyiminle benim türüm, kısmen senin sebep olduğun bir savaşın büyük kısmında çarpıştı. Devriyeye ihtiyacın varsa savaşçı gönderirim."

"İnsanları bizden korumak için mi?" Alaycı bir gülümseme.

Ellerim boğazına yapışma isteğiyle kıvrandı. Parmak uçlarımda ciddi ciddi gölgeler döneniyordu: hemen altında gizlenen pençelerin müjdecileri.

Nefret ediyordum. Bu evden nefret ediyordum. Bahar Sarayı kanının oluk gibi aktığı o gece ayak bastığımdan beri. Asla ödetilemeyecek olan bir bedeli ödetmek için. Çalışma odasının duvarına çivilenen iki çift kanadın bedelini ödetmek için.

Feyre'nin dediğine göre Tamlin uzun zaman önce onları yakmıştı. Fark etmezdi. O gün o da oradaydı.

Annemle kız kardeşlerimin beni nerede bekleyeceklerini babasına ve abilerine yetiştirmişti. Ve hepsi katledilirken onlara yardım etmek için kılını kıpırdatmamıştı.

Sepetlerdeki kesik başları, korku ve acının kazındığı yüzleri gözlerimin önünden hiç gitmiyordu. Ve aynı kanlı

gecede birlikte taçlandığımız Bahar Yüce Lordu'na bakarken onları görmeye devam ediyordum.

"İnsanları bizden korumak için, evet," dedim, tehlikeli şekilde kısılan bir sesle. "Barışı sürdürmek için."

"Ne barışı?" Savaş meydanlarında son gördüğümden daha az kaslı kollarını kavuştururken pençeleri cildinin altına geri döndü. "Hiçbir şey farklı değil. Duvar gitti, o kadar."

"Bunu farklı yapmak bizim elimizde. Daha iyi yapmak. Nasıl başlarsak öyle gider."

"Gece Sarayı yabanilerini topraklarımda istemiyorum."

Görünüşe göre kendi halkından ona hayır yoktu.

Ve o *yabani* kelimesi sabrımı taşırmıştı. Tehlikeli bölge. En azından benim için. Sağduyumun öfkeme yenik düşmesi için. En azından onun yanındayken.

Sandalyemden kalktım. Tamlin kalkma gereği duymadı. "Bunların hepsini kendin yaptın," derken sesim hâlâ sakindi. Öfkemi iletmek için bağırmaya ihtiyacım yoktu. Hiç olmamıştı.

"Kazandın," diye çemkirdi öne eğilerek. "*Eşini* aldın. Bu yeterli değil mi?"

"Hayır."

Sesim kütüphanede yankılandı.

"Onu neredeyse mahvediyordun. Mümkün olan her şekilde."

Tamlin dişlerini gösterdi. Öfke kontrolünün canı cehenneme diyerek aynı şekilde karşılık verdim. Gücümün bir kısmının odada, evde, malikâne topraklarında gürlemesine izin verdim.

"Yine de üstesinden geldi. *Sana rağmen.* Ama sen onu

küçümsemeye, onu küçük düşürmeye devam ettin. Niyetin onu geri kazanmaksa, eski dostum, bu hiç akıllıca bir yol değildi."

"Defol."

Henüz bitirmemiştim. Aksine, daha yeni başlıyordum. "Başına gelen her şeyi hak ettin. Bu hastalıklı, boş evi, bu talan edilmiş toprakları hak ettin. O yaşam özünü vererek hayatımı kurtarmış olman umurumda değil. Eşime hâlâ âşık olman umurumda değil. Onu Hybern'in elinden veya daha öncesinde binlerce düşmanın elinden kurtarmış olman umurumda değil." Kelimeler kendiliğinden dökülüyordu, soğuk ve tane tane. "Umarım o sefil hayatının geri kalanını burada yapayalnız geçirirsin. Bu seni gebertmekten çok daha tatmin edici bir son olur." Feyre de bir keresinde aynı sonuca varmıştı. O zaman ona hak vermiştim, hâlâ hak veriyordum, fakat ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyordum.

Tamlin'in yeşil gözlerini öfke bürüdü.

Buna hazırdım, bunu bekliyordum, bunu *istiyordum.* O sandalyeden hışımla kalkıp üstüme çullanmasını. Pençelerini savurmaya başlamasını.

Kanım damarlarımda zonkladı, gücüm içimde çöreklendi.

Şimdi kapışırsak bu evi enkaz haline getirebilirdik. Yerle bir edebilirdik. Ardından tüm taş ve ahşap kalıntılarını siyah toza çevirirdim olur biterdi.

Ama Tamlin sadece dik dik baktı. Ve hemen ardından bakışlarını masaya indirdi. "Defol."

Gözlerimi kırpıştırdım: şaşkınlığımın tek belirtisi. "Kavga havanda değil misin Tamlin?"

Bana tekrar bakma gereği duymadı. "Defol," demekle yetindi. Perişan bir erkek.

Kendi eylemlerinden, kendi seçimlerinden dolayı mahvolmuş bir adam.

Benim sorunum değildi. Merhametimi hak etmiyordu.

Ama etrafımda dönen karanlık rüzgârın içinde yabalarken içimde tuhaf bir boşluk kök saldı.

Tamlin evin etrafına kalkan çekmemişti. İçeri yabalayacak olan herhangi birini, yatak odasında belirip boğazını kesecek düşmanlarını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Neredeyse birisinin bunu yapmasını bekliyormuş gibiydi.

✣

Feyre'yi eldivenli ellerinden sarkan birkaç çantayla muhtemelen alışverişten eve dönerken buldum.

Tipinin ortasında yanına indiğimde yüzünde beliren gülümseme kalbime inen bir yumruk gibiydi.

Ama yüzümü okuduğu anda gülümsemesi kayboldu.

Sokaktaki kalabalığa rağmen elini yanağıma koydu. "O kadar mı kötüydü?"

Başımla onaylarken yanağımı dokunuşuna bastırdım. Daha fazlasını hissetmek için.

Elime bir öpücük kondurdu; dudaklarının sıcaklığı ne kadar üşüdüğümü fark etmemi sağladı.

"Benimle eve yürü," dedi koluma girip bedenime sokularak.

Diğer elindeki çantaları alarak itaat ettim. Birkaç sokağı geride bırakıp buz tutmuş Sidra'nın üzerinden geçtikten sonra ona anlattım. Tamlin'e söylediğim her şeyi.

Bitirdiğimde, "Cassian'ı nasıl haşladığını duyduktan sonra bunun devede kulak kaldığını söyleyebilirim," diye yorumladı.

Pofurdadım. "Bu kez ağzımı bozmama gerek yoktu."

Tamlin'e söylediklerimi kafasında evirip çevirdi. "Oraya duvarla ilgili endişelerin yüzünden mi gittin, yoksa sırf bunları söylemeye mi?"

"İkisi de." Eşime bu konuda yalan söylemeyi nefsime yediremezdim. "Ayrıca, belki, onu öldürmeye."

Gözlerinde telaş parladı. "Bu da nereden çıktı?"

Bilmiyordum. "Ben sadece..." Kelimeler beni yüz üstü bıraktı.

Kolunu belime sıkı sıkı dolayınca dönüp yüzünü inceledim. Açık, anlayışlı. "Söylediklerin... yanlış değildi," dedi. Yargılama yok, kızgınlık yok.

İçimdeki o küçük boşluk hafiften dolar gibi oldu. "Bir yetişkin gibi davranmalıydım."

"Çoğu zaman öyle davranıyorsun. Bir kaçamak yapmaya hakkın var." Genişçe gülümsedi. Dolunay kadar parlak, herhangi bir yıldızdan daha sevimli.

Ona hâlâ bir gündönümü hediyesi almamıştım. Ve doğum günü hediyesi.

Başını eğip çatık kaşlarıma bakınca saç örgüsü omzunun üzerinden sarktı. Elimi örgüsünde gezdirip donmuş parmaklarımdaki ipeksi tutamların tadını çıkardım. "Seninle evde buluşuruz," dedim çantalarını geri vererek.

Kaşlarını çatma sırası ondaydı. "Nereye gidiyorsun?"

Leylak ve armut karışımı kokusunu içime çekerek yanağından öptüm. "İlgilenmem gereken bazı işler var." Ona bakmak, yanında yürümek, içimde çöreklenen öfkeyi soğutmaya yetmemişti. O güzelim gülümseme içimde Bahar Sarayı'na geri yabalama ve Illyria hançerimi Tamlin'in karnına saplama isteği uyandırırken mümkün müydü?

Tam da yetişkin davranışı.

"Sen gidip çıplak portremi yap," deyip göz kırptıktan sonra buz gibi gökyüzüne fırladım.

Soluğu İplik ve Mücevher Palas'ta alana kadar kahkahası kulaklarımdan silinmedi.

✣

Favori kuyumcumun cam tezgâhın üzerindeki siyah kadifeye serdiği takımı inceledim. Palas'a bitişik şirin dükkânın ışıkları altında içsel bir ateşle parlıyorlar, adeta *al beni* diye bağırıyorlardı.

Safirler, zümrütler, yakutlar... Feyre'de hepsinden vardı. Hem de bol bol. Yıldızbatışında hediye ettiğim elmas taşlı bileklikler de cabası.

O nadide bileklikleri bile sadece iki kez takmıştı:

Ona olan hislerime bir nebze olsun karşılık vermeye başlayabileceğini düşünmeye cesaret edemeden sabaha kadar onunla dans ettiğim Yıldızbatışı gecesinde.

Ve Hybern'le yaptığımız son savaştan sonra Velaris'e döndüğümüz gece.

Üstünde o bileklikler dışında *hiçbir şey* olmadan.

Başımı iki yana salladıktan sonra tezgâhın arkasında duran, uhrevi görünüşlü, çırpı gibi kadına baktım. "Hepsi çok güzel Neve, ancak sevgili eşimin gündönümünde mücevher beklediğini sanmıyorum."

Omuz silkişinde en ufak bir hayal kırıklığı yoktu. Er geç bir şeyler satacağından şüphe duymadığı devamlı müşterilerinden biriydim.

Tepsiyi tezgâhın altına kaydırıp başka bir tane çıkarırken gece kaplı elleri su gibi hareket etti.

Bir periydi ama daha çok cadılara benziyordu; gölgelerle kaplı ince uzun bedeninde sadece kor kömürler gibi parlayan gözleri net şekilde seçiliyordu. Gerisi, arada bir açılarak karanlık bir eli, bir omzu, bir ayağı gözler önüne seren gölgelerin ardında bir görünüp bir kayboluyorlardı. Neve'nin halkı sarayımızdaki en derin dağ madenlerini mesken tutan usta kuyumculardı. Feyre'nin bileklikleri ve taçları dâhil olmak üzere evimizdeki aile yadigârlarının çoğu Tartera yapımıydı.

Neve gölgeli eliyle yeni çıkardığı tepsiyi işaret etti. "Bunları önceden, haddim olmayarak, Leydi Amren için ayırmıştım."

Sahiden de hepsi adeta Amren'in adını *fısıldıyordu*. Büyük taşlar, ince işlemeler. Kudretli arkadaşım için kudretli mücevherler. Ona o kadar çok şey borçluyduk ki; ben, eşim, halkım. Bütün dünya.

Üç parçayı tek tek inceledim. İç geçirdim. "Hepsini alıyorum."

Neve'nin gözleri harlanmış demir ocağı gibi parladı.

12. BÖLÜM

Feyre

"Bu da neyin nesi böyle?"

Cassian ertesi akşam antrenin ortasındaki süslü kırmızı halıya pat diye bıraktığı çam dallarını işaret ederek sırıttı. "Gündönümü süslemesi. Doğrudan pazardan."

Geniş omuzlarında ve siyah saçlarında karlar birikmiş, bronz teni soğuktan pembeleşmişti.

"Sen buna süsleme mi diyorsun?"

Yine pişmiş kelle gibi sırıttı. "Orta yerde duran çam dalları bir Gece Sarayı geleneğidir."

Kollarımı kavuşturdum. "Çok komik."

"Ben ciddiyim." Kötü kötü baktığımı görünce bir kahkaha attı. "Bunlar şömine rafları, merdiven korkulukları ve diğer zımbırtılar için ukala şey. Yardım etmek ister misin?" Kalın montunu çıkarıp asınca altındaki siyah ceket ve gömlek ortaya çıktı. Yerimden kımıldamadan ayağımı yere vurmaya başladım.

"Ne?" dedi kaşlarını kaldırarak. Cassian'ı Illyria derileri dışında bir kıyafetle görmeye alışkın değildim ama

üstündekiler, Rhys'in veya Mor'un genel tercihleri kadar kaliteli olmasa da ona yakışmıştı.

"Bugünlerde merhaba demenin yolu ayağımın dibine bir kucak dolusu çam dalı atmak mı sahiden? Illyria kampında biraz zaman geçirince görgü kurallarını hepten unutmuşsun."

Cassian birden üzerime geldi, beni kucakladığı gibi havaya kaldırdı ve midem bulanana kadar havada döndürdü. Küfürler savurarak göğüslerini yumrukladım.

Sonunda beni yere bıraktı. "Gündönümü için bana ne aldın?"

Koluna şaplak attım. "O cırtlak sesini kesmek için bir kucak dolusu ağız bandı." Cassian tekrar kahkaha atınca ona göz kırptım. "Sıcak kakao ya da şarap?"

Cassian kanadını omzuma dolayıp beni mahzen kapısına yönlendirdi. "Rhysie'nin yakışıklı şişelerinden kaç tane kaldı?"

✣

Azriel gelmeden önce şişelerden ikisini bitirdik, çakırkeyif süsleme girişimlerimizi gözden geçirdik ve yarattığımız dağınıklığı diğerleri görmesin diye etrafa çekidüzen verdik.

Bizi oturma odasında, huş ateşinin karşısındaki kanepede yayılıp iblisler gibi sırıtırken bulan Gölgeokuyan, eşyaların üzerinde serpiştirdiğimiz çelenklerle taçları fark edince sırtını dikleştirdi, kilimlere döktüğümüz çam iğnelerini ayağının ucuyla dürtükledi ve gördüklerine inanamayarak başını iki yana salladı.

Cassian elini sallayarak, "Az, biraz rahatla," dedi yayvan yayvan. "Şarap al. Kurabiye."

Elimdeki şişeyi göstererek, "Montunu çıkar," diye ekledim. Fakat Gölgeokuyan üstüyle başıyla ortalığı toplamaya girişti.

Pencere pervasından sarkan bir çelenk fırfırını düzeltti. "İkiniz ortamı *çirkinleştirmek* için özel çaba harcamış gibisiniz."

Cassian elini kalbinin üzerine koydu. "Kalbimizi kırıyorsun."

Azriel tavana bakarak iç geçirdi.

"Zavallı Az," dedim kendime bir kadeh daha şarap doldurarak. "Şarap seni kendine getirir."

Bana ters ters baktı, sonra şişeye, sonra Cassian'a, derken hışımla yanıma geldi ve şişeyi elimden kaptığı gibi kafasına dikti. Cassian keyifle sırıttı.

Muhtemelen Rhys o anda kapıda belirdiği için.

"Eh, en azından artık iyi şaraplarımı kimin bitirdiğini biliyorum. Bir tane daha ister misin, Az?"

Azriel şarabı ateşe püskürtmekten son anda kurtulup güçlükle yutkundu ve kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle Rhys'e döndü. "Açıklamama izin verirsen..."

Rhys'in gür kahkahası odadaki meşe kaplamalarda yankılandı. "Beş yüz yıl ve sen hâlâ şarabım gittiyse bunun arkasında genellikle Cassian'ın olduğunu bilmediğimi sanıyorsun, öyle mi?"

Cassian kadehini kaldırarak selamladı.

Rhys odaya göz atarak kıkırdadı. "Hangilerini ikinizin yaptığını ve ben gelmeden önce hangilerini Azriel'in düzeltmeye çalıştığını bir bakışta anlayabiliyorum." Azriel ciddi ciddi şakaklarını ovuşturuyordu. Rhys bana dönüp tek kaşını kaldırdı. "Bir sanatçıdan daha iyisini beklerdim."

Dilimi çıkararak karşılık verdim.

O anda zihnime seslendi: *Dilini sonraya sakla. Onun için bazı planlarım var.*

Ayak parmaklarım, uzun, kalın çoraplarımın içinde kıvrıldı.

"Cehennem kadar soğuk!" Bacaklarımın arasında birikmeye başlayan ılıklığı kovalayan Mor'un ön holden gelen sesi oldu. "Ayrıca hangi aklına şaştığım Cassian'la Feyre'nin süsleme yapmasına izin verdi?"

Soğuktan yanakları al al olmuş Mor ellerine hohlayarak içeri dalarken Azriel kahkaha olduğuna yemin edebileceğim bir girişimi güçlükle bastırdı ve normalde gölgeli olan yüzü aydınlanıverdi. Gelgelelim Mor'un yüzü sirke satıyordu. "Siz ikiniz havalı şişeleri araklamak için beni bekleyemediniz değil mi?"

Ben sırıtırken Cassian cevap verdi: "Rhys'in koleksiyonuna başlangıç yaptık o kadar."

Rhys başını kaşıdı. "Herkes *içsin* diye orada duruyor, biliyorsunuz. Kafanıza göre takılın."

"Tehlikeli sözler, Rhysand," diye uyardı Amren. Uzun adımlarla kapıdan girerken giydiği muazzam beyaz kürk tarafından neredeyse tamamen yutulmuş gibiydi. Sadece yakasından dökülen küt saçları ve yekpare gümüş gözleri görünüyordu. Tıpkı şeye benziyordu...

"Öfkeli bir kartopuna benziyorsun," dedi Cassian.

Kahkahamı bastırmak için dudaklarımı kenetledim. Amren'e gülmek pek akıllıca bir hareket olmazdı. Şimdi bile. Kalıcı olarak edindiği bu Ulu Peri bedeninde güçlerinin çoğunu kaybetmiş olsa bile.

Öfkeli kartopu kısık gözlerle Cassian'a baktı. "Dikkatli ol, çocuğum. Kazanamayacağın bir savaş başlatmak

istemezsin." Yaka düğmelerini çözdükten sonra şakıdığı kelimeleri açık seçik duyabildik: "Özellikle de Nesta Archeron iki gün içinde gündönümü için buraya gelirken."

Cassian, Mor ve Azriel arasında bir gerginlik dalgasının yükseldiğini hissettim. Cassian'ın çakırkeyif neşesinin uçup gittiğini, bunun yerine saf öfkenin gümbürdediğini hissettim. Kısık bir sesle "Kapa çeneni Amren," diye karşılık verdi.

Mor o kadar dikkat kesilmişti ki aval aval bakmamak işten değildi. Buna rağmen bakışlarımı Rhys'e çevirdim ve yüzünde düşünceli bir ifade yakaladım.

Kırmızı dudaklarını otuz iki dişini gösterecek şekilde açarak sırıtan Amren ön hol dolabına giderken omzunun üzerinden seslendi. "Seni parçalamasını izlemek zevkli olacak. Eğer ayık gelirse."

Bu kadarı fazlaydı. Rhys de aynı kanıya varmış gibiydi, ancak ağzını açmasına fırsat vermeden araya girdim. "Nesta'yı bu işin dışında tut Amren."

Amren bana mahcup sayılabilecek bir bakış fırlattı. Sonra istifini bozmadan kürkünü dolaba tıkarak, "Varian geliyor, o yüzden idare et," diye duyurdu.

Elain mutfakta akşam yemeği hazırlayan Nuala'yla Cerridwen'e yardım ediyordu. Gündönümü'ne daha iki gün olmasına rağmen herkes kasaba evine üşüşmüştü.

Bir kişi hariç.

"Nesta'dan haber var mı?" diye sordum küçük ablama, selam niyetine.

Elain fırından çektiği buhar tüten ekmek somunla-

rından başını kaldırıp doğruldu. Saçlarının yarısı arkada birleştirilmişti ve gül pembesi elbisesinin üstüne taktığı önlük un içindeydi. Kırpıştırdığı iri kahverengi gözleri beraktı. "Hayır. Ondan bu gece bize katılmasını istedim ve kararını bana bildirmesini söyledim. Geri dönüş yapmadı."

Ekmeklerin harını almak için mutfak beziyle yelledikten sonra somunlardan birini kaldırıp altına tap tap vurdu. Çıkan tok ses yeterli bir cevaptı.

"Sence gidip onu getirmeye değer mi?"

Elain mutfak bezini omzuna attı ve elbisesinin kollarını dirseklerine kadar katladı. Geçen aylarda cildine renk gelmişti; en azından soğuklar bastırana kadar geçen zamanda. Yüzü de dolgunlaşmıştı. "Bunu ablan olduğum için mi soruyorsun, yoksa kâhin olduğum için mi?"

Yüzümdeki sakin, sevimli ifadeyi bozmadan masaya yaslandım.

Elain başka öngörülerden bahsetmemişti. Biz de yeteneklerini kullanmasını istememiştik. Kazan kırılıp tekrar şekillendirildikten sonra yetenekleri devam ediyor muydu bilmiyordum. Sormak da istemiyordum.

"Nesta'yı en iyi sen tanıyorsun," diye cevapladım, dikkatlice. "Fikrini söylemek istersin diye düşündüm."

"Nesta bu gece burada olmak istemiyorsa, onu kolundan tutup getirmek yarardan çok zarar getirir."

Elain'in sesi normalden soğuktu. Göz ucuyla Nuala ve Cerridwen'e baktığımda, ikincisi adeta *bugün hiç günün de değil* der gibi başını iki yana salladı.

Elain hâlâ iyileşmeye çalışıyordu, hepimiz gibi. Onu şehrin eteklerinde kır çiçekleriyle kaplı o tepeye, babamızın onuruna diktirdiğim mermer mezar taşına götürdüğümde saatlerce ağlamıştı.

Hybern Kralı'nın katlettiği babamın cansız bedenini küle çevirmiştim ama yine de huzur içinde yatacağı bir yeri hak ediyordu. Son ana kadar yaptıklarını düşününce, adını kazıttığım o güzel taşı hak ediyordu. Elain de onu ziyaret edeceği, onunla konuşacağı bir yeri hak ediyordu.

En az ayda bir kere orayı ziyaret ediyordu.

Nesta hiç gitmemişti. İlk gün bizimle gelme davetimi bile geri çevirmişti. Ve ondan sonraki davetlerimi.

Elain'in yanına geçtim, masanın diğer tarafından bir bıçak alıp ekmeği kesmeye başladım. Holün ilerisinden ailemin sesleri yankılanarak kulağımıza geliyor, Mor'un ışıl ışıl kahkahası Cassian'ın kalın sesinin üstünde çınlıyordu.

Buhar tüten bir dilim kestikten sonra, "Nesta hâlâ bu ailenin bir parçası," dedim.

"Sahi mi?" Elain diğer somunu kesmeye başladı. "Hiç öyle davranmıyor."

Çatan kaşlarımı sakladım. "Bugün onunla görüştüğünde bir şey mi oldu?"

Elain cevap vermedi. Ekmeği dilimlemeye devam etti.

Ben de aynısını yaptım. Başkalarının beni konuşmaya zorlamasından hoşlanmıyordum. Bu yüzden aynı nezaketi ondan esirgemedim.

Sessizce devam ettik. Nuala ve Cerridwen hazır işareti yapınca tabakları hazırlamaya başladık. İkizler gölgelerinin ardında her zamankinden daha gizliydi. Bize bir parça mahremiyet vermek için. Onlara minnettar bir bakış attım ama ikisi de başını iki yana salladı. Teşekkür etmeme gerek yoktu. Elain'le benden fazla vakit geçirmişlerdi. Onun ruh halini, bazen neye ihtiyaç duyduğunu biliyorlardı.

İlk servis tabaklarını yemek odasına taşırken Elain nihayet konuştu. "Nesta gündönümü'ne gelmek istemediğini söyledi."

"Keyfi bilir." Yine de içim burkulur gibi oldu.

"*Hiçbir şeye* gelmek istemediğini söyledi. Hiç."

Durup Elain'in gözlerinde parlayan keder ve korkuyu inceledim. "Sebebini söyledi mi?"

"Hayır." Kızgınlık. Elain'in yüzünde kızgınlık da vardı. "Sadece... dedi ki: bizim hayatımız bizim, onun hayatı onunmuş."

Bunu bana söylese sorun değildi. Ama *Elain'e*?

Ellerimin arasındaki kızarmış tavuktan yükselen adaçayı ve limon kokusu burun deliklerimi doldurup midemin guruldamasına neden olurken derin bir nefes verdim. "Onunla konuşurum."

Elain düz bir sesle "Yapma," diyerek yeniden yürümeye başladığında elindeki kızarmış biberiyeli patateslerden yükselen buharlar tıpkı Azriel'in gölgeleri gibi omuzlarının yanından arkaya süzüldü. "Dinlemez."

İşte buna kalıbımı basardım.

"Peki sen?" diye sordum güçlükle. "Sen... iyi misin?"

Hole vardığımızda Elain omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıp soldaki yemek odasına döndü. Yemek odasının karşısındaki oturma odasından yükselen sohbet sesleri yemeklerin kokusuyla bıçak gibi kesildi. "Neden iyi olmayayım ki?" diye sordu Elain, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle.

Bu gülücükleri daha önce de görmüştüm. Kendi lanet suratımda.

O sırada diğerleri oturma odasından kalkıp içeriye akın etmeye başladı. Cassian selam niyetine Elain'in

yanağına bir öpücük kondurdu ve masaya ulaşmak için neredeyse ayaklarını yerden keserek onu yolundan çekti. Sonra, yakut kolyesi holdeki perilişikları altında ışıldayan Amren geldi ve ablamı başıyla selamladı. Sonra Mor, her iki yanaktan şapur şupur öperek. Sonra Rhys geldi, Nuala ve Cerridwen'in yabaladığı servis tabaklarına saldırmaya başlayan Cassian'a bakarak başını iki yana salladı, Elain artık bizimle yaşadığı için ona sadece gülümseyerek selam verdi ve Cassian'ın sağındaki yerini aldı.

Sonra Azriel geldi: elinde bir kadeh şarap, kanatları kaliteli ama sade pantolonunu ve ceketini sergileyecek şekilde sıkı sıkı kapalı.

O yaklaşırken ablamın kaskatı kesildiğini gördüm, daha doğrusu, hissettim. Yutkunduğunu.

Cassian, "O tavuğu bütün gece elinde mi tutacaksın?" diye sordu masadan.

Somurtarak sert adımlarla ona doğru yürüdüm ve servis tabağını ahşap yüzeye bıraktım. "Üzerine tükürmüştüm," dedim sevimli bir sesle.

Cassian gülümseyerek karşılık verdi. "Öyle yemesi daha lezzetli olur."

Rhys kıs kıs güldükten sonra şarabından büyük bir yudum aldı.

Uzun adımlarla yerime geçip Amren'le Mor'un ortasına kuruldum. Tam o sırada Elain Azriel'e "Merhaba," dedi.

Az hiçbir şey demedi.

Hayır, sadece ona doğru ilerledi. Mor yanımda gerildi.

Ama Azriel, Elain'in elindeki ağır patates tabağını almakla yetinerek, gece kadar yumuşak bir sesle, "Sen otur," dedi. "Bunu ben hallederim."

Elain'in elleri, tabağın hayaleti yerli yerinde duruyor-

muş gibi, havada asılı kaldı. Ablam gözlerini kırptıktan sonra ellerini indirdi ve önlüğünü fark etti. "Ben... hemen dönerim," diye mırıldandı ve ben *üstün başın unla kaplı halde yemeğe oturmanı kimse umursamaz, otur gitsin* diyemeden hole seğirtti.

Azriel tabağı masanın ortasına bıraktığı anda Cassian patateslere saldırdı. Yani, en azından denedi.

Bir saniye önce, eli servis kaşığına doğru gidiyordu. Bir saniye sonra, bileğine sarılan Azriel'in yaralı parmakları tarafından durdurulmuştu. "Bekle," diyen Azriel'in sesi saf emirle yüklüydü.

Mor'un ağzı öyle açık kaldı ki yarı çiğnenmiş yeşil fasulyeyi tabağına düşürse şaşırmazdım. Amren şarap kadehinin üzerinden bakarak sırıtmakla yetindi.

Cassian bön bön baktı. "*Neyi* bekleyeyim? Sosu mu?"

Azriel onun elini bırakmadı. "Herkesin oturmasını bekle, sonra yemeye başlarsın."

"Domuzu," diye tamamladı Mor.

Cassian, Mor'un tabağında yarısı yenmiş şekilde duran yeşil fasulyeye, tavuğa, ekmeğe ve *domuz salamına* anlamlı anlamlı baktı. Ama sonra parmaklarını gevşetip sandalyesinde geri yaslandı. "Görgü kuralları konusunda titiz olduğunu bilmezdim, Az."

Azriel onun elini bırakmakla yetinerek bakışlarını kadehine çevirdi.

Elain geri geldiğinde önlüğü gitmiş, saçı tekrar örülmüştü. "Beni beklemeyin lütfen," dedi masanın başındaki yerine geçerken.

Cassian ters ters Azriel'e baktı. Azriel bilerek görmezden geldi.

Ama Cassian başka bir şeye saldırmadan önce Elain'in

tabağını doldurmasını bekledi. Diğerleri de öyle yaptı.

Masanın karşısındaki Rhys'le göz göze geldim. *Bu neydi şimdi?*

Rhys önündeki domuz etini, akıcı, becerikli hamlelerle dilimledi. *Cassian'la hiçbir ilgisi yok.*

Ya?

Rhys ağzına bir lokma attıktan sonra bıçağıyla yemeğe başlamamı işaret etti. *Bu onu biraz can evinden vurdu diyelim.* Kafamın karıştığını fark edince, *Annesine nasıl davranıldığı konusunda yara izleri var* diye ekledi. *Bir sürü yara izi.*

Azriel doğduğunda annesi yarı-köle bir hizmetkardı. Ve sonrasında. *Bırak Cassian'ı, hiçbirimiz herhangi birinin sofraya oturmasını beklemeyiz. Olur olmadık zamanlarda heyheyleri tutuyor bazen.*

Gölgeokuyan'a bakmamak için elimden geleni yaptım. *Anlıyorum.*

Amren'e dönüp tabağını inceledim. Her şeyden biraz biraz. "Hâlâ alışmaya mı çalışıyorsun?"

Amren kızartılmış ballı havuçlarını itip kakarak homurdandı. "Kanın tadı daha güzel."

Mor ve Cassian'ın lokmaları boğazlarında kaldı.

"Üstelik sindirimi çok zaman *almıyordu*," diye söylendi Amren, minnacık bir kızarmış piliç parçasını kırmızı dudaklarına kaldırırken.

Amren için küçük, yavaş lokmalar. Döndükten sonra yediği ilk yemek –bir kâse mercimek çorbası– bir saat boyunca kusmasına neden olmuştu. Hâlâ yemeklere bizim yatkın olduğumuz gibi yumulmakta güçlük çekiyordu. Tamamen fiziksel bir tepki miydi, yoksa bir tür kişisel alışma süreci miydi, hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Ayrıca yemeklerin hoş olmayan başka sonuçları da var," diye devam etti Amren, havucunu ince ince dilimleyerek.

Azriel ve Cassian göz göze geldiler, ardından tabaklarının çok daha ilginç olduğunu fark ettiler. Gelgelelim gülümseme isteği ikisinin de dudaklarını çekiştiriyordu.

"Ne tür sonuçlar?" diye sordu Elain.

Rhys çatalını Amren'e doğrultarak, "Sakın cevap verme," dedi usulca.

Amren siyah saçlarını akışkan bir gece perdesi gibi sallayarak, "*Gittiğim her yerde* kendimi rahatlatacak bir yer bulmak ne kadar zahmetli biliyor musun?" dedi.

Cassian'ın olduğu taraftan bir vızıltı sesi geldi ama ben dudaklarımı kenetledim. Mor masanın altından dizimi sıkarken bütün bedeni kahkahasını içinde tutma çabasıyla titriyordu.

Rhys, ağzını yaya yaya, "Senin için Velaris'in her yerine umumi tuvaletler yapmaya mı başlasak Amren?" diye sordu.

"Ben ciddiyim Rhysand," diye gürledi Amren. Mor'la göz göze gelmeye cesaret edemedim. Veya Cassian'la. Baktığım anda kendimi tutamazdım. Amren eliyle kendini işaret etti. "Erkek vücudu seçmeliydim. Sen en azından damlatma endişesi duymadan dilediğin yerde çıkarıp..."

Cassian kendini koyverdi. Sonra Mor. Sonra ben. Az bile hafifçe kıkırdadı.

"Gerçekten nasıl işeyeceğini bilmiyor musun?" diye kükredi Mor. "Bunca zaman sonra?"

"Hayvanları görmüştüm..."

Cassian elini masaya şaplatarak, "Bana tuvaleti kul-

lanmayı bildiğini söyle," diye patladı "Bana bu kadarını bildiğini söyle."

Elimle ağzımı kapattım, kahkahayı geri itecekmiş gibi. Masanın karşısında Rhys'in gözleri yıldızlardan daha parlak, dudakları ciddi kalmayı deniyormuş ama beceremiyormuş gibi kıpır kıpırdı.

"Tuvalete oturmayı biliyorum," diye gürledi Amren.

Mor, yüzünde kahkaha dans ederken, ağzını açtı ama soru Elain'den geldi: "Yapabilir miydin? Erkek vücuduna girmeye karar verebilir miydin?"

Soru tam ortamıza düşen bir bıçak gibi bütün kahkahaları kesti.

Amren masadaki sansürsüz konuşmalardan yanakları kızaran ablamı uzun uzun süzdü. "Evet," dedi basitçe. "Daha önce, diğer bedenimde, ikisi de değildim. Sadece bir bireydim."

"Öyleyse neden bu vücudu seçtin?" diye sordu Elain. Avizeden yayılan perişığı altın-kahve saç örgüsünün boğumlarında ışıldıyordu.

Amren basitçe, "Kadın vücudu daha çok ilgimi çekti," diye cevapladı. "Daha simetrik olduğunu düşünüyordum. Hoşuma gidiyordu."

Mor alnını kırıştırarak kendi vücudundaki kayda değer varlıkları inceledi. "Doğruya doğru."

Cassian kıs kıs güldü.

Elain, "Peki, bu bedene girince değiştiremiyor musun?" diye sordu bu kez. Amren'in gözleri hafiften kısıldı. Bir ona bir ablama bakarak duruşumu dikleştirdim.

Elain'in lafını sakınmadan konuşması, evet, alışılmadık bir şeydi, fakat günden güne açılıyordu. Çoğu zaman

zihni berraktı; belki sessiz ve melankoliye yatkın ama kesinlikle aklı başında.

Ablam, şaşırtıcı şekilde, Amren'in bakışlarından gözünü kaçırmadı.

Amren bir süre sonra cevap verdi. "Benim geçmişimi merak ettiğin için mi soruyorsun, yoksa kendi geleceğini merak ettiğin için mi?"

Soru beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki ağzımı açıp Amren'e iki çift laf edemedim. Diğerleri de aynı şekilde.

Ben araya giremeden Elain'in kaşları birbirine yaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsan olmaya geri dönüş yok, kızım," dedi Amren, elinden geldiği kadar nazikçe.

"Amren," diye uyardım.

Elain'in yüzü daha da kızardı, sırtı dikleşti. Ama kaçıp gitmedi. "Neyden bahsettiğini anlamıyorum." Elain'in sesinin bu kadar soğuk çıktığını hiç duymamıştım.

Göz ucuyla diğerlerine baktım. Rhys kaşlarını çatmış, Cassian ve Mor yüzlerini buruşturmuştu ve Azriel... güzel yüzünde acıma vardı. Ablama acıyarak ve kederle bakıyordu.

Elain aylardır yeniden yaratılmaktan, Kazan'dan veya Graysen'den bahsetmemişti. Ulu Peri olmaya alıştığını, o ölümlü yaşamı arkasında bırakmaya başladığını düşünüyordum.

"Amren, akşam yemeği sohbetlerini mahvetme konusunda kimse eline su dökemez," dedi Rhys kadehini elinde çevirerek. "Bu alanda kariyer yapabilir miydin diye düşünmeden edemiyorum."

Tahtın ikincisi ona ters ters baktı. Rhys onun bakışlarına karşılık verirken yüzünde sessiz bir uyarı vardı.

Teşekkür ederim, dedim bağ üzerinden. Rhys içime yayılan sıcak bir okşamayla karşılık verdi.

Ağzına kızarmış tavuk tıkan Cassian, "Dişine göre birini seç," dedi Amren'e.

"Farelere yazık olurdu," diye mırıldandı Azriel.

Katıla katıla gülen Mor ve Cassian, buna karşılık olarak Azriel'den mahcup bir kızarıklık, Elain'den minnettar bir gülücük ve Amren'den eksikliğini çekmediğimiz bir somurtma aldılar.

İçime yumruk gibi oturan bir şey o anda hafifledi: O kahkahalar, Elain'in gözlerine geri dönen o ışık.

Daha fazla karardığını görmeyeceğim o ışık.

Yemekten sonra dışarı çıkmam lazım, dedim Rhys'e, yeniden tabağıma dönerek. *Şehrin diğer ucuna uçmak ister misin?*

✠

Nesta kapıyı açmadı.

Yaşamayı seçtiği köhne binanın ahşap kaplamalı loş koridoruna çatık kaşlarla bakarak en az iki dakika sürekli kapıyı çaldım, ardından içeriye bir büyü şeridi gönderdim.

Rhys binanın etrafına koruma kalkanı örmüştü, ancak büyülerimiz ve ruhlarımızın bağı sayesinde, kapının ardına savurduğum güç filizi hiçbir dirençle karşılaşmadan ilerledi.

İçeride hiçbir yaşam belirtisi ya da... daha kötüsü yoktu. Nesta evde değildi.

Nerede olabileceğine dair iyi bir fikrim vardı.

Dışarıdaki sokağın dondurucu soğuğuna yabaladığımda botlarım taşların üzerindeki buz tabakasında öyle bir

kaydı ki dengemi sağlayabilmek için kollarımı fırıldak gibi döndürdüm.

Rhys, sırtı bir lamba direğine dayalı, kanatlarının üzerindeki dikenler periışığında altın gibi parlarken, kıkır kıkır güldü. Ve kılını bile kıpırdatmadı.

"Gıcık herif," diye homurdandım. "Erkeklerin çoğu buzda başını kırmak üzere olan eşine *yardım* eder."

Lamba direğinden ayrılıp akıcı ve telaşsız adımlarla yanıma geldi. Onu saatlerce izlesem doyamazdım, o anda bile.

"Müdahale etseydim, senin deyiminle *anaç tavukluk* yapıyorum diye başımın etini yerdin."

Duymamayı tercih ettiği bir cevap homurdandım.

"Demek evde yok?"

Yeniden homurdandım.

"Eh, bu durumda gidebileceği on farklı yer kalıyor."

Yüzümü buruşturdum.

"Bakmamı ister misin?" diye sordu Rhys.

Nesta'yı fiziksel efor sarf etmeden, gücünü kullanarak bulacaktı. Bunun bir tür mahremiyet ihlali olduğunu düşündüğüm için daha önce yapmasını istememiştim ama havanın feci halde *soğuk* olduğu düşünüldüğünde...

"Olur."

Rhys kollarını ve kanatlarını etrafıma sarıp beni kendi sıcaklığına çektikten sonra başını başıma iyice yaklaştırıp "Sıkı tutun," diye mırıldandı.

Karanlık ve rüzgâr etrafımızı sararken yüzümü eşimin göğsüne gömüp kokusunu içime çektim.

Sonra, kahkahalar, şarkılar, bangır bangır çalan müzik, yıllanmış biranın keskin kokusu...

Rhys'in bizi yabaladığı, ablamı tespit ettiği yere bakınca yılgınlıkla inledim.

"Bu şehirde şarap evleri var," dedi Rhys, yüzünü buruşturarak. "Konser salonları var. Nezih restoranlar. Eğlence kulüpleri. Gelgelelim ablan..."

Gelgelelim ablam Velaris'teki en izbe, en rezil tavernaları bulmayı başarıyordu. Bunlardan çok yoktu. Ama Nesta hepsinin müdavimiydi. Ve burası, Kurt İni, açık ara en kötüsüydü.

Rhys'in kollarından ayrılıp "Sen burada bekle," dedim, tavernadan sızan keman ve davul seslerinin arasından. Sokağın aşağısında iki sarhoş hovarda bizi görünce sus pus oldular. Rhys'ten, bir ihtimal de benden yayılan gücü hissettikleri için bir süreliğine başka bir yerde oyalanmaya karar verdiler.

Tavernada da aynı şeyin yaşanacağından ve gecesinin içine ettiğim için Nesta'nın deliye döneceğinden şüphem yoktu. En azından içeriye fazla dikkat çekmeden girebilirdim. İkimiz birlikte girersek ablamın bunu bir saldırı olarak algılayacağını biliyordum.

Yani içeriye ben girecektim. Tek başıma.

Rhys alnımı öptü. "Uygunsuz teklif yapan birileri olursa bir saat sonra ikimizin de müsait olacağını söylersin."

"Yuh." Elimi ona doğru savururken içimdeki güçleri fısıltı kıvamına indirgedim. Rhys bana bir öpücük üfledi.

Yine elimi savurarak öpücüğü savuşturduktan sonra tavernanın kapısından içeri girdim.

13. BÖLÜM

Feyre

Ablamın sürekli takıldığı içki arkadaşları yoktu. Bildiğim kadarıyla dışarıya yalnız çıkıyor, gece ilerledikçe birkaç kişi buluyordu. Ve arada sırada içlerinden birini evine getiriyordu.

Ona hiç sormamıştım. Bunu ilk ne zaman yaptığından bile emin değildim.

Cassian'a bu durumdan haberdar olup olmadığını sormaya da cesaret edememiştim. Savaştan beri iki çift laf etmiyorlardı.

Ve Kurt İni'nin hafif ve neşeli müziğine dalar dalmaz ablamı arka taraftaki gölgelerin içinde, yuvarlak bir masada üç erkekle otururken görünce, Hybern'in fonda heyula gibi yükseldiği o günün bir suretini görür gibi oldum.

Elain'in aldığı her kiloyu Nesta kaybetmiş gibiydi. Zaten gururlu ve köşeli olan yüzündeki kemikler iyice belirginleşmiş, elmacık kemikleri yanaklarını delip çıkacak

kadar keskinleşmişti. Saçlarını her zamanki gibi taç örgüsü yapıp en sevdiği gri elbisesini giymişti ve yaşamaya karar verdiği harabeye rağmen, her zamanki gibi, üstü başı tertemizdi. Eski güzel günlerinden –yüzyıllarından– eser kalmayan, sıcak, leş kokulu tavernaya rağmen.

Taçsız kraliçe. Zihnimde beliren resme bu ismi verirdim.

Nesta'nın benimkilerle aynı mavi-gri gözleri ahşap kapıyı arkamdan kapattığım an daha da açıldı. Yüzünde belli belirsiz bir küçümseme dışında en ufak bir kıpırtı olmadı. Masasındaki üç Ulu Peri erkeği, müdavimi oldukları mekân göz önünde tutulduğunda, gayet şık giyinmişlerdi.

Muhtemelen zengin gece kuşlarıdır.

Rhys'in sesi birden zihnime dolunca kaşlarımı çatma isteğimi bastırdım. *Sen kendi işine bak.*

Bu arada, ablan kart oyununda hepsini söğüşlüyor.

Meraklı baykuş.

Ama hoşuna gitti.

Masaya yaklaşırken dudaklarımı birbirine bastırıp bağ üzerinden kaba bir el hareketi yolladım. Rhys'in yıldızlı gök gürültüsünü andıran kahkahası kalkanımı zangırdattı.

Nesta, görkemli bir can sıkıntısı pozuyla, elinde tuttuğu kart yelpazesine geri döndü. Ama leke ve çizik içindeki ahşap masanın kenarında durduğumda oyun arkadaşları başlarını kaldırdılar. Yarısı içilmiş kehribar sıvıyla dolu bardaklar buğuluydu: Demek ki meyhanedeki bir tür büyüyle soğuk tutuluyorlardı.

Masanın karşısındaki adam –yakışıklı, çapkın görünüşlü, eğirilmiş altın gibi saçları olan bir Ulu Peri– gözlerimin içine baktı.

Sonra elindeki kartları masaya indirip başını eğdi. Diğerleri de aynı hareketi tekrarladılar.

Sadece kartlarını incelemeye devam eden ablam kayıtsız kaldı.

Masadaki siyah saçlı sırım gibi bir Ulu Peri erkeği ablamdan tarafa ürkek bir bakış fırlattıktan sonra bana dönerek, "Leydim," dedi. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Nesta kartlarından birinin yerini değiştirirken başını kaldırıp bakmadı bile. Öyle olsun.

Ablamın arkadaşlarına tatlı tatlı gülümsedim. "Sizin gibi nazik insanların gecesini bölmekten nefret ediyorum." Nazik *beylerin,* desem daha iyi olurdu. Masadaki üç erkekten birinin fark edip tek kalın kaşını kaldırdığı, insan hayatımdan kalma bir alışkanlık. "Ama ablamla biraz konuşmam gerekiyor."

Masadan uzaklaşmaları yönündeki talebim gayet açıktı.

Hepsi birden kartlarını masaya bırakıp ayaklandılar ve içkilerini kafalarına diktiler. "Biz biraları tazeleyelim," diye açıkladı sarışın olan.

Başlarını çevirip geriye bakmamaya özen göstererek bara gitmelerini bekledikten sonra siyah saçlının boşalttığı çürük çarık sandalyeye iliştim.

Nesta bakışlarını yüzüme kaldırdı, yavaşça.

Arkama yaslandığımda ahşap sandalye gıcırdadı. "Bu gece hangisi seninle geliyor bakalım?"

Nesta kartlarını bir araya toplayıp masaya bıraktı. "Henüz karar vermedim."

Buz gibi, duygusuz kelimeler. Yüzündeki ifadeye kusursuzca eşlik eden kelimeler. Sadece bekledim.

Nesta da bekledi.

Hâlâ vahşi bir hayvan gibiydi. Hâlâ ölüm gibiydi.

Bir ara gücünün bu olup olmadığını merak etmiştim.

Kazan'ın bahşettiği lanetin.

Gördüğüm hiçbir şey, Hybern karşısında su yüzüne çıktığı kadarıyla, ölüme *benzemiyordu*. Sadece kaba güç. Ama Kemik Oymacısı bunu fısıldamıştı. Üstelik gözlerinde soğuk ve ışıl ışıl parladığını görmüştüm.

Ama aylar önce.

Gerçi daha sonra yüzünü pek gördüğüm söylenemezdi.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha.

Mekânın diğer ucundaki dört kişilik orkestradan yükselen neşeli müzik dışında katıksız bir sessizlik.

Bekleyebilirdim. Tüm lanet gece boyunca burada bekleyebilirdim.

Aynı şeyi yapmaya meyilli olan Nesta sandalyesinde geri yaslandı.

Bütün paramı ablana basıyorum.

Sus biraz.

Burada kıçım donuyor.

Illyria bebeği.

Karanlık bir kıkırdama; sonra bağ tekrar sessizliğe büründü.

"Senin şu eşin bütün gece soğukta mı dikilecek şimdi?"

Aramızdaki düşünceleri bir şekilde okuyup okuyamadığını merak ederek gözlerimi kırpıştırdım. "Burada olduğunu kim söyledi?"

Nesta pofurdadı. "Biri nereye, öteki oraya."

Dilimin ucuna kadar gelen bütün potansiyel hakaretleri yuttum.

Bunun yerine, "Elain seni bu akşamki yemeğe davet etmiş," dedim. "Neden gelmedin?"

Nesta'nın gülümsemesi yavaş ve bıçak kadar keskindi. "Müzisyenleri dinlemek istedim."

Orkestraya doğru anlamlı anlamlı baktım. Her zamanki taverna gruplarından daha yetenekliydiler ama bu gerçek bir bahane değildi. "Gelmeni çok istiyordu." *Gelmeni çok istiyordum.*

Nesta omuz silkti. "Burada benimle yiyebilirdi."

"Böyle bir yerde mi?"

Nesta bakımlı kaşlarından birini kaldırdı. "Böyle bir yer derken? Nesi varmış buranın?"

Bazı müşteriler bizden tarafa döndü. Yüce Leydi. Ben Yüce Leydi'ydim. Bu yeri ve içindekileri aşağılamak bana destekçi kazandırmazdı. "Elain kalabalıkta bunalıyor."

"Eskiden öyle değildi." Nesta kehribar sıvıyla dolu kadehini elinde çevirdi. "Baloları ve partileri severdi."

Söylenmemiş kelimeler havada asılı kaldı. *Ama sen ve sarayın bizi bu dünyaya sürükledi. Elain'in neşesini ondan söküp aldılar.*

"Zahmet edip eve uğrasaydın, kendine gelmeye başladığını görürdün. Hem balolar ve partiler farklı. Elain daha önce de böyle tavernalara takılmazdı."

Nesta, şüphesiz beni buraya gelme nedenimden farklı bir noktaya sürüklemek amacıyla, ağzını açtı. Bunu yapmasına fırsat vermeden araya girdim. "Ayrıca, konumuz bu değil."

Çelik gibi soğuk bakışlarını gözlerime dikti. "O halde konuya gelecek misin? Oyunuma dönmek istiyorum."

Kartları biradan kayganlaşan zemine saçmayı düşündüm. "Gündönümü yarından sonra."

Tepki vermedi. Gözünü bile kırpmadı.

Parmaklarımı birbirine kenetleyip aramızdaki masaya koydum. "Gelmeni sağlamak için ne gerekiyor?"

"Elain'in hatırı için mi, yoksa senin hatırın için mi?"

"İkisi de."

Bir pofurdama daha. Nesta mekânı inceledi: Artık herkesin gözü kulağı bizde *değildi*. Rhys'in etrafımıza bir ses bariyeri çektiğini anlamak için sormama gerek yoktu.

Sonunda ablam bakışlarını bana geri çevirdi. "Demek bana rüşvet teklif ediyorsun?"

İrkilmedim. "İkna edilmeye niyetli olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Buna zaman ayırmaya değip değmeyeceğini."

Nesta işaret parmağının ucunu kendi kartlarının üzerine koyup kartları masaya yaydı. "Bu bizim tatilimiz değil. Bizim tatilimiz *yok*."

"Bir denesen ne çıkar? Hoşuna gidebilir."

"Elain'e dediğim gibi: Sizin hayatınız sizin, benim hayatım benim."

Yine göstere göstere tavernayı inceledim. "Neden? Neden kendini uzak tutmakta ısrar ediyorsun?"

Sandalyesinde geri yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Neden neşeli küçük grubunun bir parçası olmak zorundayım?"

"Biz kardeşiz."

Yine o boş, soğuk bakışlar. Bekledim.

"Partinize gelmiyorum," dedi.

Elain onu ikna etmeyi başaramadıysa, ben hiç başaramazdım. Bunu neden daha önce fark etmediğimi bilmiyordum. Zamanımı boşa harcamadan önce. Ama denedim; son bir kez daha. Elain'in hatırı için. "Babam olsa böyle yapmanı..."

"*Sakın o cümleyi bitireyim deme.*"

Çevremizde ses kalkanı olsa da ablamın gösterdiği dişlerin görüntüsünü engelleyecek bir şey yoktu. Görünmez pençeler gibi kıvrılan parmaklarının görüntüsünü.

Nesta, "*Git,*" diye hırlarken burnu katıksız öfkeyle buruştu. Ramak kalmıştı. En sağlamından bir rezalet çıkmasına ramak kalmıştı.

Bu yüzden, titreyen parmaklarımı gizlemek için iki yanımda yumruk yaparak ayağa kalktım. "Lütfen gel," demekle yetinip kapıya döndüğümde, ablamın masasıyla çıkış kapısı arasındaki yürüme yolu gözümde büyüdü. Yanlarından geçmek zorunda kalacağım o şaşkın bakışlı yüzler gözümde büyüdü.

İki adım atmıştım ki Nesta, "Kiram," diye seslendi.

Durdum. "Ne olmuş kirana?"

İçkisinden bir yudum aldı. "Önümüzdeki hafta ödenecek. Olur da unutursan diye." Tamamen ciddiydi.

"Gündönümü'ne gelirsen," dedim dobra dobra, "ödenmesini sağlarım."

Nesta ağzını açtı ama tekrar önüme döndüm ve aval aval bakan şaşkın yüzlerin hepsini bakışlarımla alt ederek yürüdüm.

Ablamın delici bakışlarını kürekkemiklerimin arasında hissettim, çıkış kapısına kadar bütün yürüme yolu boyunca. Ve eve kadar bütün uçuş boyunca.

14.
BÖLÜM

Rhysand

İşçiler nadiren çalışmaya ara verseler de yeniden inşa sürecinin bitmesi yıllar alacaktı. Özellikle de Hybern'in en sert darbeyi vurduğu Sidra kıyılarında.

Nehrin güneydoğu kıvrımı boyunca sıralanan göz alıcı konaklardan ve villalardan geriye moloz yığınlarından başka bir şey kalmamış, bahçelerini otlar bürümüş, özel kayıkhaneleri yarı yarıya turkuaz sulara gömülmüştü.

O evlerde büyümüştüm; gece boyunca süren partilere ve ziyafetlere katılmış, parlak yaz günlerinde meyilli çimenlerde tembellik etmiş, Sidra'da yapılan yaz tekne yarışlarında tezahürat yapmıştım. Cepheleri herhangi bir arkadaşımın yüzü kadar tanıdıktı. Ben doğmadan çok önce inşa edilmişlerdi. Ben dünyadan göçüp gittikten çok sonra bile ayakta kalacaklarını düşünürdüm.

"Ailelerin ne zaman döneceğine dair bir haber yok, değil mi?"

Mor'un sorusu, bu konaklardan birinin karlı kaplı arazisinde yürürken ayaklarımızın altındaki beyaz taşlardan gelen çıtırtıları bastırdı.

Öğle yemeğinden sonra beni bulmuştu. Bu günlerde tek başıma yediğim nadir öğünlerden biriydi. Feyre ve Elain şehirde alışverişe çıktıkları için kuzenim kasaba evinin holünde belirdiğinde hiç tereddüt etmeden yürüyüşe davet etmiştim.

Mor'la birlikte yürüyüşe çıkmayalı uzun zaman olmuştu.

Savaş bitmiş olsa da tüm yaraların iyileştiğine inanacak kadar aptal değildim. Özellikle de Mor'la aramdakilerin.

Ve –tıpkı Mor gibi– bir süredir bu yürüyüşü ertelediğimi inkâr ederek kendimi kandıracak kadar aptal da değildim.

Geçen gece Oyuk Şehir'de gözlerinin uzaklara dalıp gittiğini görmüştüm. Başlangıçta babasını hırlayarak uyardıktan sonra büründüğü sessizlik, zihninin nereye sürüklendiğini belli ediyordu.

Bir savaş zayiatı daha: Keir ve Eris'le iş birliği yapmak kuzenimin içinde bir şeyleri karartmıştı.

Ah, bunu çok iyi saklıyordu. Ta ki o iki adamla yüz yüze gelene dek, ki Mor'a yaptıkları şeyler...

Düşünceyi bitirmeye, anıyı gözümün önüne getirmeye cesaret edemedim. Beş yüz yıl sonra bile öfkeme yenik düşerek Oyuk Şehir'de ve Güz Sarayı'nda baş üzerinde baş bırakmamaktan korkuyordum.

Oysa bu ölümler onun hakkıydı. Hep öyle olmuşlardı. Mor'a neden bu kadar uzun süre beklediğini hiç sormamıştım.

Şehirde yarım saattir konuşmadan dolanmamıza rağmen çoğunlukla kimsenin dikkatini çekmemiştik. Gündönümünün küçük bir nimeti: Herkes hıncahınç dolu sokaklarda kimin gezindiğini fark edemeyecek kadar kendi hazırlıklarına dalmıştı.

Buraya bizi hangi rüzgâr atmıştı, hiçbir fikrim yoktu. Ama buradaydık, yıkılıp çatlamış taş blokların, kış mevsiminin kuruttuğu otların içinde ve bunlara eşlik eden gri gökyüzünün altında.

"Aileler," dedim en sonunda, "diğer mülklerinde." Hepsini tanıyordum: Bölgemin iki yarısı resmen birbirinden ayrılmadan çok önce Oyuk Şehir'den kaçan zengin tüccarlar ve soylular. "Yakın zamanda dönmeye niyetleri yok." Belki de hiç dönmeyeceklerdi. İçlerinden birinin, bir ticaret imparatorluğunun başındaki kadının, her şeyi sıfırdan inşa etmenin eziyetine katlanmak yerine buradaki mülklerini satmayı düşündüklerini duymuştum.

Eskiden evden buzlu nehre doğru inen bahçenin olduğu yerde duraklayan Mor dalgın dalgın başını sallarken, saçının telleri soğuk rüzgârla yüzüne çarpıyordu. "Keir yakında buraya geliyor, değil mi?"

Keir'e çok nadiren baba diye hitap ediyordu. Onu suçlamıyordum. O adam yüz yıllardır Mor'un babası değildi. O affedilmez günün çok öncesinden beri.

"Geliyor."

Savaş bittiğinden beri Keir'i buradan uzak tutmayı başarmama rağmen, kucağına hangi işi bırakırsam bırakayım, Eris'le küçük buluşmalarını engellemek için ne yaparsam yapayım, er geç bu şehri ziyaret edeceğini bildiğim için kendimi buna hazırlamıştım.

Belki de Oyuk Şehir'in sınırlarını fazla zorladığım için bu belayı başıma kendim sarmıştım. Belki onların korkunç gelenekleri ve korkunç zihinleri bastırıldığı zaman işler daha da kötüleşmişti. Orası onların bölgesiydi, evet, ama onlara başka hiçbir şey vermemiştim. Velaris'i bu kadar merak etmeleri şaşırtıcı değildi. Gerçi Keir'in burayı

ziyaret etme arzusu tek bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu: Kızına eziyet etmek.

"Ne zaman?"

"Muhtemelen baharda, eğer tahminimde yanılmıyorsam."

Mor'un boğazı kalkıp indi, yüzü çok nadiren şahit olduğum bir şekilde buz kesti. Hiç hoşlanmadığım bir şekilde. Çünkü bunun tek suçlusu bendim.

Kendi kendime buna değdiğini söyleyip duruyordum. Keir'in Karanlıkgetirenleri zaferde çok önemli bir rol oynamıştı. Ve ciddi kayıplar vermişlerdi. Keir kelimenin tam anlamıyla pisliğin teki olsa da üzerine düşeni yapmıştı.

Benim de kendi üzerime düşeni yapmaktan başka seçeneğim yoktu.

Mor beni tepeden tırnağa süzdü. Dokuma yünden siyah bir ceket seçmiş, kanatlarımı tamamen ortadan kaldırmıştım. Sırf Cassian ve Azriel kanatlarının donmasından mustarip oluyorlar diye ben de aynı işkenceye katlanmak zorunda değildim. Hiç kıpırdamadan Mor'un kendi sonuçlarına varmasına izin verdim. "Sana güveniyorum," dedi sonunda.

Başımı eğdim. "Teşekkür ederim."

Elini sallayıp bahçenin beyaz çakıllı yollarında yürümeye devam etti. "Ama hâlâ, keşke başka bir yolu olsaydı diyorum."

"Ben de."

Kırmızı atkısının uçlarını kıvırdıktan sonra kahverengi paltosunun içine tıktı.

"Baban buraya gelirse, uzaklaşmanı sağlayabilirim," diye önerdim. Geçen gece Vekilharç ve Eris'le yüzleşmekte ısrar edenin kendisi olması fark etmezdi.

Somurttu. "İşin aslını, yani saklandığımı hemen anlar. Ona bu zevki tattırmam."

Annesinin geleceğini düşünüp düşünmeyeceğini sormamam gerektiğini biliyordum. Mor'un annesinden bahsetmezdik. Hem de hiç.

"Kararın ne olursa olsun arkandayım."

"Biliyorum." Kısa boylu iki şimşir ağacının arasında durup ilerideki buzlu nehri seyretti.

"Ayrıca tüm ziyaretleri boyunca Az'la Cassian'ın onları şahin gibi izleyeceklerini de biliyorsun. Aylardır güvenlik protokollerini planlıyorlar."

"Sahi mi?"

Başımı usulca öne arkaya salladım.

Mor derin bir nefes verdi. "Keşke hâlâ Amren'i Oyuk Şehir'in üzerine salmakla tehdit edebilseydik."

Nehrin karşısındaki tepenin eteğinde hayal meyal seçilen mahallelere bakarak pofurdadım. "Bir yanım Amren'in de aynı şeyi isteyip istemediğini merak ediyor."

"Ona *çok* iyi bir hediye aldığını tahmin ediyorum."

"Dükkândan çıkarken Neve'nin bir zil takıp oynamadığı kalmıştı."

Kısa bir kahkaha. "Feyre'ye ne aldın?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Ivır zıvır."

"Yani hiçbir şey."

Tek elimi çıkarıp saçıma daldırdım. "Hiçbir şey. Bir fikir versen?"

"O senin eşin. Sanırım bu tür şeyler içinden geldiği gibi olmalı."

"Ona alışveriş yapmak imkânsız."

Mor bana alaycı bir bakış attı. "Umutsuz vaka."

Onu dirseğimle dürttüm. "Peki *sen* ona ne aldın?"

"Görmek için gündönümü akşamına kadar beklemen gerekecek."

Gözlerimi devirdim. Onu tanıdığım yüzyıllar boyunca Mor'un hediye alma becerilerinde en ufak bir ilerleme olmamıştı. Her biri bir öncekinden daha süslü püslü kol düğmeleriyle dolu bir çekmecem vardı. Yine de şanslı sayılırdım: Cassian'ın bir sandığı gökkuşağının farklı renklerinden ipek gömleklerle doluydu. Bazılarının fırfırları bile vardı.

Eşimi bekleyen dehşet anlarını hayal bile edemiyordum.

Buz kütleleri Sidra'nın üzerinde tembel tembel sürükleniyordu. Mor'a Azriel'i sormaya cesaret edemedim; ona ne aldığını, onunla ilgili ne *yapmayı* planladığını. Karşımdaki nehrin buzlu sularına fırlatılmak hiç ilgimi çekmiyordu.

"Sana ihtiyacım olacak Mor," dedim usulca.

Mor'un neşeli bakışları birden keskinleşti. Bir yırtıcı. Savaşta başının çaresine bakması, herhangi bir Illyrialı karşısında başının çaresine bakması boşuna değildi. Kardeşlerim ve ben eğitimimizin çoğunu kendi başımıza halletmiştik. Oysa Mor diğer topraklara, diğer bölgelere seyahat ederek onların bildiklerini öğrenmek için yıllarını harcamıştı.

İşte tam da bu yüzden, "Keir ve Oyuk Şehir'le ilgisi yok," dedim. "İşlerin yoluna girmesi için barışı yeterince uzun süre boyunca tesis etmekle de ilgisi yok."

Kollarını kavuşturup bekledi.

"Azriel çoğu saraya, çoğu bölgeye sızabiliyor. Ama o bölgeleri kazanmak için sana ihtiyacım olabilir." Çünkü şimdi masanın üzerine saçılan parçalar... "Anlaşma müzakereleri çok yavaş ilerliyor."

"Hiç ilerlemiyor ki."

Doğruydu. Geçici müttefiklerin çoğu yeniden inşa süreciyle meşgul olduklarını iddia etmişler ve yeni şartları tartışmak için ancak bahar aylarında bir araya gelebileceklerini bildirmişlerdi.

"Gidip aylarca gelme demiyorum. Sadece çat kapı ziyaretler yaparsın. Öylesine."

"Öylesine ama şanslarını fazla zorlayan veya insan topraklarına girmeye yeltenen krallıklar ve bölgeler olursa hepsinin köküne kibrit suyu dökeceğimizi açıkça belli etmek şartıyla, değil mi?"

Pofurdayarak güldüm. "Onun gibi bir şey. Çizgiyi aşma olasılığı en yüksek olan krallıkların listesi Az'da var."

"Kıtayı boydan boya arşınlayacaksam, Kâbuslar Sarayı'yla kim ilgilenecek?"

"Ben."

Kahverengi gözleri kısıldı. "Bunu Keir'le başa çıkamayacağımı düşündüğün için yapmıyorsun, değil mi?"

Hassas, çok hassas bir bölge... "Hayır," derken yalan söylemiyordum. "Başa çıkabileceğini düşünüyorum. Başa çıkabileceğini biliyorum. Ama yeteneklerin başka yerlerde daha çok işe yarar. Keir Güz Sarayı'yla sıkı bağlar kurmak istiyor; bırak yapsın. O ve Eris ne tezgâhlarsa tezgâhlasın, bizim onları izlediğimizi ve sabrımızı zorlamanın her ikisi için de ne kadar büyük bir aptallık olacağını biliyorlar. Beron'a söylenecek tek kelimeyle Eris'in kellesi gider."

Baştan çıkarıcıydı. Güz Yüce Lordu'na en büyük oğlunun arkasından iş çevirdiğini ve tahtı zorla ele geçirmeye hevesli olduğunu söylemek feci şekilde baştan çıkarıcıydı. Ama Eris'le de bir pazarlık yapmıştım. Belki aptalca bir pazarlıktı ama bunu zaman gösterecekti.

Mor atkısıyla oynadı. "Onlardan korkmuyorum."

"Korkmadığını biliyorum."

"Sadece... onların yakınında olmak, *ikisinin birden...*" Ellerini ceplerine soktu. "Muhtemelen Tamlin'in yakınında senin hissettiğinin aynısı."

"Seni teselli edecekse, kuzen, geçen gün gayet pısırıktım."

"Öldü mü?"

"Hayır."

"Bence kendini iyi tutmuşsun."

Güldüm. "Seni çok kana susamış gördüm Mor."

Tekrar nehre dönerek omuz silkti. "Bunu hak ediyor."

Gerçekten de hak ediyordu.

Mor göz ucuyla bana baktı. "Ne zaman yola çıkmam gerekiyor?"

"Birkaç hafta ya da bir ay sonra."

Başıyla onayladıktan sonra sessizleşti. Azriel'le birlikte onun ilk nereye gitmesi gerektiğini düşündüğümüzü bilmek ister miydi? Bunu ona sormayı düşündüm ama suskunluğu yeterliydi: Canının istediği yere gidecekti.

Çok uzun. Çok uzun zamandır bu saraya tıkılıp kalmıştı. Savaş zamanını saymaya bile değmezdi. Ve bir ay sonra veya önümüzdeki birkaç yıl boyunca olmasa bile sonunu şimdiden görebiliyordum: Boynundaki ip burada kaldığı her gün biraz daha sıkılaşıyordu.

"Birkaç gün düşün öyle karar ver," diye önerdim.

Başını hızla benden tarafa çevirince altın sarısı saçları gün ışığını yakalayarak parladı. "Bana ihtiyacın olduğunu söyledin. Fazla bir seçeneğim varmış gibi görünmüyor."

"Her zaman bir seçeneğin var. Gitmek istemiyorsan sorun olmaz."

"Peki benim yerime kim gidecek? Amren mi?" Ukala ukala baktı.

Tekrar güldüm. "Amren hayatta olmaz. Eğer barış istiyorsak... Sadece, lütfen bana bir iyilik yap ve evet demeden önce biraz düşün. Bunu bir emir olarak değil, bir teklif olarak gör."

Mor bir kez daha sessizleşti. Birlikte, Sidra'nın sularında uzak vahşi denize doğru sürüklenen buz kütlelerini seyrettik. "Gidersem o kazanmış olur mu?" Zar zor duyulan, çekingen bir soru.

"Buna kendin karar vermelisin."

Mor arkamızdaki araziye ve yıkık eve doğru döndü. Ama eve veya arazisine değil, doğu ufkuna baktığını fark ettim.

Kıtaya ve kıtadaki topraklara doğru. Orada kendisini nelerin beklediğini merak ediyormuş gibi.

15. BÖLÜM

Feyre

Rhysand'a bir gündönümü hediyesi bulmak şöyle dursun, daha ne alacağıma bile doğru dürüst karar verememiştim.

Elain, şükürler olsun, kahvaltıda usulca yanıma geldiğinde, Cassian hâlâ kendinden geçmiş halde oturma odasındaki kanepede uzanıyor, tam karşısındaki kanepede uyuyakalan Azriel görüş açıma girmiyordu: ikisi de gündönümü sırasında paylaşacakları küçük boş odaya çıkamayacak kadar üşengeç, belki de gece tükettiğimiz şarap yüzünden biraz sarhoştular. Mor sonradan eklediğim dağınıklığa aldırmadan eski odamı kapmıştı ve Amren, sabahın erken saatlerinde yatmak için ayaklandığımızda kendi çatı katına geri dönmüştü. Hem eşim hem de Mor hâlâ uyuyorlardı ve bunu yapmalarına izin verdiğim için mutluydum. Biraz dinlenmeyi hak etmişlerdi. Hepimiz hak etmiştik.

Dün Nesta'yla yaptığım iğrenç konuşmadan sonra eve dönüp içtiğim şarap bile beni uyuşturamayınca gözüme

uyku girmemişti ve görünüşünden en az benim kadar uykusuz olduğu anlaşılan Elain şehirde bir yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda bana biraz alışveriş yapmak için mükemmel bir bahane vermişti.

Ahlaksızlık: en sevdiklerim için bile olsa alışveriş yapmak bana ahlaksızlık gibi, bencillik gibi geliyordu. Bu şehirde ve ötesinde hiçbir şeyi olmayan o kadar çok kişi varken vitrinlere bakarak ve parmaklarımı çeşitli ürünlerin üzerinde gezdirerek harcadığım her gereksiz dakika sinirlerime daha çok dokunuyordu. "Senin için kolay olmadığını biliyorum," diye gözlemledi Elain, bir dokumacı dükkânındaki kaliteli duvar halılarına, kilimlere, battaniyelere ve bunların üzerine işlenmiş Gece Sarayı motiflerine (Yıldızbatışı ışıklarının altındaki Velaris; kuzey adalarının kayalık, el değmemiş kıyıları; Cesere tapınağındaki dikilitaşlar, bu sarayın arması, yani bir dağın zirvesini taçlandıran üç yıldız) hayran hayran bakarken.

Bakışlarımı armanın tasvir edildiği bir duvar halısından çevirdim. "Ne kolay değil?"

Sessiz, sıcak ortamda, ürünleri hayran hayran inceleyen diğer müşterilere saygımızdan, kısık sesle, neredeyse mırıldanarak konuşuyorduk.

Elain'in kahverengi gözleri Gece Sarayı armasında gezindi. "Aşırı ihtiyaç olmadığı halde bir şeyler satın almak."

Tonozlu, ahşap panelli dükkânın arka tarafında, sadece müşterilerin sorularını cevaplamak için işine ara veren siyah saçlı sanatçı, tezgâh tıkırtıları eşliğinde çalışmaya devam ediyordu.

Çok farklıydı. Bu mekân Ormanın Dokumacısı'na ait olan o dehşet kulübesinden çok farklıydı. Stryga'nın kulübesinden.

"İhtiyacımız olan her şeye sahibiz," diye itiraf ettim. "Hediye almak abartılı geliyor."

Yüzü hâlâ soğuktan kırmızı olan Elain, "Ama bu onların geleneği," diye karşı çıktı. "Korumak için savaştıkları ve can verdikleri bir gelenek. Belki de suçluluk hissetmek yerine bu şekilde düşünmek daha iyidir. Bu günün onlar için bir anlamı olduğunu hatırlamak. Kimin daha fazlasına kimin daha azına sahip olduğunun önemi olmaksızın hepsi için. Ve hediyeler aracılığıyla bile olsa gelenekleri kutlarken, aslında bu geleneklerin devamı ve şehrin barış içinde yaşaması için savaşanları onurlandırıyoruz."

Bir an bakakaldım, ablama, sarf ettiği erdemli sözlere. Kehanet gücünden eser yoktu. Sadece net bakışlar ve açık bir ifade. "Haklısın," dedim, tekrar önümde yükselen armaya dönerek.

Duvar halısı ışığı yutuyormuş kadar siyah, neredeyse gözleri yoracak kadar siyah bir kumaştan dokunmuştu. Ama arma gümüş iplikle işlenmişti. Hayır, gümüş değil. Renk kıvılcımları saçan yanardöner bir tür iplikten. Adeta dokunmu[illegible]ızışığı gibi.

"Alma[illegible]şünüyorsun?" diye sordu Elain. Dışarıda olduğu[illegible]aat boyunca hiçbir şey almamış olsa da bir ve[illegible]k için sık sık durmuştu. Nesta için hediye[illegible]işti. Nesta'nın yarın bize katılmaya hevesli [illegible]nı umursamadan ona hediye bakıyordu.

[illegible]Elain daha çok şehrin hareketliliğini seyret[illegible]naların arasına ve meydanların üzerine çekilen [illegible]periışığı kordonlarını incelemekten, hevesli satı[illegible]uzattığı yiyecek ikramlarının tadına bakmaktan, [illegible]donan çeşmelerin yanında şarkı söyleyen ozanları [illegible]mekten zevk alıyormuş gibiydi.

Sanki ablam da sadece bir bahaneyle kendini evden dışarı atmak istemişti.

"Bunu *kime* alacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, parmağımı duvar halısının siyah kumaşına uzatarak. Tırnağım kadife yumuşaklığındaki yüzeye temas eder etmez adeta görünmez oldu. Sanki malzeme gerçekten tüm renkleri, tüm ışığı yutuyordu. "Ama..." Dükkânın diğer ucundaki dokumacıya, yarısı oluşmuş başka bir parçanın sarktığı tezgâhına doğru baktım. Düşüncemi yarım bırakarak oraya seğirttim.

Dokumacı kadın, balık etli, beyaz tenli bir Ulu Peri'ydi. Yüzünün önünden toplayıp geri ördüğü saçı, kalın, kırmızı süveterinin omzundan dökülüyordu. Rahat kahverengi pantolon ve koyun kürklü botlar giyimini tamamlıyordu. Basit, rahat kıyafetler. Resim yaparken giyebileceğim türden. Ya da herhangi bir şey yaparken.

Dürüst olmak gerekirse, kalın mavi paltomun altına giymiş olduğum türden.

Dokumacı becerikli parmaklarını durdurup işine ara vererek başını kaldırdı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümsemesi hoş olsa da gri gözleri... ıssızdı. Bunu izah etmenin bir yolu yoktu. Issız ve biraz... uzak. Gülümsemesi bunu dengelemeye çalışıyor ama gözlerinde oyalanan ağırlığı maskeleyemiyordu.

"Armalı duvar halısı hakkında bilgi almak istiyordum," dedim. "O siyah kumaş — nedir?"

"Bu soru en az saatte bir kez soruluyor," dedi dokumacı. Gülümsemesi devam etse de gözlerinde keyiften eser yoktu.

Hafifçe yüzümü buruşturdum. "Bunlara yeni birini eklediğim için özür dilerim." Elain bir elinde havlı pembe bir

battaniye, diğer elinde mor bir battaniyeyle yanıma geldi.

Dokumacı özüre gerek olmadığını belirtmek için elini salladı. "Alışılmadık bir kumaştır. Sorulmasını yadırgamıyorum." Bir elini tezgâhın ahşap çerçevesine dayadı. "Ona Boşluk adını verdim. Işığı somuruyor. Mutlak bir renksizlik yaratıyor."

"Siz mi ürettiniz?" diye sordu Elain, omzunun üzerinden duvar halısına doğru bakarak.

Vakur bir baş onayı. "Son denemelerimden biri. Karanlığın nasıl yapılabileceğini, nasıl dokunabileceğini görmek istedim. Bunu daha önceki dokumacıların yaptığından daha ileriye, daha derine taşıyıp taşıyamayacağımı görmek istedim."

Kendi içimde de bir boşluk varken kadının dokuduğu kumaş korkutucu derecede yakın geliyordu. "Neden?"

Gri gözleri tekrar bana döndü. "Kocam savaştan geri dönmedi."

Samimi, dobra kelimeler beynimde çınladı.

Kadın sözlerine devam ederken bakışlarımı kaçırmamak için akla karayı seçtim: "Öldüğünü öğrendikten bir gün sonra Boşluk'u yaratmak için çalışmaya başladım."

Rhys bu şehirdeki hiç kimseden orduya katılmasını istememişti. Bilerek ve isteyerek böyle bir seçim yapmıştı. Yüzümdeki şaşkınlığı fark eden dokumacı, "Kocam bunun en doğru şey olduğunu düşünüyordu," diye ekledi usulca. "Savaşa destek vermenin. Aynı şekilde hisseden başkalarıyla birlikte şehirden ayrıldı ve güneye giderken rastladıkları bir Yaz Sarayı lejyonuna katıldı. Adriata savaşında öldü."

"Üzüldüm," diye mırıldandım. Elain de kibarca aynı şeyi tekrarladı.

Dokumacı göz ucuyla duvar halısına bakmakla yetindi. "Birlikte bin yıl daha geçireceğimizi düşünüyordum." Tezgâhı usulca tekrar harekete geçirdi. "Evli kaldığımız üç yüz yıl boyunca hiç çocuk sahibi olamadık." Söylediği şeylere rağmen, parmakları güzelce, tereddütsüz şekilde hareket ediyordu. "Bu anlamda ondan kalan bir parçam bile yok. O gitti, ben kaldım. Boşluk işte bu duygudan doğdu."

Sözleri içime işlerken ne diyeceğimi bilemedim. Dokumacı işine devam etti.

Bu ben olabilirdim.

Bu Rhys olabilirdi.

Kısa bir süreliğine yaşadığım ve bir daha asla yaşamak istemediğim o aynı kederle dokunan bu olağanüstü kumaş, acısından kurtulabileceğimi hayal bile edemediğim bir kayıp duygusunu içeriyordu.

"Boşluk'u soran her yeni kişiye cevap verirken biraz daha kolay olacağını umut ediyorum," dedi dokumacı. Eğer müşteriler iddia ettiği sıklıkta soruyorlarsa... ben olsam katlanamazdım.

"Neden duvardan indirmiyorsun?" diye sordu Elain, sempati dolu bir yüzle.

"Çünkü elimde kalsın istemiyorum." Mekik kanlı canlı bir varlık gibi tezgâhın bir ucundan diğer ucuna uçarak gidip geldi.

Dokumacının dik tuttuğu başına, sakinliğine rağmen, etrafına buram buram yaydığı ıstırabı hissedebiliyordum. Daemati yeteneklerimle birkaç küçük dokunuş yapsam belki o kederi hafifletebilir, o acıyı az da olsa dindirebilirdim. Daha önce hiç kimseye yapmamıştım ama...

Ama yapamadım. Yapamazdım. İyi niyetle yapsam bile bu doğru olmazdı.

Üstelik kaybından, bitmeyen kederinden, yeni bir şey yaratmıştı. Olağanüstü bir şey. Bunu ondan alamazdım. Yapmamı istese bile.

"Peki gümüş iplik," diye sordu Elain. "Onun adı ne?"

Dokumacı gergin renkli ipliklerin titrediği tezgâhı tekrar durdurdu. Ablamın gözlerinin içine baktı. Bu kez gülümsemeye yeltenmedi. "Ona Umut adını verdim."

Boğazım düğümlendi, gözlerim yandı, öyle ki geri dönüp o olağanüstü duvar halısına doğru yürümek zorunda kaldım.

Dokumacı, "Onu Boşluk'ta ustalaştıktan sonra yaptım," diye açıkladı ablama.

Siyah kumaşa uzun uzun baktım: bir cehennem çukuruna bakmak gibiydi. Sonra, kumaşı boydan boya kesen yanardöner gümüş ipliğe baktım: Tüm ışığı ve renkleri yutan karanlığa rağmen ışıl ışıl parlıyordu.

Bu ben olabilirdim. Ve Rhys. O kadar yaklaşmıştık ki.

Sonuçta Rhys yaşamıştı ama dokumacının kocası artık yoktu. *Biz* hayatta kalmıştık ama onların hikâyesi son bulmuştu. Kocasından geriye bir parça bile kalmamıştı. En azından kendi istediği şekilde kalmamıştı.

Ben şanslıydım. O kadar *şanslıydım* ki eşim için alışverişe çıkmaktan şikâyet ediyordum. Hayatımıza devam etsek de onun öldüğü an hayatımın en kötü anı olmuştu, muhtemelen hep öyle kalacaktı. Aradan geçen aylar boyunca *acabalar* hiç yakamı bırakmamıştı. Kıl payı kurtulduğumuz tüm o *acabalar*.

Ve yarınki bu tatil; birlikte olmayı, hayatta olmayı kutlama şansı...

Önümdeki siyahlığın akıl almaz derinliği, içindeki Umut'un imkânsız parlaması, ben idrak edemeden önce

gerçeği kulağıma fısıldadı. Rhys'e vermek istediğim şeyin ne olduğu gerçeğini.

Dokumacının kocası eve dönmemişti. Ama benimki dönmüştü.

"Feyre?"

Elain tekrar yanımdaydı. Adımlarını duymamıştım. Dakikalardır hiçbir şey duymamıştım.

Galerinin boşaldığını fark ettim. Buna aldırmadan tezgâha doğru yürürken dokumacı bir kez daha durmuştu. Adımın söylendiğini duyar duymaz.

Gözleri hafif irileşmiş olan kadın başını eğdi. "Leydim."

Kelimeyi duymazdan geldim. "Nasıl?" Tezgâhı, çerçeveden sarkan yarısı şekillenmiş dokumayı, duvarlardaki sanat eserlerini işaret ettim. "Kaybına rağmen yaratmaya nasıl devam ediyorsun?"

Sesimin çatladığını fark ettiyse bile belli etmedi. Üzgün, kederli bakışlarını gözlerime dikti ve sadece "Mecburum," dedi.

Bu basit cevap karşısında yumruk yemiş gibi sarsıldım.

"Yaratmaya *mecburum* yoksa her şey boşa gider. Yaratmaya *mecburum* yoksa kahrımdan yataklara düşerim ve bir daha çıkamam." Elini kalbinin üzerine koyduğunda gözlerim doldu. "Bu zor," dedi dokumacı bakışlarını gözlerimden ayırmadan, "ve canımı yakıyor, fakat duracak olsaydım, bu tezgâhın ya da bu çarkın susmasına izin verecek olsaydım..." Sonunda bakışlarını benden alıp duvar halısına çevirdi. "Boşluk'ta parlayan bir Umut olmazdı."

Dudaklarım titreyince dokumacı elime uzanıp nasırlı sıcacık parmaklarıyla nazikçe sıktı.

Ona diyecek sözüm, göğüs kafesimin içinde kabaran şeyi izah edecek gücüm yoktu.

Bir şey hariç: "O halıyı satın almak istiyorum."

Duvar halısı başkasına değil kendime aldığım bir hediyeydi ve ikindi vakti kasaba evine teslim edilecekti.

Elain'le birlikte bir saat daha çeşitli dükkânlara göz attıktan sonra ablamı Tekstil ve Kuyum Palas'ta kendi alışverişiyle baş başa bıraktım.

Doğruca Gökkuşağı'ndaki terk edilmiş stüdyoya yabaladım.

Resim yapmam gerekiyordu. Dokumacının galerisinde görüp hissettiklerimi dışa vurmam gerekiyordu.

Üç saat kaldım.

Bazı resimler hızlı, gelişigüzel yorumlardı. Bazılarını kalem kâğıtla en ince ayrıntısına kadar planladım, hangi kanvasa ihtiyacım olduğunu, hangi boyayı kullanacağımı uzun uzun düşündüm.

Fırçamı dokumacının hikâyesindeki kederle, onun kaybı *için* kullandım. Geçmişin tuval üzerinde kanamasına izin vererek, her fırça darbesinde biraz daha rahatlayarak, içimde kabaran her şeyi resimlere aktardım.

Yakalanmam biraz sürpriz oldu.

Ön kapı açılıp Ressina içeri girdiğinde taburemden ayağa fırlayacak zamanı zar zor bulabildim. Bütün resimleri ve malzemeleri saklamaya zamanımın olmadığı gün gibi ortadaydı.

Olduğu yerde çakılan Ressina, neyse ki, sadece gülümsedi. "Sizi burada bulabileceğimi tahmin ediyordum. Geçen gece ışıkları gördüm ve sizin olabileceğinizi düşündüm."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, yüzüm demir-

ci ocağı gibi yanıyordu ama kapalı

Peri elindeki temizlik malzemelerine rağmen zarif adımlarla odanın diğer ucuna yürüdü. "Özüre gerek yok. Sadece etrafı toparlamaya geldim."

Paspası ve kovayı boş beyaz duvarlardan birine hafif bir patırtıyla dayadı.

"Neden?" Fırçamı yanımdaki taburede duran palete bıraktım.

Ressina ellerini dar kalçalarına dayayıp etrafı inceledi.

Rahatsız etmemek için mi yoksa ilgi eksikliğinden mi bilmem, resimlerime alıcı gözle bakmadı. "Ailesi henüz satıp satmamaya karar vermemiş olsa bile Polina buranın dağınık olmasını istemezdi."

Kendi eklediğim dağınıklığın yanında oyalanırken dudağımı ısırıp başımı beceriksizce öne arkaya salladım. "Üzgünüm, ben... Geçen gece stüdyona gelmedim."

Ressina omuzlarını silkti. "Yine, özüre gerek yok."

Yakın çevrem dışında benimle bu kadar rahat konuşan kişi sayısı çok azdı. Dokumacı kadın bile duvar halısını almak istediğimi söyledikten sonra daha resmi bir havaya bürünmüştü.

"Burayı birinin kullanmasına sevindim. *Sizin* kullanmanıza," diye ekledi. "Bence Polina sizi severdi."

Ona cevap vermeyince bir sessizlik oldu. Malzemelerimi toparlamaya başladım. "Ayağının altından çekileyim." Duvara dayayıp kurumaya bıraktığım bir resmi almak için hareketlendim. Bir süredir üzerinde düşündüğüm bir portre. Onu, üzerinde çalıştığım diğerleriyle birlikte, âlemler arasındaki cebe gönderdim.

Malzeme çantamı almak için eğildim. "Onları bırakabilirsiniz."

Bir elim deri kayışı tutarken duraksadım. "Burası benim değil."

Ressina kovanın ve paspasın yanındaki duvara sırtını dayadı. "Belki bu konuyu Polina'nın ailesiyle konuşabilirsiniz. Satmaya istekliler."

Malzeme çantasını elimden bırakmadan doğruldum. Kalan malzemeleri ve resimleri birbirlerine çarpıp çarpmadıklarına aldırmadan aynı cep âlemine gönderdikten sonra "Bakarız," diye geçiştirerek kapıya yöneldim.

"Dunmere'de deniz kenarındaki bir çiftlikte yaşıyorlar. Olur da ilgilenirseniz."

Hiç sanmıyordum. "Teşekkürler."

Ön kapıya ulaştığımda gülümsemesini duyar gibi oldum. "Mutlu Gündönümleri."

Omzumun üzerinden hızlıca "Sana da" deyip sokağa fırladım. Ve eşimin sert, sıcak göğsüne tosladım.

Çarpmanın etkisiyle geri sekerken bir küfür savurdum ve bir yandan kıkır kıkır gülen diğer yandan yerdeki buzlarda kaymayım diye kollarımdan yakalayan Rhys'e bakarak somurttum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Kaşlarımı çatsam da koluna girip hızlı hızlı yürüdüm. "Burada ne arıyorsun?"

"Neden terk edilmiş bir galeriden bir şey çalmışsın gibi koşarak çıkıyorsun?"

"*Koşmuyordum.*" Kolunu çimdikleyince kısık, boğuk bir kahkaha daha patlattı.

"O halde şüphe uyandıracak kadar hızlı yürüyordun diyelim."

Nehre inen bulvara ulaşana kadar cevap vermedim. İnce buz kabukları turkuaz sularda sürükleniyordu. Altlarındaki akıntının hâlâ iş başında olduğunu hissedebili-

yordum ama yaz aylarında hissettiğim kadar güçlü değildi. Sidra derin bir kış uykusuna yatmış gibiydi.

Nehrin yanındaki korkuluklu yürüme yoluna indiğimizde, "Orada resim yapıyorum," dedim sonunda. Nemli, soğuk bir rüzgâr saçlarımı savurarak geçti. Rhys başıboş tutamlardan birini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bugün oraya geri döndüğümde Ressina adındaki bir ressama yakalandım. Aslında stüdyo bahar aylarındaki saldırıda hayatını kaybeden bir periye ait. Ressina ortalığı temizliyormuş, onun adına, yani Polina adına. Polina'nın ailesi stüdyoyu satmak isterse diye."

Saçları cılız gün ışığında parlayan Rhys, "Tek başına resim yapacak bir yere ihtiyacın varsa sana bir stüdyo alabiliriz," diye önerdi. Kanatları ortalıkta görünmüyordu.

"Hayır, hayır, sorun tek başına olmaktan çok... doğru yeri bulmak. Doğru *hissi* bulmak." Başımı iki yana salladım. "Bilemiyorum. Resim yardımcı oluyor. Yani bana yardımcı oluyor." Derin bir nefes verip Rhys'e baktım: Yüzü bana dünyadaki her şeyden daha sevimli geliyordu ve dokumacının sözleri beynimde yankılandı.

O kocasını kaybetmişti. Benim aksime. Buna rağmen hâlâ dokuyor, hâlâ yaratıyordu. Elimi Rhys'in yanağına koyup onun dokunuşuna yaslanarak, "Sence resim yapmanın başkalarına da yardımcı olup olmayacağını merak etmek aptallık mı?" diye sordum. "Yani, *benim* resim yapmamın değil. Diğerlerine resim yapmayı öğretmenin. Resim yapmalarına imkân vermenin. Benim yaptığım şekilde mücadele edebilecek olanlara."

Gözleri yumuşadı. "Bence hiç de aptallık değil."

Başparmağımı elmacık kemiğinde gezdirirken temas ettiğim her santimin tadını çıkardım. "Resim yapmak

kendimi iyi hissetmemi sağlıyor, belki başkaları için de aynısını yapar."

Ben yüzünü okşamaya devam ederken Rhys sessiz kalarak o her zamanki, hiçbir şey talep etmeyen, hiçbir şey sormayan yol arkadaşlığını sundu. Eşlenmemizin üzerinden bir yıl bile geçmemişti. Son savaşta işler yolunda gitmemiş olsaydı kim bilir kaç pişmanlık içimi kemirecekti? Biliyordum, hangilerinin en sert darbeyi vuracağını, en derinlere işleyeceğini biliyordum. Hangilerini değiştirmeye gücümün yeteceğini biliyordum.

Sonunda elimi yüzünden çektim. "Sence gelen olur muydu? Böyle bir mekân, böyle bir yer olsaydı?"

Rhys yüzümü inceleyerek biraz düşündü, sonra buz kesen yüzümü sıcak dudaklarıyla ısıtarak şakağımdan öptü. "Sanırım deneyip görmen gerekecek."

Bir saat sonra Amren'i çatı katında buldum. Rhys'in Cassian ve Illyrialı komutanlarla Devlon'un savaş kampında bir toplantısı vardı ve beni Amren'in yaşadığı binanın kapısına kadar geçirdikten sonra yabalamıştı.

Amren'in sıcaktan pişen dairesine girer girmez burnum kırıştı. "Burası çok... ilginç kokuyor."

Mekânın ortasındaki uzun çalışma masasında oturan Amren geniş geniş sırıtarak dört direkli yatağı işaret etti.

Buruşuk çarşaflar ve dağınık yastıklar tespit ettiğim koku hakkında yeterli bilgi veriyordu.

Odanın diğer ucundaki pencereli duvarı işaret ederek, "Bir pencere açabilirdin," dedim.

"Dışarısı soğuk," demekle yetinip geri döndü, işine...

"Yapboz?"

Amren üzerinde çalıştığı kısma minik bir parça yerleştirdi. "Gündönümü tatilimde başka bir şey yapmam mı gerekiyor?"

Paltomla atkımı çıkarırken buna cevap vermeyi gözüm kesmedi. Amren şöminedeki ateşi bayıltıcı derecede harlamıştı. Kendisi için mi, yoksa Yaz Sarayı'ndan gelen misafiri için mi, o kadarını anlayamadım. "Varian nerede?"

"Bana daha fazla hediye almaya çıktı."

"Daha fazla?"

Bu kez daha küçük bir gülümseme: başka bir yapboz parçasını yerine koyarken kırmızı dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Yaz Sarayı'ndan getirdiklerinin yeterli olmadığına karar verdi."

Bu konuya da girmek istemedim.

Uzun, siyah ahşap masada tam karşısına oturdum ve bir çeşit sonbahar doğa manzarası gibi görünen, yarısı bitmiş yapboz resmini inceledim. "Yeni hobilerinden biri mi?"

"Deşifre ettiğim o iğrenç kitabın yokluğunda böyle şeyleri özlediğimi fark ettim." Başka bir parça daha yerine oturdu. "Bu hafta beşinci."

"Hafta başlayalı üç gün oldu."

"Bunları dişime göre yapmıyorlar."

"Peki bu kaç parça?"

"Beş bin."

"Havan batsın!"

Amren kendi kendine söylendi, sonra sırtını dikleştirip belini ovalayarak yüzünü buruşturdu. "Zihin için iyi, duruş için kötü."

"İyi ki Varian'la egzersiz yapıyorsun."

Amren karga kahkahalarıyla güldü. "İyi ki." hâlâ tekinsiz olan, hâlâ bir miktar güç izi taşıyan o gümüş gözler beni adamakıllı süzdü. "Buraya bana arkadaşlık etmeye gelmedin herhalde."

Eski, cılız sandalyede geri yaslandım. Masadaki sandalyelerin hiçbiri eşleşmiyordu. Farklı zamanlarda yapılmışlar gibi. Farklı yüzyıllarda. "Hayır."

Tahtın İkincisi uzun kırmızı tırnaklı eliyle konuşmamı işaret etti ve yeniden yapbozuna eğildi. "Devam et".

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Konu Nesta."

"O kadarını tahmin etmiştim."

"Onunla konuştun mu?"

"Birkaç günde bir bana uğruyor."

"Sahiden mi?"

Amren yerine oturtmak istediği bir yapboz parçasının oraya ait olmadığını fark edince bakışlarını renklere göre ayrılmış parçaların üzerinde gezdirdi. "Buna inanmak çok mu zor?"

"Kasaba evine gelmiyor. Veya Rüzgâr Evi'ne."

"Rüzgâr Evi'ne gitmeyi kimse sevmiyor."

Bir parçaya uzandım ama Amren cık cık ederek uyardı. Elimi kucağıma geri koydum.

"Neler yaşadığına dair bir fikrin olmasını umuyordum."

Amren cevap vermek yerine bir süre masaya yayılmış parçaları inceledi. Tam sözlerimi tekrar etmek üzereyken, "Ablanı seviyorum," deyiverdi.

Bu şerefi herkese bahşetmezdi.

Amren, kelimeleri dışımdan söylemişim gibi, bakışlarını bana kaldırdı. "Onu seviyorum çünkü onu seven çok az kişi var. Onu seviyorum çünkü yanında olunması ya da anlaşılması zor biri."

"Ama?"

"Aması maması yok," dedi Amren yapbozuna geri dönerek. "Onu seviyorum, bu yüzden şu anki durumuyla ilgili dedikodu yapmaya niyetim yok."

"Bu dedikodu değil. Endişeliyim." Hepimiz endişeliydik. "Öyle bir yola girdi ki..."

"Onun güvenine ihanet etmeyeceğim."

"Seninle konuştu mu?" İçimde birçok duygu aynı anda kabardı. Nesta'nın biriyle konuşmasının verdiği rahatlama hissi, bu kişinin *Amren* olmasının getirdiği kafa karışıklığı ve belki de ablamın beni veya Elain'i pas geçmesinden duyduğum hafif kıskançlık.

"Hayır," dedi Amren. "Ama kendi *yolu* hakkında kimseyle çene çalmamı istemezdi. Seninle bile."

"Ama..."

"Ona zaman ver. Ona alan ver. Bunu kendi başına atlatması için fırsat ver."

"Aylar oldu."

"O bir ölümsüz. Aylar dediğin nedir ki?"

Dişlerimi sıktım. "Gündönümünde eve gelmeyi reddediyor. Gelmezse Elain'in kalbi kırılır."

"Elain'in mi, senin mi?"

O gümüş gözler beni olduğum yere mıhladı. "İkisi de" dedim dişlerimin arasından.

Amren tekrar parçaları incelemeye girişti. "Elain'in odaklanması gereken kendi sorunları var."

"Ne gibi?"

Amren manalı manalı baktı. Görmezden geldim.

"Madem tenezzül edip seni ziyarete geliyor," dedim, eski sandalyeyi gıcırdatarak kalkıp kapının yanındaki bankta duran paltomu ve atkımı alırken, "ona gündönü-

münde gelmesinin çok şey ifade edeceğini söyle."

Amren kafasını yapbozundan kaldırmaya gerek duymadı. "Söz vermiyorum, kızım."

Bundan fazlasını beklemiyordum zaten.

16. BÖLÜM

Rhysand

Cassian o öğleden sonra çantasını kasaba evindeki dördüncü odanın duvarına dayalı dar yatağa fırlatınca içindekiler takırdadı.

Sırtımı kapı pervazına vererek, "Gündönümü'ne silah mı getirdin?" diye sordum.

Cassian'ın karşısındaki yatağa kendi çantasını bırakan Azriel, kardeşimize belli belirsiz alarm zilleri çalan gözlerle baktı. Dün gece oturma odasındaki kanepelerde sızdıktan ve muhtemelen rahat uyuyamadıktan sonra nihayet kendilerine ayrılan odaya yerleşmeye razı olmuşlardı.

Bir Illyria savaşçısından çok bir çocuğa daha uygun ebatlardaki yatağa kendini bırakan Cassian omuz silkti. "Bazılarını hediye olarak verebilirim."

"Ya gerisi?"

Cassian ayak başparmaklarıyla botlarını çıkardı, kanatlarını yere serip kollarını başının arkasında kavuşturarak yatak başlığına yaslandı. "Kadınlar mücevherlerini getiriyor. Ben de silahlarımı."

"Bu evde bu sözlere alınacak birkaç kadın tanıyorum."

Cassian cevap olarak pis pis sırıttı. Bir saat önceki toplantıda Devlon'la komutanlara da aynı şekilde sırıtmıştı. Herkes fırtınaya hazırdı; tüm devriyeler rapor vermişti. Katılmak zorunda olmadığım standart bir toplantıydı ama varlığımı onlara hatırlatmak her zaman iyiydi.

Azriel uzun adımlarla odanın diğer ucundaki tek pencereye yürüyüp aşağıdaki bahçeye baktı. "Daha önce bu odada kalmamıştım." Zifiri karanlık sesi odayı doldurdu.

Kanatları yatağın üzerinden yere dökülen Cassian, "Çünkü bizim pabucumuz dama atıldı kardeşim," diye yanıtladı. "Güzel yatak odasını Mor kaptı, diğerinde Elain yaşıyor, bize de kala kala burası kaldı." Sondaki boş odanın –Nesta'nın eski odasının– hâlâ başka kimseye verilmediğinden bahsetmedi. Azriel de takdire şayan şekilde konuyu açmadı.

"Tavan arasından iyidir," dedim.

"Zavallı Lucien," dedi Cassian gülümseyerek.

"Eğer gelirse," diye düzelttim. Bize katılıp katılmayacağından haberimiz yoktu. Ya da Tamlin'in *evim* dediği o anıt mezarda kalıp kalmayacağından.

"Geleceğine kalıbımı basarım," dedi Cassian. "Bahse girmek isteyen?"

"Hayır," dedi Azriel, yüzünü pencereden çevirerek.

Cassian öfkeli bir suratla doğrulup oturdu. "Hayır mı?"

Azriel kanatlarını katladı. "Başkalarının *senin* üzerine bahse girmesini ister miydin?"

"Siz pislikler sürekli benim üzerime bahis oynuyorsunuz. Sonuncusu hâlâ aklımda: Sen ve Mor kanatlarımın iyileşip iyileşmeyeceği konusunda iddiaya tutuşmuştunuz.

Pofurdadım. Doğruydu.

Azriel hâlâ pencere önündeydi. "Nesta gelirse burada kalacak mı?"

Cassian birden elinin üstündeki sifonun parlatılması gerektiğini hatırladı.

Onu kurtarmaya karar vererek, "Komutanlarla yaptığımız toplantı beklediğimizden iyiydi," dedim Azriel'e. "Devlon, fırtınanın zamanlamasından bağımsız olarak, kızların eğitimi için gerçekten bir şeyler planlamış. Göstermelik olduğunu sanmıyorum."

"Fırtına dindikten sonra bunu hatırlarlarsa şaşarım," dedi Azriel, nihayet bahçe penceresinden dönerek.

Cassian hırlayarak hak verdi. "Kamplardaki homurdanmalarla ilgili yeni bir şey var mı?"

Renk vermedim. Az ve ben, öğrendiğimiz her şeyi, bu işin arkasında olduğundan şüphelendiğimiz veya emin olduğumuz kişilerin *kimler* olduğunu Cassian'a anlatmak için tatil sonrasını beklemeyi kararlaştırmıştık. Yine de temel bilgileri vermiştik. Herhangi bir suçluluk duygusunu bastıracak kadarını.

Ama Cassian'ı en ez kendim kadar iyi tanıyordum. Belki daha fazla. Şimdi öğrenirse asla peşini bırakmazdı. Ve tüm bu aylarda hatta çok daha öncesinden beri katlandığı onca şeyden sonra kardeşim biraz mola vermeyi hak etmişti. En azından birkaç günlüğüne.

Elbette bu *mola* Devlon'la yaptığımız toplantıyı ve sabah Rüzgâr Evi'nin tepesindeki zorlu idmanı da içeriyordu. Sonuçta rahatlama kavramı hepimizden çok Cassian'a yabancıydı.

Azriel yatağının ayakucundaki oyma ahşap ayaklığa yaslandı. "Bildiklerine ekleyecek fazla bir şey yok." Ra-

hat, usta yalancı. Benden kat kat iyi. "Ama yayıldığını hissediyorlar. Bunu en iyi gündönümünden sonra değerlendirebiliriz. O zaman fitneyi kimin yaydığını görebiliriz. Birlikte eğlendikleri veya fırtınada evlere kapandıkları sırada işin büyüyüp büyümediğini anlarız."

Bildiğimiz her şeyi açıklayacağımız zamana hazırlık olarak bundan daha iyi ön alamazdı.

Ve eğer Illyrialılar ayaklanırsa... O kadar uzun boylu düşünmek istemiyordum.

Bunun bana neye mal olacağını. Hâlâ umutsuzca bir parçası olmak istediği kişilere karşı savaşmanın, onları öldürmenin Cassian'a neye mal olacağını. Amarantha'ya seve seve hizmet eden ve onun adına korkunç şeyler yapan kişilere yaptıklarımızdan çok farklı olurdu. Çok daha farklı.

Düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Sonra. Gündönümünden sonra. Bununla o zaman ilgilenirdik.

Cassian, şükürler olsun, aynı şeyi yapmaya meyilli görünüyordu. Buraya yabalamadan önce katlanmak zorunda kaldığı bir saatlik poz kesmenin ardından onu suçlayamazdım. Şimdi bile, aradan geçen yüzyıllara rağmen, kamp lordları ve komutanlar hâlâ ona kafa tutuyorlardı. hâlâ ağız dalaşına giriyorlardı.

Cassian ayak parmaklarını yatağının ayaklığına dayamasına rağmen bacakları tam olarak gerilmedi. "Bu yatağı kim kullanıyordu? Ancak Amren sığar."

Pofurdadım. "Fazla mızmızlanayım deme. Feyre bize Illyria bebekleri deyip duruyor zaten."

Azriel kıkır kıkır güldü. "Uçması yeterince geliştiğine göre bence bunu söylemeye hakkı var."

İçim gururla doldu. Doğuştan kanatlara sahip olmasa

da azmi ve isteğiyle bunu telafi etmişti. Kendimize ayırmayı başardığımız o değerli zamanlarda havada geçirdiğimiz saatlerin sayısını unutmuştum.

"Size iki uzun yatak bulmaya çalışırım," dedim Cassian'a. Gündönümü Arifesi'nde bunun için küçük çaplı bir mucize gerekiyordu. Velaris'in altını üstüne getirmem gerekecekti.

Cassian elini salladı. "Gerek yok. Kanepeden iyidir."

"Dün gece merdivenleri tırmanamayacak kadar sarhoş olmanız bir yana," diye laf çarptım ve karşılığında kaba bir el hareketi aldım, "bu evin darlığı hakikaten sorun olacak gibi. İsterseniz Rüzgâr Evi'nde kalabilirsiniz. Sizi içeriye kadar yabalayabilirim."

"Orası sıkıcı." Cassian sözlerini vurgulamak için esnedi. "Az gölgelerine çekilir ve ben yapayalnız kalırım."

Azriel bana öyle bir baktı ki ne demek istediğini hemen anladım: *Bu hakikaten Illyria bebeği.*

Gülümsememi saklayıp, "Belki kendine bir ev ayarlasan iyi olur," dedim.

"Illyria'da bir tane var."

"Burayı kastetmiştim."

Cassian tek kaşını kaldırdı. "Burada bir eve ihtiyacım yok. Bir *odaya* ihtiyacım var." Ayaklığı tekrar ayak başparmaklarıyla dürterek ahşap panelli salladı. "Bu oda işimi görürdü, eğer bu bebek yatağı olmasaydı."

Tekrar kıkır kıkır gülsem de üstüne gitmedim. Yakında kendine ait bir ev *isteyebileceğini* ima etmekten kaçındım.

Gerçi o cephede bir hareket yoktu. Yakın zamanda olacak gibi de değildi. Nesta, Cassian'a ilgi duymadığını,

onunla aynı ortamda bulunmaya bile ilgi duymadığını açıkça belli etmişti. Nedenini biliyordum. Bunu bizzat yaşamış, aynı şeyleri bol bol hissetmiştim.

Bunun yerine, "Belki de gündönümü hediyen bu olur Cassian," diye cevap verdim. "Bu odaya yeni bir yatak."

"Mor'un hediyelerinden iyidir," diye mırıldandı Az.

Cassian'ın kahkahası duvarlarda gümbürdedi.

Ama ben Sidra'ya doğru baktım ve tek kaşımı kaldırdım.

✣

Işıl ışıl görünüyordu.

Gündönümü Arifesi bütün ağırlığıyla Velaris'in üzerine çökmüş, son birkaç haftadır şehirde nabız gibi atan hengameyi susturmuştu: Sanki herkes birden durup yağan kara kulak vermiş gibiydi.

Illyria Dağları'nı kasıp kavuran vahşi fırtınaya kıyasla buradaki kar yağışının çok mülayim kaldığına şüphe yoktu.

Oturma odasında toplanmıştık. Ateş çıtır çıtır yanıyor, şarap su gibi akıyordu. Ne Lucien ne de Nesta ortalıkta görünmese de ortam hüzünlü olmaktan çok uzaktı.

Feyre mutfak koridorunda göründüğü anda şöminenin yanındaki tekli koltukta oturduğum yerden onu doya doya seyrettim.

Doğruca Mor'a gitti, muhtemelen şarap Mor'da olduğu ve Feyre'yi görünce şişeyi havaya kaldırdığı için.

Feyre'nin kadehi doldurulurken arka manzarası nefesimi kesti.

Bu manzara karşısında coşan içgüdülerimi dizginlemek

için akla karayı seçtim. Eşimin kıvrımları ve çukurları, her türden misafirin bulunduğu bu odada bile içimi gıcıklayan ten rengi karşısında. Gece mavisi kadife elbisesi vücudunu öyle sarıp sarmalamıştı ki üzerinde yokken nasıl görüneceği konusunda hayal gücüne fazla iş bırakmıyordu. Uçlarına hafif dalga verdiği saçlarını serbest bırakmıştı. Bir süre sonra yan taraflara tutturulmuş tokaları sağa sola saçarak ellerimi o saçlara daldırmak isteyeceğimi biliyordum. Ve sonra o elbiseyi çıkaracaktım. Yavaşça.

"Beni kusturacaksın," diye tısladı Amren, yanımdaki tekli koltukta oturduğu yerden gümüş ipek ayakkabısıyla bacağıma tekme atarak. "Şu kokunu dizginle, evlat."

İnanamayan gözlerle ona baktım. "Afedersin." Amren'in koltuğunun yanında ayakta dikilen Varian'a bir bakış fırlatarak kısık sesle taziyelerimi ilettim.

Yaz Sarayı'nın mavi altın renklerine bürünmüş olan Varian sırıtmakla yetinerek başını eğdi.

Tuhaftı. Adriata Prensi'ni burada görmek çok tuhaftı. Kasaba evimde.

Gülerken. Likörümden yudumlarken.

Ta ki...

"Yaz Sarayı'nda gündönümünü kutluyor musunuz ki?"

Ta ki Cassian ağzını açmaya karar verene dek.

Varian başını Cassian'la Azriel'in yayıldığı kanepeye çevirirken gümüş saçları şömine ışığında parladı. "Yazın, elbette. Sonuçta iki gündönümü var."

Azriel gülümsemesini gizlemek için şarabından bir yudum aldı.

Cassian bir kolunu kanepenin arkasına attı. "İki tane mi var sahiden?"

Göklerdeki Ana! Demek bu tür bir gece olacaktı.

Amren, "Ona cevap vererek çeneni yorma," dedi Varian'a. Kendi şarabından bir yudum aldı. "Cassian tam olarak göründüğü kadar aptaldır. Ve konuştuğu kadar," diye ekledi ters ters bakarak.

Cassian kadehini kaldırarak selam verdikten sonra şarabını yudumladı.

"Yaz gündönümü teorik olarak bizimkiyle aynıdır herhalde," dedim Varian'a, cevabı bildiğim halde. Birçoğunda bulunmuştum. Uzun zaman önce. "Aileler bir araya gelir, yemekler yenir, hediyeler alıp verilir."

Varian başıyla onaylarken bakışlarında minnettarlık olduğuna yemin edebilirdim. "Aynen öyle."

Feyre yanımda belirdiğinde kokusu içime işledi. Koltuk kolunu göstererek oturmasını işaret ettim.

Benden tarafa bakmaya gerek bile duymadan, içimi derinden ısıtan bir alışkanlıkla yanıma oturup kolunu omzuma attı. Ve orada tuttu, sırf yapabileceği için.

Eşim. Benim eşim.

"Yani Tarquin Kış gündönümünü hiç kutlamıyor, öyle mi?" diye sordu Varian'a.

Varian başını iki yana salladı.

Feyre sesli düşündü: "Belki onu da davet etsek iyi olurdu."

"Hâlâ vakit var," diye önerdim. Kazan biliyordu ya, ittifaklara her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardı. "Seçimi sana bırakıyoruz, Prens."

Varian tamamen kendi kadehine odaklanmış görünen Amren'e baktı. "Bunu düşüneceğim."

Başımla onayladım. Tarquin onun Yüce Lordu'ydu. Buraya gelirse Varian başka şeylere odaklanmak zorunda kalırdı. Amren'le geçireceği birkaç günü varken asıl odak-

lanmak istediği şeyden çok başka şeylere.

Mor kendini kanepeye, Cassian'la Azriel'in ortasına bırakınca altın bukleleri sıçrayıp yaylandı. "Ben zaten biz bize olmaktan hoşlanıyorum," diye duyurdu. "Sen dahil Varian," diye düzeltti.

Varian onun bu çabasına minnettar olduğunu gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Şömine rafındaki saat sekizi vurdu. Ve sanki onu çağırmış gibi Elain odaya girdi.

Mor anında ayağa fırlayıp şarap teklif etti, *ısrarla*. Klasik.

Elain kibarca reddederek pencerelerin önünde duran tahta sandalyelerden birine kuruldu. Aynı şekilde, klasik.

Ama Feyre çatık kaşlarla saate bakıyordu. *Nesta gelmeyecek.*

Onu yarın için davet ettin. Bağ üzerinden yatıştırıcı bir okşama gönderdim, ondan yayılan hayal kırıklığını silebilecekmiş gibi.

Feyre omzumdaki elini sıktı.

Kadehimi kaldırınca oda sessizleşti. "Eski ve yeni aile bireylerine. Gündönümü kutlamaları başlasın."

Hepimiz buna içtik.

17. BÖLÜM

Feyre

Gündönümü sabahı kardan yansıyarak kalın kadife perdelerimizin arasından sızan şiddetli gün ışığıyla uyandım.

Parlaklık şeridine kaşlarımı çatarak baktıktan sonra başımı pencereden çevirdim. Ama yanağım kırışık ve sert bir şeye çarptı. Yastığım olmadığı kesindi.

Dilimi damağımdan güçlükle söktüm, sabahın körüne kadar süren içme, gülme ve daha fazla içme saatlerinin neden olduğu baş ağrısını ovaladım ve yüzümün yanında duran şeyin ne olduğunu görecek kadar başımı kaldırdım.

Bir hediye. Siyah krepon kâğıdına sarılıp gümüş iplikle bağlanmış. Ve yanında, bana bakarak gülümseyen, Rhys.

Kanatları arkasındaki yatağa serilmiş, başı yumruğuna dayalı. "İyi ki doğdun Feyreciğim."

İnledim. "O kadar şaraptan sonra nasıl gülümseyebiliyorsun?"

"Kendime ait bir şişem yoktu da ondan." Parmağını omurga çukurumun üzerinden aşağıya doğru indirdi.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve bıraktığı paketi

inceledim. Dikdörtgen ve neredeyse düzdü; taş çatlasın üç beş santim kalınlığında. "Unutursun diye umuyordum."

Rhys pişmiş kelle gibi sırıttı. "Ona ne şüphe."

Esneyerek dizlerimin üzerine kalktım, kollarımı başımın üzerinde iyice gerdim, ardından paketi elime aldım. "Hediyelerimizi bu gece diğerleriyle birlikte açacağımızı sanıyordum."

"Bugün senin doğum günün," dedi Rhys. "Kurallar senin için geçerli değil."

Biraz gülümsediğim halde gözlerimi devirdim. Sargıyı gevşettiğimde paketten, neredeyse kadife kadar yumuşak, siyah deri kapaklı bir defter çıktı. Ön kapağına basit gümüş harflerle adımın baş harfleri damgalanmıştı.

Kapağı kaldırınca, güzel, kalın kâğıttan yapılmış sayfalar ortaya çıktı. Hepsi boştu.

"Eskiz defteri," dedi. "Sana özel."

"Çok güzel." Öyleydi. Basit ama zarif. Bu kadarcık bir lüks gözüme aşırı görünmeyeceği için ben de olsam kendime böyle bir şey alırdım.

Rhys'i öpmek için eğildim. Dudaklarımız birbirine değmişti ki yastığımın üzerinde beliren başka bir şey gözüme ilişti.

Geri çekilip baktığımda ikinci bir hediyenin beni beklediğini gördüm: Mor kâğıda sarılmış büyük bir kutu. "Daha?"

Rhys, saf Illyria kibriyle, tembel tembel elini salladı. "Yüce Leydim için bir eskiz defteri..."

Yüzüm kızarırken ikinci hediyemi de açtım. İçinde yumuşacık yünden yapılmış gök mavisi bir atkı katlıydı.

"Böylece Mor'un atkılarını araklamaktan vazgeçebilirsin," dedi göz kırparak.

Sırıtarak atkıyı boynuma doladım. Tenimde dokunduğu her yere tatlı tatlı batıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim kaliteli dokumayı okşayarak. "Rengi çok güzel."

"Hımm." Elini sallayınca üçüncü bir hediye ortaya çıktı. "Bu kadarı da fazla."

Rhys tek kaşını kaldırmakla yetinince kıkır kıkır gülerek üçüncü hediyemi açtım. "Resim malzemelerim için yeni bir omuz çantası," diye fısıldadım, tüm o ceplere ve bağcıklara hayran hayran bakıp elimi kaliteli derinin üzerinde gezdirirken. İçine şimdiden bir kuru kalem seti ve kömürler konulmuştu. Ön tarafında yine adımın baş harflerinden oluşan bir monogram vardı, hem de küçük bir Gece Sarayı armasıyla birlikte. "Teşekkür ederim," dedim yeniden.

Rhysand'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "İçimden bir his, beklediğin hediyeler listesinde mücevherlerin üst sıralarda olmadığını söyledi."

Doğruydu. Ne kadar güzel olsalar da ilgimi çekmiyorlardı. Hem zaten bol bol vardı. "Bana sorsaydın tam da bunu isterdim."

"Doğum gününü unutmamı istediğini sanıyordum?"

Pofurdadım. "Bu kadarını beklemiyordum." Onu tekrar öptüm ama geri çekilmeye yeltenince elini başımın arkasına kaydırıp buna izin vermedi.

Beni doya doya, acele etmeden öptü, bütün gün bundan başka bir şey yapmamak hoşuna gidecekmiş gibi. Aslında fena fikir değildi.

Ama kendimi ondan koparmayı başardım ve yatakta geri çekilip dizlerimi birleştirdikten sonra yeni eskiz defterimle yeni malzeme çantama uzandım. "Seni çizmek istiyorum," dedim. "*Kendime* doğum günü hediyesi olarak."

Eşim hınzır hınzır gülümsedi.

Eskiz defterimi alıp ilk sayfayı açarken laf attım. "Bir ara *en iyisi çıplak poz* demiştin."

Rhys'in gözleri parladı ve gücünün bir fısıltısı odada dolaşıp perdeleri açınca kuşluk vakti güneşi içeriye hücum etti. Yatağa serilmiş çıplaklığının her muhteşem santimini ortaya çıkarıp kanatlarındaki altın ve uçuk kırmızı renkleri aydınlattı. "Elinden gelenin en utanmazını yap Lanetkıran."

Kanım damarlarımda kaynarken bir parça kömür çıkardım ve işe koyuldum.

✣

Odadan çıktığımızda saat on bire geliyordu. Eskiz defterimin sayfalarını onun çizimleriyle doldurmuştum: Kanatları, gözleri, Illyria dövmeleri. Ve çıplak, güzel vücudu, hem de bol bol, öyle ki bu defteri ondan başka hiç kimseye göstermeyeceğimden emindim. Rhys sayfaları çevirirken hımlayarak çalışmalarımı beğendiğini belli etmiş, vücudunun malum kısımlarına ilişkin çizimlerimin doğruluğunu sırıtarak onaylamıştı.

Merdivenleri inerken kasaba evi hâlâ sessizdi. Eşim hangi tuhaf sebepten olduğunu bilmediğim bir şekilde deri kıyafetlerini giymeyi tercih etmişti. Eğer gündönümü sabahı Cassian'ın zorlu eğitim seanslarından birini içeriyorsa memnuniyetle geride kalır ve holün

Yemek odasına girip kahvaltının hazır olduğunu ama bize eşlik edecek kimsenin olmadığını görünce Rhys beni masanın ortasındaki her zamanki yerime oturttu, ardından yanımdaki sandalyeye yerleşti.

"Mor hâlâ üst katta uyuyor herhalde." Kendi tabağıma bir parça çikolatalı pasta aldıktan sonra bir parça da Rhys'in tabağına koydum.

Rhys pırasalı ve jambonlu bir kişi ikiye bölüp bir parçasını benim tabağıma bıraktı. "Senden bile fazla içti, bu yüzden onu gün batımına kadar göreceğimizi sanmam."

Pofurdayarak güldüm ve Rhys'in teklif ettiği çayı almak için bardağımı ucundan buhar tüten çaydanlığa uzattım.

Ama iki iri yarı figür yemek odasının kemerli girişini kapatınca Rhys duraksadı.

Bunlar kedi adımlarıyla sinsi sinsi yaklaşan Cassian ve Azriel'di ve onlar da Illyria derilerini giymişlerdi.

Ve yüzlerindeki pis sırıtmalardan bunun hayra alamet olmadığını anladım.

Rhys çaydanlığın masaya düşmesini engellemek için gücünü savurmak dışında bir hamle yapamadan üzerine çullanıp onu sandalyeden kaldırdılar. Ve doğruca ön kapıya yöneldiler.

Ben pastamdan bir ısırık almakla yetindim. "Lütfen tek parça halinde getirin."

Gözleri hınzır muziplikle parlayan Cassian, "Ona gözümüz gibi bakarız," diye söz verdi.

Azriel bile konuşurken sırıtmaya devam ediyordu: "Eğer ayakta kalabilirse."

Tek kaşımı kaldırdım. Sürükleyerek ön kapıdan çıkardıkları eşim "Gelenek," diye seslendi. Bu açıklama yeterliymiş gibi.

Ve gözden kayboldular, Ana bilir nereye.

En azından Illyrialılardan hiçbiri doğum günümü hatırlamamıştı, Kazan'a şükür.

Dolayısıyla, Mor uyurken ve Elain büyük ihtimalle mutfakta kokusu evi dolduran o lezzetli yiyeceklerin hazırlanmasına yardımcı olurken, tek başıma yaptığım nadir kahvaltının keyfini çıkardım. Rhys'in tabağına koyduğum pastayı ve kendine ayırdığı kiş dilimini de götürdüm. Hatta üstüne bir porsiyon daha.

Al sana gelenek.

Gün batımından bir saat önce başlayacak şenliklere kadar yatıp yuvarlanmaktan başka yapacak pek bir şey olmadığından, bazı evrak işlerini halletmek için yatak odamızdaki masaya yerleştim.

Ne şenliklisin öyle, diye mırladı Rhys bağ üzerinden. Sırıttığını resmen görebiliyordum.

Peki sen, tam olarak, neredesin acaba?

Endişelenme.

Artık kullanmadığını bildiğim halde avucumdaki göze bakarak somurttum. *Böyle dediğine göre kesin endişelenmem gerekir.*

Karanlık bir kahkaha. *Cassian eve geldiğimizde onu yumruklayabileceğini söylüyor.*

Yani ne zaman?

Çok uzun bir duraksama. *Akşam yemeğinden önce?*

Kıkırdadım. *Gerçekten bilmek istemeyeceğim bir şey, değil mi?*

Gerçekten öyle.

Hâlâ gülümserken aramızdaki bağlantının kopmasına izin verdim ve gözümde büyüyen kâğıtlara bakarak iç geçirdim. Faturalar, mektuplar, bütçeler...

Bütçeler aklıma gelince tek kaşımı kaldırıp deri ciltli bir dosyayı önüme çektim. Ev giderlerinin bir listesi: Sadece Rhys ve benim için. Rhys'in çeşitli varlıklarından

oluşan servetle yani servetimizle kıyaslandığında okyanusta bir damla. Bir kâğıt parçası çıkardım ve bir matematik karmaşası içinde şimdiye kadarki masrafları toplamaya başladım.

Para *oradaydı,* eğer kullanmak isteseydim. O stüdyoyu satın almak isteseydim. Bunu yapmak için "muhtelif satın almalar" fonlarında yeterince para vardı.

Evet, o stüdyoyu artık benim olan servetle bir çırpıda satın alabilirdim. Ama bu parayı böyle bol keseden harcamak, sadece kendim için olmayacak bir stüdyo için bile olsa...

Hesaplamalarımı sayfalara aktardıktan sonra kasa defterini kapatıp ayağa kalktım. Evrak işleri bekleyebilirdi. Bu tür kararlar bekleyebilirdi. Gündönümü aile içindir demişti Rhys. Madem o şu anda gündönümünü kendi kardeşleriyle birlikte geçiriyordu, ben de kendi kardeşlerimden birini olsun bulmalıydım.

Elain'i mutfak yolunda, yemek masasına bir tepsi reçelli turta taşırken buldum. Bazı hamur işi çeşitleri şimdiden sofradaki yerlerini almıştı. Katlı pastalar ve şeker kurabiyeleri. Pudra şekerli çörekler ve karamel soslu meyveli turtalar. Başımla tepsisindeki kalp şekilli kurabiyeleri işaret ederek "Güzel görünüyorlar," dedim, selam niyetine. *Hepsi* güzel görünüyordu.

Büyüyen yiyecek yığınına doğru attığı her adımda örgülü saçı kırbaç gibi savrulan Elain gülümsedi. "Tatları da göründükleri kadar güzel." Tepsiyi masaya bırakıp unlu ellerini toz pembe elbisesinin üzerine giydiği önlüğe sildi. Kışın göbeğinde açan bir renk ve ışık çiçeği.

Üzeri şekerle parlayan turtalardan birini verdi. Tereddüt etmeden ısırdığımda dudaklarımdan bir zevk iniltisi döküldü. Elain'in gözleri parladı.

Elain'in istiflediği yiyecekleri incelerken, ısırıklar arasında, "Ne zamandır bununla uğraşıyorsun?" diye sordum.

Tek omzunu silkti. "Şafaktan beri." Ardından, "Nuala ve Cerridwen saatler öncesinden başlamıştı," diye ekledi.

Rhys'in ikizlere verdiği gündönümü ikramiyeleri gözüme ilişmişti. Çoğu ailenin bir yıllık kazancından fazla. Her lanet bakır kuruşunu hak etmişlerdi.

Özellikle de ablama verdiklerinden dolayı. Arkadaşlık, amaç, o mutfakta minicik bir normallik duygusu. Ona dokumacıdan, biri ahududu pembesi diğeri leylak rengi iki pofuduk battaniye bile almışlardı.

Turtamı bitirip bir başkasına uzanırken Elain yüzümü inceledi. "Ondan bir haber var mı?"

Kimi kastettiğini biliyordum. Hayır demek için ağzımı açtığım sırada ön kapı vuruldu.

Elain zorlukla ayak uydurabileceğim kadar hızlı adımlarla fırlayıp önce buzlu camlı giriş kapısını, ardından ağır meşe ön kapıyı açtı.

Ama yanakları soğuktan kızarmış halde eşikte duran kişi Nesta değildi.

Hayır, eli kapı kolundan düşen Elain bir adım geriye çekildiğinde, ikimize gergin gergin gülümseyen Lucien göründü.

"Mutlu Gündönümleri," dedi ikimize.

18. BÖLÜM

Feyre

Ateşin karşısındaki koltuklara yerleştiğimizde, "İyi görünüyorsun," dedim Lucien'e. Elain sessizce yanımızdaki kanepeye tünemişti.

Lucien ellerini huş odunlarının alevinde ısıtırken ışık yüzünü kırmızı ve mekanik gözüyle eşleşen altın renklerine boyuyordu. "Sen de." Yan gözle Elain'in tarafına doğru hızlı ve geçici bir bakış fırlattı. "İkiniz de."

Elain ağzını açıp bir şey demese de en azından başını eğerek teşekkür etti. Artık varlıkları ikiz gölgelere dönüşmüş olan Nuala ve Cerridwen duvarların içinden geçerek yemek odasındaki masaya yiyecek eklemeye devam ediyordu.

"Hediyeler getirmişsin," dedim öylesine, pencerenin yanına bıraktığı küçük heybeyi başımla işaret ederek.

"Burada böyle bir gündönümü geleneği var, değil mi?"

Yüzümü buruşturma isteğimi boğdum. Katıldığım son gündönümü Bahar Sarayı'ndaydı. Ianthe'yle. Ve Tamlin'le.

Elain'in teklif etmeyeceğini anlayınca, "Gece burada kalabilirsin," dedim.

Lucien ellerini kucağına indirip koltukta geri yaslandı. "Teşekkür ederim ama başka planlarım var."

Elain'in yüzündeki hafif rahatlama parıltısını Lucien'in yakalamaması için dua ettim. Dikkatini bana vermesi umuduyla, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Ben..." Lucien bocaladı. Bir yalan ve bahane yüzünden olmadığını çok geçmeden anladım. Yaptığı açıklamayı dinledikten sonra. "Arada sırada Bahar Sarayı'na uğradığım oluyor. Ama eğer burada, Velaris'te değilsem, çoğunlukla Jurian'la kalıyorum. Ve Vassa'yla.

Sırtımı dikleştirdim. "Gerçekten mi? Nerede?"

"Güneydoğu'da, insan topraklarında eski bir malikane var. Jurian'la Vassa'ya... hediye etmişler."

Kelimelerin dudaklarına ket vuruşundan, malikaneyi onlara altın tepside sunan kişinin kim olduğunu anladım. Graysen ya da babası. Elain'e bakmaya cesaret edemedim.

"Rhys hâlâ Prythian'da olduklarından bahsediyordu. Bu kadar kalıcı yerleştiklerini düşünmemiştim."

Hızlı bir baş onayı. "Şimdilik. Bazı şeyler hallolana kadar."

Duvarsız bir dünya gibi şeyler. Kıtanın dört yanına çöreklenmeye devam eden dört kraliçe gibi şeyler. Ama şimdi bunları konuşmanın sırası değildi. "Nasıllar bari, Jurian ve Vassa?" Tamlin hakkında Rhys'ten yeterince bilgi almıştım ve daha fazlasını duymak istemiyordum.

"Jurian..." Lucien oyma ahşap tavana bakarak derin bir nefes verdi. "Kazan ondan razı olsun. Bunu söyleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama öyle." İpeksi kızıl saçlarını eliyle geriye attı. "Her şeyi tıkır tıkır hallediyor. Bence Vas-

sa olmasa çoktan krallık tacını giymişti." Dudaklarında bir seyirme, kızıl kahve gözünde bir kıvılcım. "Vassa da gayet iyi. Geçici özgürlüğünün her saniyesinin tadını çıkarıyor."

Hybern'le son savaşımızdan sonra Vassa'nın benimle yaptığı emrivaki konuşmayı unutmamıştım. Onu geceleri insan gündüzleri ateşkuşu yapan lanetin kırılmasıyla ilgili olarak. Bir zamanların mağrur kraliçesi. Gerçi hâlâ mağrurdu, evet, ama şimdi özgürlüğünü geri almak için umutsuzca çırpınıyordu. İnsan vücudunu. Krallığını.

"İyi geçiniyorlar mı bari?"

Onları daha önce etkileşim halinde görmediğim için ikisini aynı odada hayal edemiyordum. Prythian'ın en güneyindeki toprak şeridini yönetmeye soyunan iki kişi. Oradaki insanlar uzun zamandır kendi kaderine terk edilmişlerdi. Çok uzun zamandır.

O topraklarda ne bir kral kalmıştı ne de bir kraliçe. İsimlerini veya soylarını hatırlayan yoktu.

En azından insanlar arasında. Belki Ulu Periler bilirdi. Belki Rhys bilirdi.

Ama bir zamanlar Prythian'ın güney ucuna hükmeden düzenden geriye kalanlar, lordlardan ve leydilerden oluşan karman çorman bir yapıydı. Hepsi bu. Eskiden kıtadaki insanların bahsi açıldığında ablalarımdan duyduğum dükler, kontlar ya da başka unvanlar yoktu. Bu unvanlar burada kullanılmıyordu. Peri topraklarında. Prythian'ın hiçbir yerinde.

Hayır, sadece Yüce Lordlar ve lordlar vardı. Ve şimdi de bir Yüce Leydi.

Acaba buradaki insanlar, duvarın ötesinde pusuya yatan Ulu Periler yüzünden mi sadece *lord* unvanını kullanmaya başlamışlardı?

Artık olmayan duvarın.

Lucien sorumu düşünüp taşındı. "Vassa ve Jurian aynı madalyonun iki yüzü. Neyse ki insan topraklarına dair gelecek vizyonları çoğunlukla birbirine uyuyor. Ama bunu gerçekleştirme yöntemleri..." Tek kaşını kaldırarak Elain'e baktıktan sonra bana dönerek yüzünü buruşturdu. "Bunlar gündönümünde konuşulacak şeyler değil."

Kesinlikle değildi ama bana göre hava hoştu. Elain'e gelince...

Ablam ayağa kalktı. "Ben içecek bir şeyler getireyim."

Lucien de kalktı. "Hiç zahmet etme. Ben..." Ama ablam odadan çıkmıştı bile.

Ayak sesleri duyulmaz olduğunda Lucien kendini koltuğa bırakıp uzun bir nefes verdi. "O nasıl?"

"Daha iyi. Yeteneklerinden hiç bahsetmiyor. Eğer yetenekleri kaldıysa."

"Güzel. Ama hâlâ biraz..." Çenesinde bir kas seyirdi. "Hâlâ onun yasını tutuyor mu?"

Kelimeleri homurtudan farksızdı.

Gerçeğin ne kadarını açık edeceğimi tartarak dudağımı ısırdım. Sonunda hepsinde karar kıldım. "Ona deli gibi aşıktı, Lucien."

Kızıl kahve gözü buram buram öfkeyle parladı. Bir eşin herhangi bir tehdidi yok etmeye yönelik, kontrol edilemeyen içgüdüsü. Ama oturmaya devam etti. Parmakları koltuğun kollarına saplanmış olsa bile.

"Sadece birkaç ay oldu. Graysen nişanı attığını gayet net bir şekilde belirtti ama Elain'in bunu atlatması biraz daha zaman alabilir."

Yine o öfke. Ama sanki kıskançlıktan veya tehditten dolayı değil de... "Şimdiye dek onun kadar hödük bir

adamla karşılaşmadım."

Lucien'in onunla *karşılaştığını* o anda anladım. Jurian ve Vassa'yla birlikte o malikanede yaşarken Elain'in eski nişanlısına rastlamıştı. Ve insan lordu sağ bırakmayı başarmıştı.

"Bu konuda sana katılıyorum," diye itiraf ettim. "Ama eskiden nişanlı olduklarını unutma. Elain'e bunu kabullenmesi için zaman tanı."

"Yani bana zincirlenmiş bir hayatı kabullenmesi için?"

Burnumdan soludum. "Bunu kastetmedim."

"Benimle en ufak bir işi olsun istemiyor."

"Onun yerinde olsaydın, *sen* ister miydin?"

Cevap vermedi.

"Gündönümü geçtikten sonra buraya gelip bir iki hafta kalmaya ne dersin?" diye yokladım. "Kendi dairende değil. Burada, kasaba evinde."

"Ne yapmak için?"

"Onunla zaman geçirmek için."

"Benimle iki dakika yalnız kalmaya tahammül edeceğini sanmam, bu yüzden iki haftayı unut." Çenesini kasarak bakışlarını ateşe çevirdi.

Ateş. Annesinin hediyesi. Babasının değil.

Evet, bu Beron'un hediyesiydi. Dünyanın Lucien'in babası olarak bildiği kişinin hediyesi. Ama Helion'un değil. Gerçek babasının değil.

Bundan hiç kimseye bahsetmemiştim. Rhys dışında hiç kimseye. Şimdi de sırası değildi.

Cesaretimi toplayarak, "O daireyi kiraladığında," dedim, "burada çalışmaya gelebileceğini ummuştum. Bizimle. İnsan dünyasındaki temsilcimiz olarak."

"Zaten bunu yapmıyor muyum?" Tek kaşını kaldırdı.

"Haftada iki kez istihbarat şefinize rapor göndermiyor muyum?"

"Burada *yaşayabilirsin* demek istiyorum," diye zorladım. "Burada gerçekten yaşamak; Velaris'e geldiğinde öyle birkaç gün değil, daha fazla kalmak. Sana daha güzel bir konut ayarlayabiliriz."

Lucien ayağa kalktı. "Sizin yardımınıza ihtiyacım yok."

Ben de kalktım. "Jurian ve Vassa yardım edince gıkın çıkmıyor ama."

"Üçümüzün ne kadar iyi geçindiğini görsen şaşardın."

Arkadaş... O ikisi bir şekilde Lucien'le *arkadaş* olmuştu. "Bu yüzden mi onların yanında kalmayı tercih ediyorsun?"

"Onların *yanında* kalmıyorum. Malikane *bizim*."

"İlginç."

Altın gözü vınladı. "İlginç olan ne?"

Artık şenlik havasında hissetmediğim için sözümü esirgemedim: "Artık insanların yanında Ulu Periler'in yanında olduğundan daha rahat hissetmen. Bana sorarsan..."

"Sana sormuyorum."

"Kendin gibi iki evsizle düşüp kalkmaya kararlısın yani."

Lucien bana baktı, uzun uzun ve dik dik. Konuştuğunda sesi boğuktu. "Sana mutlu Gündönümleri, Feyre."

Hole doğru döndü ama kolundan yakalayıp onu durdurdum. Boğumlu kol kasları safir ceketinin kaliteli ipeğinin altında gerilse de elimden kurtulmaya yeltenmedi. "Öyle demek istemedim," dedim. "Burada bir evin var. Eğer istersen."

Lucien bakışlarını oturma odasında, ilerideki holde, karşısındaki yemek odasında gezdirdi. "Sürgünler Bandosu."

"Ne?"

"Kendimize böyle diyoruz. Sürgünler Bandosu."

"Kendinize isim bile verdiniz demek." Sesimdeki şaşkınlığı gizlemek için akla karayı seçtim. Lucien başıyla onayladı.

"Jurian sürgün değil," dedim. Vassa, evet. Lucien, şimdilik iki kere evet.

"Jurian'ın krallığı tozdan ve yarı unutulmuş bir anıdan başka bir şey değil ve halkı uzun zaman önce diğer bölgelere dağılıp asimile oldu. Kendisine istediği ismi verebilir."

Evet, Hybern savaşından sonra, yaptığı yardımlardan sonra, sanırım yapabilirdi.

Buna rağmen, "Peki bu Sürgünler Bandosu tam olarak ne yapmayı planlıyor?" diye sordum. "Etkinliklere ev sahipliği yapmak? Parti planlama komiteleri toplamak?"

Lucien'in metal gözü hafifçe tıklayarak kısıldı. "Biliyor musun, bazen eşin kadar pislik olabiliyorsun."

Doğru. Yeniden iç çektim. "Afedersin. Ben sadece..."

"Gidecek başka bir yerim yok." Ben itiraz edemeden, "Bahar'a dönme ihtimalimi yerle bir ettin," diye devam etti. "Tamlin'e değil, evinin dışındaki saraya dönme ihtimalimi. Herkes ya hâlâ senin ilmek ilmek işlediğin yalanlara inanıyor ya da ihanetine ortak olduğuma. Ve buraya gelince..." Kolunu hışımla çekip kapıya yöneldi. "Ben de onunla aynı odada iki dakikadan fazla kalmaya *katlanamıyorum*. Bu sarayda bulunmaya ve sırtımdaki her kıyafetin parasını eşinin ödemesine *katlanamıyorum*."

Giydiği ceketi inceledim. Daha önce de görmüştüm. Eskiden...

"Tamlin dün malikanemize gönderdi," diye tısladı Lucien. "Kıyafetlerimi. Özel eşyalarımı. Hepsini. Bahar

Sarayı'ndan toplatıp kapımın önüne attırdı."

Piç kurusu. Son savaşta Rhys ve benim için yaptıklarına rağmen hâlâ piç kurusunun tekiydi. Ama bu davranışının suçu sadece Tamlin'in omuzlarında değildi. O uçurumu ben açmıştım. Kendi ellerimle tırmalayarak açmıştım.

Kendimi özür dileyecek kadar suçlu hissetmiyordum. Şimdilik.

Muhtemelen hiç hissetmeyecektim.

"Neden?" Aklıma soracak başka bir şey gelmedi.

"Belki önceki gün eşinin yaptığı ziyaretle bir ilgisi vardır."

Sırtımı dikleştirdim. "Rhys orada senden bahsetmedi."

"Bir de bahsetseymiş bari. Artık ne söylediyse ya da ne yaptıysa Tamlin birden yalnız kalmak istediğine karar verdi." Kızıl kahve gözü karardı. "Eşin yere düşen bir adama tekme atılmayacağını bilmeliydi."

"Böyle yaptığı için üzgün olduğumu söylememem."

"Toz duman geçene kadar Tamlin'in müttefikliğine ihtiyacınız olacak. İhtiyatlı davranın."

Bunu düşünmek, buna kafa yormak istemiyordum. Ne bugün ne de başka bir gün. "Benim onunla işim bitti."

"Senin işin bitmiş olabilir ama Rhys'in işi bitmedi. Eşine bu gerçeği hatırlatsan iyi olur."

Bağda bir nabız atışı, adeta cevap verir gibi. *Her şey yolunda mı?*

Yaptığımız sohbeti karşıya gönderdim; göz açıp kapayıncaya kadar Rhys konuştuğumuz her şeyi görüp duydu. *Onun başına dert açtığım için üzgünüm,* dedi. *Eve gelmemi ister misin?*

Ben hallederim.

Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, dedikten sonra bağ sessizleşti.

"Durum değerlendirmesi mi yapıyorsunuz?" diye sordu Lucien usulca.

Yüzüme sıkılgan bir ifade yerleştirerek "Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

Lucien *benden kaçmaz* der gibi baktıktan sonra yoluna devam etti, kapının yanındaki ahşap panele monte edilmiş askıdan paltosunu ve atkısını aldı. "Büyük paket senin. Küçük paket onun."

Hediyelerden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. Omzumun üzerinden geriye, özenle sarılmış gümüş renkli ambalaj kâğıtlarına, paketlerin üzerindeki mavi fiyonklara baktım.

Önüme döndüğümde Lucien gitmişti.

✣

Ablamı mutfakta, çaydanlığın ıslıklarını seyrederken buldum.

"Çaya kalmadı," dedim.

Nuala ve Cerridwen ortalıkta görünmüyordu.

Elain çaydanlığı ateşin üzerinden almakla yetindi.

Ablama gerçekten kızgın olmadığımı, kendim dışında hiç kimseye kızgın olmadığını bilsem de "Ona tek bir kelime edemez miydin?" diye sordum. "Sıcak karşılayamaz mıydın?"

Elain sadece taş tezgâha bıraktığı, buhar tüten çaydanlığa baktı.

"Sana hediye getirmiş."

O kahve ceylan bakışlar bana döndü. Hiç görmediğim

kadar sert. "Ve bu yüzden zamanımı ve ilgimi hak ediyor, öyle mi?"

"Hayır." Gözlerimi kırpıştırdım. "Ama o *iyi* bir adam." Az önce birbirimize söylediğimiz sert sözlere rağmen. Şu Sürgünler Bandosu saçmalığına rağmen. "Sana değer veriyor."

"Beni tanımıyor."

"Ona seni tanıması için bir şans vermiyorsun."

Dudakları gerildi: zarif çehresindeki tek öfke belirtisi. "Ben bir eş istemiyorum. Ben bir Ulu Peri erkeği istemiyorum."

Bir insan koca istiyordu.

Gündönümü. Bugün gündönümüydü, yani herkesin neşeli ve mutlu olması gerekiyordu. Sağda solda kavga etmemeleri gerekiyordu. "İstemediğini biliyorum." Uzun bir nefes verdim. "Ama..."

Ama bu cümleyi nasıl bağlayacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Lucien'in onun eşi olması –tek başına– onun zamanını hak ettiği anlamına gelmiyordu. Onun ilgisini. Ablam kendi seçimlerini yapabilen, kendi ihtiyaçlarına karar verebilen, özgür bir bireydi.

"O iyi bir adam," diye tekrarladım. "Ve bu... sadece..." Doğru kelimeleri aradım. "İkinizi de mutsuz görmek hoşuma gitmiyor."

Çaydanlık tezgâhın üzerinde soğurken, Elain pişen ve pişmeyi bekleyen yiyeceklerle dolu mutfak masasına baktı. "Biliyorum."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Bu yüzden omzunu tıpışlayıp mutfaktan çıktım.

Elain tek kelime etmedi.

Mor'u merdivenin alt basamaklarında otururken bul-

duğumda üzerinde şeftali renkli bol bir pantolon ve kalın beyaz bir kazak vardı. Amren'in olağan tarzıyla benim tarzımın birleşimi.

Altın küpeleri parıldarken hınzır hınzır gülümsedi. "İçki?"

Ellerinde bir sürahi ve bir çift kadeh belirdi.

"Göklerdeki Ana, evet."

Meşe basamaklarda yanına oturmamı ve kehribar renkli likörden aldığım kocaman yudumun boğazımı yakarak inip içimi ısıtmasını bekledikten sonra, "Sana bir tavsiye vereyim mi?" diye sordu.

Hayır. Evet. Başımı öne arkaya salladım.

Mor kadehinden büyük bir yudum aldı. "Bu işe karışma. Elain hazır değil. Ve ne kadar hediye getirirse getirsin, Lucien de hazır değil."

Tek kaşımı kaldırdım. "Seni meraklı taze."

Mor en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden basamaklara yaslandı. "Bırak Sürgünler Bandosu'yla yaşasın. Bırak Tamlin'le kendi yöntemiyle başa çıksın. Bırak nerede olmak istediğine kendi karar versin. *Kiminle* olmak istediğine. Aynısı Elain için de geçerli."

Haklıydı.

"Ablalarının yeniden yaratılmasıyla ilgili olarak hâlâ kendini suçladığını biliyorum." Dizimi diziyle dürtükledi. "Ve bu yüzden, madem artık buradalar bari her şey yolunda gitsin istiyorsun."

"Her zaman bunu istedim," dedim somurtarak.

Mor çarpık çarpık gülümsedi. "Seni bu yüzden seviyoruz. Onlar da seni bu yüzden seviyorlar."

Nesta konusunda emin değildim.

"Sadece biraz sabırlı ol," diye devam etti Mor. "Kendi

kendine düzelir. Hep öyle olur."

Bir nebze gerçek daha.

Kadehimi yeniden doldurdum, sürahiyi yanımızdaki basamağa bırakıp içmeye devam ettim. "Mutlu olmalarını istiyorum. Hepsinin."

"Olacaklar."

Bu basit kelimeyi o kadar inanarak söyledi ki ona inandım.

Tek kaşımı yaylandırdım. "Peki sen... mutlu musun?"

Mor neyi kastettiğimi biliyordu. Ama kadehi elinde çevirerek gülümsemekle yetindi. "Bugün gündönümü. Ailemle birlikteyim. İçiyorum. *Çok* mutluyum."

Becerikli bir kıvırma. Ama katılmaktan hoşnut olduğum bir kıvırma. Kadehimi kadehine vurdum. "Aileden bahsetmişken... Hangi *cehenneme* gittiler?"

Mor'un kahve gözleri parladı. "Ah, sana söylemedi, değil mi?"

Yüzümdeki gülümseme bocaladı. "Neyi söylemedi?"

"Üçünün her gündönümü sabahı ne yaptığını."

"Sinirlenmeye başlıyorum."

Mor kadehini yere bırakıp kolumu tuttu. "Benimle gel."

İtiraz etmeme kalmadan beni yabaladı.

Kendimi kör edici ışığın ortasında buldum. Ve soğuğun.

Sert, acımasız bir soğuk. Üzerimizdeki pantolon ve kazaklar için aşırı fazla bir soğuk.

Kar. Ve güneş. Ve rüzgâr.

Ve dağlar.

Ve... bir kulübe. *O* kulübe.

Mor dağın zirvesindeki uçsuz bucaksız araziyi işaret etti. Karla kaplıydı, son gördüğümdeki gibi. Ama düz, kesintisiz bir enginlikten ziyade...

"Onlar *kardan kaleler mi*?"

Bir baş onayı.

Beyaz bir şey uçarak ilerledi. Beyaz, sert ve parlak bir şey, derken... Cassian'ın uluması etrafımızdaki dağlarda yankılandı. Peşinden de: "Seni *piç*!"

Cevap olarak Rhys'in attığı kahkaha karın üzerindeki ışık kadar parlaktı.

Ben alanı çevreleyen üç kar duvarını, yani *barikatları* incelerken, Mor sert rüzgâra karşı görünmez bir kalkan çekti. Ama soğuğa karşı etkili olduğu söylenemezdi. "Kartopu savaşı yapıyorlar."

Bir baş onayı daha.

"Üç Illyria savaşçısı," dedim. "*En büyük* Illyria savaşçıları. Kartopu oynuyorlar."

Mor'un gözleri resmen yaramazca bir neşeyle parlıyordu. "Çocukluklarından beri."

"Beş yüz yaşının üzerindeler."

"Gına getiren zafer hikâyelerini anlatmamı ister misin?"

Şaşkın şaşkın ona baktım. Sonra da ilerideki savaş alanına. İnşa ettikleri duvarların arkasından kara kafalarını çıkararak fırlattıkları kartopları gerçekten acımasız ve hızlı bir isabetle havada uçuşuyordu.

"Büyü yok, kanat yok, mola yok," diye saydı Mor.

"Öğleden beri buradalar." Saat neredeyse üç olmuştu. Dişlerim takırdamaya başladı.

Mor buna cevap verircesine, "Ben hep içeride kalıp içerdim," diye açıkladı.

"*Kimin* kazandığına nasıl karar veriyorlar?"

"Kimin kıçı donmazsa."

Dişlerim takırdarken tekrar şaşkın şakın ona baktım. "Bu çok saçma."

"Kulübede daha fazla alkol var."

Azriel kafasını çıkarıp yüksekten iki kartopu fırlatırken ve tekrar kendi kar duvarının ardında gözden kaybolurken erkeklerin hiçbiri bizi fark etmiş gibi görünmüyordu.

Biraz sonra Rhys'in edepsiz küfrü kulağımıza kadar geldi. "*Göt herif!*"

Heceleri kahkahalarla birbirine bağlanan bir küfür.

Mor tekrar koluma girdi. "Bu sene eşinin galip geleceğini hiç sanmıyorum arkadaşım."

Onun sıcaklığına yaslandım ve bacasından berrak mavi gökyüzüne dumanlar yükselen kulübeye doğru diz boyu karlara bata çıka ilerledik.

Hakikaten Illyria bebekleri.

19. BÖLÜM

Feyre

Azriel kazandı.

Görünüşe göre yüz doksan dokuzuncu zaferiydi.

Üçü bir saat sonra yerlere kar taneleri saçarak kulübeye girdiklerinde yüzleri kırmızı lekelerle dolu, ağızları kulaklarındaydı.

Mor ve ben battaniyenin altında birbirimize sokularak oturduğumuz kanepede gözlerimizi devirdik.

Rhys başımın üstüne bir öpücük kondurdu, evin bitişiğindeki sedir kaplı kabinde buhar banyosu yapacaklarını ilan etti ve üçü birlikte çıktılar.

Onlar ortadan kaybolunca, sahneyi gözümde canlandırarak, şaşkın şaşkın Mor'a baktım.

"Başka bir gelenek," diye açıkladı. Amber renkli alkol şişesinin çoğu boşalmıştı ve fena halde başım dönüyordu. "Aslında bir Illyria geleneği: buhar kabini. Huşluk. Bir grup çıplak savaşçı buharda birlikte oturup terliyor."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Mor'un dudakları büzüldü. "Dürüst olmak gerekirse, Illyrialıların tek iyi geleneği bu sayılır."

Pofurdadım. "Yani şimdi üçü birlikte orada. Çıplak. Terli." Göklerdeki Ana.

Gelip göz atmak ister misin? Karanlık mırlama zihnimde yankılandı.

Kendini beğenmiş. Sen terlemene geri dön.

Burada fazladan bir kişilik yer var.

Eşlerin kişiye özel olduklarını sanıyordum.

Gülümseyişini hissedebiliyordum, adeta dudakları boynumdaymış gibi. *İlgini çeken şeyleri öğrenmeye her zaman hevesliyim Feyreciğim.*

Etrafımdaki kulübeyi, yaklaşık bir yıl önce resim yaptığım yüzeyleri inceledim.

Bana bir duvar sözü vermiştin Rhys.

Bir duraksama. Uzun bir duraksama. *Seni daha önce duvara dayamıştım.*

Bu duvarlara?

Uzun, çok uzun bir duraksama daha. *Huşluktayken çadırı dikmek hiç yakışık almaz.*

Dudaklarım yukarı kıvrılırken ona bir görüntü gönderdim. Bir anı.

Ben birkaç adım ötemdeki mutfak masasının üstündeyim. O karşımda eğilmiş. Bacaklarım başının etrafına dolanmış.

Seni zalim, edepsiz şey.

Evin bir yerlerinde bir kapı çarpması, ardından uzak bir erkek bağırtısı duyuldu. Sonra bir kapı yumruklandı, sanki birisi içeri geri girmeye çalışıyormuş gibi.

Mor'un gözleri parladı. "Onu dışarı attırdın, değil mi?"

Cevap olarak verdiğim gülümseme Mor'u kahkahalara boğdu.

Rhys kasaba evinin oturma odasındaki siyah mermer şöminenin önünde durup şarap kadehini kaldırdığında güneş Velaris'in arkasındaki uzak denizde batıyordu.

Hepimiz –bir kez olsun şık giysiler içinde– hep birlikte kendi kadehlerimizi kaldırdık.

Yıldızbatışı elbisemi tercih etmiştim ve tacımı bıraksam da elmas kelepçelerimi takmayı ihmal etmemiştim.

Elmasların ışıltısı görüş açımda parlarken, yanında dikildiğim, güzel yüzünün her detayını doya doya seyrettiğim Rhys, "Geldiğimiz ve geri döneceğimiz ilahi karanlığa," dedi.

Kadehlerimizi şerefe kaldırıp kafamıza diktik.

Ona baktım: gümüş sırmaları periışığında parlayan siyah ceketi içindeki eşime. *Bu kadar mı?*

Tek kaşını kaldırdı. *Bıdır bıdır konuşmaya devam etmemi mi isterdin, yoksa kutlamalara başlamak mı?*

Dudaklarım seğirdi. *Gerçekten rahat olmadığın konu yok.*

Bunca zaman sonra hâlâ bana inanmıyorsun. Elini arkama kaydırıp çimdikledi. Gülmemek için dudağımı ısırdım. *Umarım bana güzel bir gündönümü hediyesi verirsin.*

Çimdikleme sırası bendeydi. Rhys güldü, şakağıma bir öpücük kondurdu ve şüphesiz daha fazla şarap almak için aylak adımlarla odadan çıktı.

Pencerelerin ötesinde hava iyice kararmıştı. Yılın en uzun gecesi.

Elain'i dışarıdaki geceyi seyrederken buldum: ametist renkli elbisesinin içinde çok güzeldi. Yanına gitmek için hareketlendim ama başka biri benden önce davrandı.

Gölgeokuyan eşiminkilere benzeyen siyah ceket ve siyah pantolon giymişti. Kumaş tertemiz işlenmiş ve kanatlara göre uyarlanmıştı. Sifonları hâlâ iki elinin üzerindeydi ve gölgeler tıpkı kıvrılan közler gibi adımlarını takip ediyorlardı ama bunlar dışında o büyük savaşçıdan eser yoktu. Özellikle de ablama nazikçe, "Mutlu Gündönümleri," derken.

Elain karanlığın içine düşen karlardan dönüp hafifçe gülümsedi. "Daha önce bunlardan birine hiç katılmadım."

Resmi prens kıyafeti içinde göz kamaştıran Varian'ın yanındaki Amren, odanın diğer ucundan, "Gereğinden fazla abartılıyorlar," diye buyurdu.

Mor sırıttı. "Bunu her yıl haydut gibi malı götüren kadın mı söylüyor? Ceplerine tıkıştırılmış onca mücevherle eve giderken nasıl soyguna uğramıyorsun bilmiyorum."

Amren aşırı beyaz dişlerini gösterdi. "Dikkatli ol Morrigan, yoksa sana aldığım şirin şeyi aynen iade ederim."

Mor, şaşırtıcı şekilde, çenesini kapadı.

Ve diğerleri de. Çünkü Rhys geri dönmüştü ve elinde...

"Bunu yapmadın." Kelimeler istemsizce ağzımdan döküldü.

Rhys kollarındaki devasa katlı pastanın üzerinden bana bakarak sırıttı. Yüzünü aydınlatan yirmi bir mum alevinin üzerinden.

Cassian omzuma vurdu. "Bize çaktırmadan hasır altı edebileceğini sandın değil mi?"

İnledim. "Çekilecek karın ağrısı değilsiniz."

Elain yanıma süzüldü. "İyi ki doğdun Feyre."

Arkadaşlarım –ailem– hep birlikte aynı sözü tekrarlarken Rhys pastayı ateşin karşısındaki alçak sehpaya bıraktı. Göz ucuyla ablama baktım. "Yoksa sen mi?.."

Elain başıyla onayladı. "Gerçi süslemeyi Nuala yaptı."

Üç farklı katmanın nasıl boyandığını o anda fark ettim.

Üstte, çiçekler. Ortada, alevler. Ve alttaki, en büyük katmanda... yıldızlar.

Eski viran kulübemizdeki şifonyerin çekmecelerine boyadığım desenler. Her birimiz için bir resim. Her bir kız kardeş için. Daha birbirimizle tanışmadan çok önce eşim tarafından bana, zihnime gönderilen yıldızlar ve aylar.

Diğerleri etrafımda toplanırken, "Nuala'dan bu sıralamayla yapmasını istedim," dedi Elain. "Çünkü sen bizim temelimiz, hepimizi ayakta tutan kişisin. Hep öyleydin."

Boğazım dayanılmaz şekilde düğümlenince cevap olarak elini sıktım.

Mor, Kazan ondan razı olsun, "Bir dilek tut da hediyeler gelsin!" diye bağırdı.

Duvarın iki tarafında en azından bir gelenek hiç değişmemişti.

Yanan mumların üzerinden Rhys'le göz göze geldim. Gülümsemesi boğazımdaki düğümü gözlerimde yanmaya dönüştürmeye yetti.

Ne dileyeceksin?

Basit, dürüst bir soru.

Ve ona, o güzelim yüzüne, rahat gülümsemesine baktığımda ve o gölgelerin çoğu dağılmış, ailemiz etrafımızda, önümüzde sonsuzluk uzanırken... biliyordum.

Ne dilemek istediğimi tam olarak biliyordum, sanki Amren'in yapboz parçalarından biri yerine oturmuş gibi,

sanki dokumacının duvar halısındaki iplikler amaçlanan deseni sonunda ortaya çıkarmışlar gibi.

Yine de ona söylemedim. Sadece derin bir nefes aldım ve üfledim.

✣

Oturma odasında tabaklarımızı en yakın yüzeylere koyarken Rhys gündönümünde yemekten önce pasta yemenin tamamen kabul edilebilir olduğu konusunda beni bilgilendirdi. Özellikle de hediyelerden önce.

Lucien'in iki kutusu dışında boş olan odaya göz gezdirerek, "Hangi hediyeler?" diye sordum.

Diğerleri bana bakarak sırıtırken Rhys parmağını şıklattı ve...

"Ah."

Hepsi pas parlak sarılıp süslenmiş kutular ve torbalar cumbaları doldurdu. Öbek öbek, dağ gibi, *kule* gibi hediyeler. Mor bir zevk çığlığı kopardı.

Hole doğru eğildim. Kendi hediyelerimi üçüncü kattaki bir süpürge dolabında bırakmıştım...

Hayır. Buradaydılar. Paketlenmiş halde cumbanın gerisinde.

Rhys göz kırptı. "Üstüme vazife alarak senin hediyelerini de toplu hazineye ekledim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Herkes hediyelerini sana teslim etti?"

"İçlerine göz atmayacağından emin olduğumuz tek kişi o," diye açıkladı Mor.

Azriel'den tarafa baktım.

"Azriel dahil," dedi Amren.

Azriel suçlu suçlu yüzünü buruşturdu. "İstihbarat şefiyim, unuttun mu?"

"Bunu yapmaya iki yüz yıl önce başladık," diye devam etti Mor. "Amren içindekinin ne olduğunu anlamak için resmen bir kutuyu *sallarken* Rhys'e yakaladığında."

Ben kendimi tutamayıp gülerken Amren cık cık etti. "Cassian'ın on dakika önce gelip her kutuyu *kokladığını* görmediler tabi."

Cassian yayvan yayvan gülümsedi. "Ama yakalanan sen oldun."

Rhys'e döndüm. "Ve bir şekilde en *güvenilir* olan sensin?"

Rhys alınır gibi oldu. "Ben bir Yüce Lord'um, Feyreciğim. Kemiklerimde sarsılmaz bir onur var."

Mor ve ben homurdandık.

Amren en yakın hediye yığınına ilerledi. "Önce ben giderim."

Varian, "Gitmese şaşardım," diye mırıldanınca Mor ve ben ona bakarak sırıttık.

Amren sevgilisine tatlı tatlı gülümsedikten sonra bir hediye almak için eğildi. Varian ancak Amren sırtını döndüğünde sarsıla sarsıla gülecek kadar aklı selim sahibiydi.

Amren pembe kaplı bir kutuyu aldı, etiketi okudu ve parçalayarak açtı.

Herkes yüzünü buruşturmamaya çalıştı ama kimse beceremedi.

Leşlere bile bundan daha az vahşice saldıran hayvanlar görmüştüm.

Ama küçük ellerinden sarkan elmas işlemeli inci küpelerle Azriel'e döndüğünde yüzü aydınlanmıştı. "Teşek-

kür ederim Gölgeokuyan," dedi başını eğerek.

Azriel de başını eğerek karşılık verdi. "Teftişten geçmelerine sevindim."

Cassian Amren'i dirseğiyle kenara itip karşılığında bir uyarı tıslaması alarak hediyelere ulaştı ve fırlatmaya başladı.

Mor hediyesini havada kapıp Amren'inkinden aşağı kalmayan bir coşkuyla açtı. Ardından generale bakarak sırıttı. "Teşekkür ederim hayatım."

Cassian pişmiş kelle gibi sırıttı. "Neyden hoşlandığını biliyorum."

Mor hediyeyi kaldırıp gösterdiğinde...

Nutkum tutuldu. Azriel de hışımla Cassian'a dönerken benden farklı değildi.

Mor'un ellerinin arasında açık saçık bir kırmızı gecelik sallanırken Cassian Azriel'e göz kırptı.

Azriel bu konuda ne düşündüğümüzü sormak üzereydi ki Mor boğazını temizleyerek, "Seni keklemesine izin verme," dedi. "Bana ne zıkkım alacağını bilemeyince pes edip doğrudan sordu. Ona kesin emirler verdim. Hayatında ilk kez hepsini yerine getirdi."

"Mükemmel savaşçı, tepeden tırnağa," dedi Rhys yayvan yayvan.

Cassian kanepede geri yaslanıp uzun bacaklarını önüne gerdi. "Endişelenme Rhysie. Bir tane de sana aldım."

"Üzerimde görmek ister misin?"

Bir kahkaha patlattım ve sesin odanın karşı tarafından geri gelmesine şaşırdım. Elain'den.

Ablamın hediyesi... Cassian odanın diğer ucuna başka bir paket daha fırlatmadan önce hediye yığınına seğirtip dün özenle paketlediğim kutuyu aradım. Daha büyükçe

bir kutunun arkasında gözüme ilişmişti ki bir ses duydum. Kapı çalınmıştı.

Tek bir vuruş. Hızlı ve güçlü.

Biliyordum. Rhys başını çevirip bana bakmadan önce kapıda kimin olduğunu biliyordum.

Herkes biliyordu.

Sadece ateşin çıtırtılarıyla kesintiye uğrayan bir sessizlik oldu.

Derken, hareket ettim, elbisemin eteklerini hışırdatarak hole girdim, önce vitraylı hol kapısını, ardından meşe dış kapıyı açtım ve kendimi soğuk havanın saldırısına hazırladım.

Nesta'nın saldırısına.

20. BÖLÜM

Feyre

Kapı ağzında birbirimize bakarken Nesta'nın saçlarında kar taneleri birikmişti.

Yanaklarında dondurucu gecenin pembeliği olsa da yüzü vakurdu.

Karla kaplı kaldırım taşları kadar soğuk.

Kapıyı biraz daha açtım. "Oturma odasındayız."

"Gördüm."

Sohbet sesleri, zorlama ve kesik kesik, hole kadar geliyordu. İkimize bir nebze mahremiyet ve normallik hissi verebilmek için el birliğiyle asil bir girişimde bulunduklarına şüphe yoktu.

Nesta eşikte durmaya devam ederken bir elimi ona doğru uzattım. "Paltonu alayım."

Ben nefesimi tuttuğumu belli etmemeye çalışırken o yanımdan evin içine baktı. Eşikten içeriye adım atıp atmamayı kafasında tartıyormuş gibiydi.

Göz ucumda mor ve altın renkleri parladı: Elain.

Geniş geniş gülümseyerek "Orada soğukta dikilirsen

şifayı kapacaksın," diye söylendi Nesta'ya, "Gel benimle ateşin yanında otur."

Nesta'nın gri gözleri benimkilere kaydı. İhtiyatlı. Ölçüp biçen.

Renk vermedim. Kapıyı açık tutmaya devam ettim.

Büyük ablam tek kelime etmeden eşiği geçti.

Paltosunu, atkısını ve eldivenlerini bir çırpıda çıkarınca, giymekten hoşlandığı o basit ama şık elbiselerden biri ortaya çıktı. Bu gece arduaz grisinde karar kılmıştı. Takı yoktu. Belli ki hediye de yoktu ama en azından gelmişti.

Elain koluna girip onu içeri götürürken peşlerine takıldım ve duraksadıklarında odadaki gruba göz attım.

Özellikle de şimdi Az'la birlikte ateşin yanında dikilen Cassian'a.

Bir kolu oymalı şömine rafına dayalı, kanatları gevşek şekilde katlı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme ve elinde bir kadeh şarapla rahatlık abidesi gibiydi. Ela gözlerini ablama çevirirken istifini bozmadı.

Elain yüzüne bir gülümseme yerleştirerek Nesta'yı vadettiği ateş yerine içki dolabına yönlendirdi.

Az'ın verdiği inci küpeleri kulaklarına takmakla meşgul olan Amren tekli koltukta tünediği yerden, "Onu şaraba götürme; yiyeceklere götür," diye seslendi Elain'e. "Üzerindeki elbiseye rağmen kemikli kıçını görebiliyorum."

Nesta yarı yolda durup sırtını dikleştirdi. Cassian ölüm sessizliğine büründü.

Elain'in yüzündeki gülümseme bocaladı.

Amren Nesta'ya bakarak sırıttı. "Gündönümün kutlu olsun kızım."

Nesta ters ters baktı, ta ki belli belirsiz bir gülümseme dudaklarını çekiştirene kadar. "Güzel küpeler."

Odanın biraz rahatladığını görmesem de hissettim.

Elain, "Biz de hediyelere başlamıştık," diye cıvıldadı.

O anda hediyelerden hiçbirinde Nesta'nın isminin olmadığı kafama dank etti.

Oturma odasıyla hol arasındaki kapı aralığında oyalanarak, "Henüz yemek yemedik," diye atıldım. "Ama açsan sana bir tabak hazırlayabiliriz..."

Nesta Elain'in eline tutuşturduğu bir kadeh şarabı geri çevirmedi. Elain içki dolabına geri döndüğünde, Nesta'yla yeniden yüz yüze gelmeden önce bir bardağa amber renkli sıvıdan bir parmak doldurup yüzünü buruşturarak kafasına diktiğini gördüm.

Gözünden hiçbir şey kaçmayan Amren bu harekete yumuşak bir pofurdamayla tepki verdi.

Ama Nesta'nın dikkati hâlâ sehpanın üzerinde duran, bütün katları farklı yerlerinden delik deşik edilmiş pastanın üzerindeydi.

Bakışlarını sessizlik içinde gözlerime kaldırdı. "Mutlu yıllar."

Başımı eğerek teşekkürlerimi ilettim. Laf olsun diye, "Pastayı Elain yaptı," dedim.

Nesta başını öne arkaya salladıktan sonra odanın arkasına, kitaplıklardan birinin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi. "Hediyelerinize dönebilirsiniz," dedi otururken, yumuşak ama zayıf olmayan bir sesle.

Elain yığının ön tarafındaki bir kutuya seğirtti. "Bu senin için," dedi ablamıza.

Yalvaran bakışlarla Rhys'e döndüm. *Lütfen yeniden konuşmaya başlayın. Lütfen.*

Nesta'nın kadehinden yudumlar almasını seyreden eşimin gözlerindeki ışığın bir kısmı kaybolmuştu. Bağ

üzerinden cevap vermedi ama bunun yerine Varian'a dönüp "Tarquin Yaz gündönümünde resmi bir davet veriyor mu, yoksa senli benli küçük bir toplantıyı mı tercih ediyor?" diye sordu.

Adriata Prensi hiç tereddüt etmeden Yaz Sarayı kutlamalarına dair gereksiz detaylarla dolu bir açıklamaya girişti. Bunun için ona sonra teşekkür ederdim.

Elain bu arada Nesta'ya ulaşmış, kâğıt kaplı, ağır görünen bir kutuyu eline tutuşturmuştu.

Pencere tarafında Mor harekete geçerek Azriel'e hediyesini verdi.

Hangi tarafa bakacağımı şaşırarak kapı ağzında durmaya devam ettim.

Azriel hediyesini açtığında itidalini hiç kaybetmedi: üzerine isminin baş harfleri işlenmiş, dantelli bir havlu seti. Mavi renkli. Cırtlak mavi.

Gülmemek için bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Azriel takdire şayan şekilde Mor'a bir teşekkür gülücüğü verirken, yanaklarına bir pembelik yayıldı, ela gözleri hedefe kilitlendi. O gözlerden taşan ateş, özlem, bakmaya dayanılacak gibi değildi.

Ama Mor elini sallayarak onu savuşturduktan sonra Cassian'a hediyesini uzattı, gelgelelim savaşçı hediyeyi almadı. Daha doğrusu gözlerini Nesta'dan alamadı. Ablam bu sırada kahverengi ambalajı açıp deri muhafazalı beşli bir kitap seti çıkardı. Kitap sırtlarını okuduktan sonra bakışlarını Elain'e kaldırdı.

Elain ona gülümsedi. "O kitapçıya girdim. Tiyatronun yanındaki kitapçıyı biliyorsun, değil mi? Onlardan tavsiye istedim ve oradaki insancıl kadın; yani, peri kadın... en çok bu yazarın kitaplarını beğendiğini söyledi."

Birinin başlığını okuyacak kadar yaklaştım. Görünüşe göre aşk romanıydı.

Nesta kitaplardan birini çıkarıp sayfalarını karıştırdı. "Teşekkür ederim."

Kelimeler sertti. Ve pürüzlü.

Cassian sonunda Mor'a döndü, kibar ambalajı göz ardı ederek paketi yırttı. Kutunun içine bakınca bir kahkaha patlattı. "Hep istediğim şey." Bir çift kırmızı ipek külotu kaldırıp salladı. Mor'un sabahlığıyla bire bir uyumlu.

Nesta yeni kitaplarını karıştırmakla meşgulken dün paketlediğim hediyelere yöneldim.

Amren'e: yapbozlarına özel olarak tasarlanmış katlanır taşıyıcı. Böylece daha güneşli ve daha sıcak diyarları ziyaret ederken onları evde bırakmasına gerek kalmayacaktı. Amren karşılık olarak hem gözünü devirdi hem de müteşekkir bir gülümseme verdi. Tüylü kanat şeklindeki yakut işlemeli bir çift gümüş broşun karşılığında ise nadir yanak öpücüklerinden birini aldım.

Elain'e: soğuk aylarda bahçecilik işleri için birebir, açık mavi, kol oyuklu bir pelerin.

Ve Cassian, Azriel ve Mor'a...

Üç sarılı tabloyu ıkınarak çekip aldım. Sonra ağırlığımı bir o bacağıma bir öteki bacağıma vererek sessizce bekledim. Hediyelerini açmalarını.

İçindekilerin ne olduğunu fark edip gülümsemelerini.

Onlara bundan başka verecek bir şey aklıma gelmemişti. Son dönemde çalıştığım parçalar: Kendi hikâyelerinden birer kare.

Hiçbiri resimlerin neyi anlattığını, neye baktıklarını açıklamaya girişmedi. Ama her biri yanağıma teşekkür öpücükleri kondurdu.

Rhys'e hediyesini vermeden önce kucağımda bir yığın buldum.

Amren'den: altın yaldızlı bir el yazması, kadim ve güzel. Azriel'den: kıtadan, nadir bulunan, parlak bir boya. Cassian'dan: gerçek bir Illyria savaşçısı gibi omurga boşluğuna sabitleyeceğim, hakiki deriden yapılmış bir bıçak kılıfı. Elain'den: saplarında adımın baş harfleriyle Gece Sarayı arması bulunan kaliteli fırçalar. Ve Mor'dan: dantel işlemeli bir çift terlik. Dantelli, cırtlak pembe terlikler.

Nesta'dan gelen bir şey yoktu ama umurumda değildi. Zerre kadar.

Diğerleri hediye alıp vermeye devam ederken bir punduna getirip son resmi Rhys'e götürdüm. Cumba penceresinin önünde sessiz ve gülümseyerek oyalanıyordu. Geçen yıl Amarantha'dan sonraki ilk gündönümünü kutlamıştı ve bu ikincisi oluyordu. Kaçırdığı kırk dokuz gündönümünün neye benzediğini, o kadının eşime neler yaptığını düşünmek bile istemiyordum.

Rhys verdiğim hediyeyi diğerlerinin görmemesi için dik tutarak dikkatle açtı.

Bakışlarının gördüğü şey üzerinde dolaşmasını izledim. Âdem elmasının kalkıp inmesini izledim.

Cassian resme bakmak için yanıma sokularak, "Bana bunun yeni evcil hayvanın olmadığını söyle," diye laf attı.

Onu iterek uzaklaştırdım. "Meraklı hergele."

Rhys ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeyen yüzünü bana kaldırdığında gözlerinde yıldızlar ışıldıyordu. "Teşekkür ederim."

Diğerleri, kalabalık odada bize bir nebze mahremiyet verebilmek için kendi merasimlerine biraz daha yüksek sesle devam ettiler.

"Nereye asabileceğine dair hiçbir fikrim yok," dedim. "Yine de bunu senin almanı istedim."

Gözünün önünde olsun diye.

Çünkü bu resimde hiç kimseyle paylaşmadığım bir şeyi gösteriyordum. Ouroboros'un bana gösterdiği şeyi: içimdeki yaratığı. Nefret, pişmanlık, sevgi ve fedakârlık dolu o yaratığı. Zalim ve cesur olduğu kadar kederli ve neşeli de olabilen o yaratığı.

Ona *kendimi* vermiştim ama ondan başka kimse göremezdi. Başka kimse anlayamazdı.

"Çok güzel," derken sesi hâlâ boğuktu.

Bu sözüyle gözlerime dolan yaşları gözlerimi kırparak uzaklaştırdım ve uzattığı dudaklarına yapıştım. *Çok güzelsin* diye fısıldadı bağ üzerinden.

Sen de.

Biliyorum.

Gülerek geri çekildim. *Pislik.*

Geriye birkaç hediye kalmıştı. Sıra Lucien'in getirdiklerindeydi. Benim paketimden eşimle ikimize bir hediye çıktı: üç şişe sert likör. Kısa notta şöyle yazıyordu: *Buna ihtiyacınız olacak.*

Elain'e adının yazdığı küçük kutuyu verdim. Açarken yüzündeki gülümseme soldu.

"Büyülü eldivenler," diye okudu karttan. "Bahçeyle uğraşırken ellerin çizilmesin ve çok terlemesin diye." Daha fazla bakmadan kutuyu bir kenara koydu. Acaba ellerinin çizik ve terli olmasını mı *yeğlerdi* diye düşünmeden edemedim. Kir ve kesikler emeğinin kanıtları değil miydi? Neşesinin?

Amren Rhys'in verdiği hediyeyi görünce resmen zevkten *ciyakladı*: birden fazla kutuda ışıldayan mücevherler.

Ama Varian'ın uzattığı hediyeyi açarken sevinci daha sessiz, daha yumuşaktı. Kutunun içinde ne olduğunu hiçbirimize göstermeden Varian'a minik, mahrem bir gülücük verdi.

Pencerenin yanındaki masada küçük bir kutu kalmıştı. Mor kutuyu kaldırdı, gözlerini kısarak isim etiketine baktı. "Az, bu sana."

Gölgeokuyan'ın kaşları kalksa da yaralı eli hediyeyi almak için uzandı.

Elain Nesta'yla çene çaldığı yerden döndü. "Ah, o benden."

Bu kelimeler Azriel'in yüzünde en ufak bir kıpırtı yaratmadı. Gülümsemeye bile yeltenmeden paketi açtı ve...

"Madja'ya yaptırdım," diye açıkladı Elain. Ailenin favori şifacısının adı geçince Azriel'in kaşları birbirine yaklaştı. "Bu tozu istediğin içecekle karıştırabilirsin."

Sessizlik.

Elain dudağını ısırarak mahcup mahcup gülümsedi. "Herkesin sürekli sebep olduğu baş ağrıların için. O kadar sık şakaklarını ovalıyorsun ki."

Tekrar sessizlik.

Derken Azriel başını geriye attı ve *kahkahalarla* güldü.

Daha önce böyle derin ve neşeli bir ses duymamıştım. Cassian ve Rhys ona katıldı, hatta Cassian cam şişeyi Azriel'in elinden alıp inceledi. "Dahiyane."

Elain başını omuzlarının arasına gömüp tekrar gülümsedi.

Azriel sadece "Teşekkür ederim," diyebilecek kadar kendini toparlayabildi. Kahverengi ve grinin arasında

zümrüt damarları gibi yayılan yeşil tonlarının hâkim olduğu ela gözlerini hiç bu kadar parlak görmemiştim. "Bunu gözüm gibi koruyacağım."

"Hıyar herif," dedi Cassian ama tekrar güldü.

Nesta, kucağında Elain'in verdiği tek hediye, dikkatle izliyordu. Sırtı hafif dikleşmişti. Söylenenlere değil, Elain'in gülmesine, onlarla. Bizimle.

Sanki hâlâ ön bahçedeydi de pencereden evin içine, bize bakıyordu.

Buna rağmen kendimi gülmeye zorladım. Onlarla. İçimden bir his Cassian'ın da aynı şeyi yaptığını söylüyordu.

✣

Nesta kalabalık yemek masasında kös kös otursa da gülüşmeler ve içkiler arasında gecenin nasıl geçtiğini kimse anlamadı.

Saat sabahın ikisini vurduğunda esnemeler ufak ufak başlamıştı. İlk ayrılanlar Amren'le Varian oldu. İkisinin tüm hediyeleri Varian'ın kollarındaydı ve Amren onun – küçük kutudaki meçhul hediyenin üzerine– ikinci hediye olarak verdiği saf ermin kürke sarıp sarmalanmıştı.

Yeniden oturma odasına geçtikten yarım saat sonra Nesta ayaklandı. Elain'e sessizce iyi geceler diledi, başının üzerine bir öpücük kondurdu ve ön kapıya yöneldi.

Kanepede yayılarak oturan Cassian, Mor, Rhys ve Azriel yerlerinden kımıldamadılar.

Ama ben sandalyemden kalkıp kat kat giyindiği hol kapısına gittim. Antreye geçmesini bekledikten sonra elimi uzattım.

"Al bakalım."

Nesta bana doğru yarım yamalak döndüğü anda dikkati elimdeki şeye kaydı: Küçük bir kâğıt parçası.

Kirasını ödemesi için banka çeki. Biraz da cebine kalacaktı.

"Söz verdiğim gibi," dedim.

Bir an, çeki almasın diye dua ettim. Yırtıp atmamı söylesin diye.

Ama Nesta tereddütsüz parmaklarla çeki alırken sadece dudakları gerildi o kadar.

Sonra bana sırtını dönüp ön kapıdan çıktı ve dışarıdaki dondurucu karanlığa karıştı.

Buz gibi girişte, elim havada, parmaklarımda hâlâ o çekin yavanlığıyla kalakaldım.

Arkamdaki ahşap döşemelerde ağır ayak sesleri duyuldu, ardından nazikçe ama zorla kenara itildim. Her şey o kadar hızlı olup bitti ki Cassian'ın yanımdan ok gibi geçerek ön kapıdan fırladığını son anda fark ettim.

Ablama doğru.

21. BÖLÜM

Cassian

Artık usanmıştı.

Bu soğukluktan, sertlikten usanmıştı. Bir kılıç kadar düz duran omurgadan ve aylardır gitgide bilenmekten öteye geçmeyen, ustura kadar keskin bakışlardan usanmıştı.

Karanlık geceye doğru koşarken beynindeki kükremeden etrafını zar zor duyuyordu. Yüce Leydisini kenara ittiğini güçlükle ayrımsadı. Ön kapıya ulaşmak için. Nesta'ya ulaşmak için.

Buzlu zemine rağmen her zamanki zarafetinden ödün vermeden yürüyen Nesta çoktan bahçe kapısına ulaşmıştı. Kitap setini kolunun altına sıkıştırmıştı.

Cassian söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını ancak ona yetiştiğinde fark etti. Suratına gülüp geçmemesini sağlayacak hiçbir şeyi olmadığını.

Sadece, "Seni evine bırakayım," diyebildi.

Nesta alçak demir kapıdan çıkıp durduğunda yüzü soğuk ve ay ışığı kadar solgundu.

Güzeldi. Zayıflamış olmasına rağmen, karların içinde dururken, babasının evinde onu ilk gördüğü kadar güzeldi.

Ve sonsuz derecede daha ölümcül. Birçok yönden.

Cassian'ı şöyle bir süzdü. "Ben iyiyim."

"Uzun bir yolun var ve çok geç oldu."

Ve bütün gece boyunca benimle tek lanet kelime etmedin.

Gerçi Cassian da onunla konuşmamıştı.

Nesta son savaştan sonraki ilk günlerde Cassian'la işi olmadığını apaçık belli etmişti. Hiçbiriyle işi olmadığını.

Cassian anlıyordu. Gerçekten. İlk savaşlarından sonra kendisinin de uyum sağlaması aylar, hatta *yıllar* almıştı. Bununla baş edebilmesi. Kahretsin, son Hybern savaşında yaşananlardan sonra kendisi de hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu.

Nesta tavrını korumaya devam ederken her Illyriali kadar mağrurdu. Ve çok daha yırtıcı. "Eve dön".

Cassian onun sinirlerini zıplatacağını bile bile çarpık bir sırıtmayla karşılık verdi. "Ayrıca biraz temiz hava alsam iyi olacak."

Nesta gözlerini devirip yürümeye başladı. Cassian kitapları taşımayı teklif edecek kadar aptal değildi.

Bunun yerine, parke taşları üzerindeki hain buz parçalarını kollayarak onun adımlarına ayak uydurdu.

Nesta hâlâ şarkıların ve kahkahaların yükseldiği, cıvıl cıvıl, yeşil çatılı evlerin sıralandığı bir sokağı bitirene kadar kendini tuttu. Ardından hışımla Cassian'a döndü.

"Eve dön."

"Döneceğim," dedi Cassian tekrar sırıtarak. "Seni evinin kapısına bıraktıktan sonra."

Nesta'nın gözleri hem Feyre'ninkilere benzeyen hem de onlardan çok farklı, çelik kadar keskin ve soğuk gözleri

Cassian'ın ellerine kaydı. Ellerindeki şeye. "O da ne?"

Küçük, sarılı paketi kaldırırken başka bir sırıtış daha. "Gündönümü hediyen."

"Hediye falan istemiyorum."

Cassian hediyeyi elinde havaya atıp tutarak yürümeye devam etti. "Bunu istersin."

Dediği gibi olması için dua etti. Bunu bulması aylarını almıştı.

Diğerlerinin önünde vermek istememişti. Nesta'nın bu gece geleceğinden bile emin değildi. Gerçi Elain'le Feyre'nin ikna çabalarının farkındaydı. Tıpkı Feyre'nin evden çıkmadan önce Nesta'ya verdiği paranın farkında olduğu gibi.

Söz verdiğim gibi, demişti Yüce Leydi.

Keşke söz vermeseydi diye düşündü Cassian. Bir sürü keşkenin arasında bir keşke daha.

Nesta ona yetişip büyük adımlarına ayak uydururken burnundan soluyordu. "Senden *hiçbir şey* istemiyorum."

Cassian kasten tek kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin hayatım?"

Hayatımda hiçbir şeyden pişmanlık duymadım, bu hariç. Seninle zaman geçirememek hariç.

Cassian kelimeleri beyninden kovaladı. Tıpkı her gece rüyalarını bölen o görüntüyü kovaladığı gibi. Bu görüntü Nesta'nın Hybern kralının başını bir kupa kaldırır gibi kaldırması değildi. Zavallı babasının boynunun Hybern kralının ellerindeki duruş şekli de değildi. Bu, Nesta'nın Cassian'ın üzerine kapanarak kendi vücudunu siper ettiği o anın görüntüsüydü. Cassian için kralın tüm gücünü kendi bedeniyle karşılamaya hazır. Onun için, onunla ölmeye hazır. O güzel, narin beden, üzerine kapaklanmış,

dehşet içinde titremesine rağmen kendi sonuyla yüzleşmeye hazır.

Cassian aylardır o Nesta'yı bir nebze olsun görmemişti. Güldüğünü veya kahkaha attığını görmemişti.

İçki meselesini, erkekleri biliyordu. Kendi kendine, umurunda olmadığını söylüyordu.

Kendi kendine, onun bekaretini hangi piçin aldığını hiç merak etmediğini söylüyordu. Erkeklerin onun için bir şey ifade edip etmediğini, *kendisinin* onun için bir şey ifade edip etmediğini bilmek dahi istemediğini söylüyordu.

Neden umursadığını bilmiyordu. Neden bu zahmete girdiğini. En başında bile. Babasının evinde bir öğleden sonra Cassian'ın malum yerine diz geçirdiğinde bile.

Şu anda, "*Senden* ne istediğime dair düşüncelerimi yeterince ifade ettim," derken bile.

Daha önce bu kadar az kelimeyle bu kadar çok şey ima edebilen, *senden* kelimesini doğrudan bir harekete dönüştürmek için bu kadar vurgulu söyleyebilen biriyle tanışmamıştı.

Cassian çenesini kastı. Cevap verirken artık kendini tutmaya gerek duymuyordu: "Bu boktan oyunları oynamaktan sıkıldım."

Nesta kraliçelere özgü bir kibir pozuyla çenesini kaldırdı. "Ben bıkmadım."

"Eh, diğer herkes bıktı. Belki bu yıl biraz daha çabalamayı denersin."

O çarpıcı bakışlar kendisine döndüğünde Cassian geri adım atmamak için akla karayı seçti. "Denersin derken?"

"Bu kelimenin sana yabancı olduğunu biliyorum."

Nesta buzlu Sidra boyunca uzanan sokağın bitiminde durdu. "Neden bir şeyler yapmaya çabalamamam gereki-

yor?" Dişleri parladı. "Sizin bu dünyanıza, bu sarayınıza kendi isteğimle gelmedim."

"O zaman başka bir yere git."

Bu meydan okuma karşısında Nesta'nın dudakları gerildi. "Belki de giderim."

Ama Cassian onun gidecek başka bir yeri olmadığını biliyordu. Parası pulu olmadan, bu sarayın ötesinde bir ailesi olmadan yapamazdı. "Bana yazmayı unutma."

Nesta tekrar nehir kenarından yürümeye devam etti.

Cassian bunu yapmaktan nefret etse de peşinden seğirtti. "Hiç olmazsa gelip Rüzgâr Evi'nde kalsan," diye başlamıştı ki Nesta hışımla arkasına döndü.

"*Dur*," diye hırladı.

Cassian zınk diye durunca dengesini sağlamak için kanatlarını hafifçe açmak zorunda kaldı.

"Beni takip etmeyi *bırak*. Beni kendi küçük mutlu çevrenize çekmeye çalışmayı *bırak*. *Bunların hepsini bırak*."

Cassian yaralı bir hayvanı nerede görse tanırdı. Göstermeyi başardıkları dişlerini, vermeyi başardıkları tehlikeli pozları. Ama bu Cassian'ı, "Kız kardeşlerin seni seviyor," demekten alıkoyamadı. "Neden sevdiklerini aklım bir türlü almasa da seviyorlar işte. Benim küçük mutlu çevremin hatırına yapamıyorsan, bari onların hatırına biraz çaba göster."

O gözlere bir boşluk yerleşir gibi oldu. Sonsuz, dipsiz bir boşluk. Nesta, "Eve dön Cassian," demekle yetindi.

Bu ismi kullandığı zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

Cassian'dan *sen* veya *şu* diye bahsetmediği zamanlar.

Nesta arkasını döndü; evine, kendi kirli muhitine doğru. Cassian içgüdüsel olarak atılıp boştaki elini yakaladı.

Nasırları Nesta'nın eldivenli narin parmaklarına batsa da Cassian tutmaya devam etti. "Konuş benimle. Nesta. Anlat bana..."

Nesta elini ondan kurtarıp dik dik baktı. Güçlü, kinci bir kraliçe.

Cassian, nefes nefese, sözlü kırbaçlamanın başlamasını bekledi. Onu lime lime edecek kelimeleri bekledi.

Ama Nesta sadece burnunu kırıştırarak baktı, baktı, ardından pofurdadı ve arkasını dönüp yürüdü.

Cassian bir hiçmiş gibi. Zaman harcamaya değmezmiş gibi. Çaba sarf etmeye. Ayak takımından bir Illyria piçi için.

Cassian bu kez peşinden gitmedi.

Arkasından bakakaldığı Nesta önce karanlığın içinde bir gölgeye dönüştü, sonra tamamen gözden kayboldu.

Cassian arkasından bakmaya devam ederken ona aldığı hediye hâlâ elindeydi. Parmak uçları küçük kutunun yumuşak ahşabına saplanmıştı.

Sokakların boş olmasından minnet duyarak kutuyu Sidra'ya fırlattı. Hem de o kadar sert fırlattı ki kutu isabet ettiği buz kütlesini kırdı ve suda çıkan ses nehrin kenarındaki binalarda yankılandı.

Cassian'ın buz kütlesinde açtığı delik anında kapandı. Sanki delik ve hediye hiç var olmamış gibi.

Nesta

Nesta evinin kapısındaki dördüncü ve son kilidi de çevirdikten sonra gacır gucur öten çürük ahşaba yaslandı.

Etrafına sessizlik çöktü: kucak açan ve boğucu.

Dışarıda yakasını bırakmayan o titremeyi yatıştıran bir sessizlik.

O peşinden gelmişti.

Nesta bunu kanında, iliklerinde hissetmişti. Yere ayak basmamış olsa da eve girene kadar takip etmişti.

Şu anda yakınlardaki bir çatıda ışığı yakmasını beklediğini biliyordu.

İçinde iki içgüdü savaş halindeydi: Perışığına el sürmeyip onu dondurucu soğukta bekletmek ya da o küreyi aydınlatıp onun varlığından kurtulmak. Ondan tümüyle kurtulmak.

İkincisini seçti.

Sonra loş ve yoğun sessizlikte, masanın başında, dış kapının yanındaki duvara sırtını vererek oyalandı. Elini cebine atıp ikiye katlı çeki çıkardı.

Üç aylık kiraya yeterdi.

Utanç hissetmeye çalıştı ama beceremedi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Hem de hiç.

Arada sırada öfke geliyordu. İçini dilimleyen, keskin, sıcak öfke.

Ama çoğu zaman sadece sessizlik.

Kulaklarında çınlayan, monoton sessizlik.

Aylardır hiçbir şey hissetmemişti. Günler nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmeden geçip gidiyordu. Damla damla ama her nasılsa çok hızlı geçiyorlardı.

Aylar da öyle. Göz açıp kapayıncaya kadar kış gelmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar bir deri bir kemik kalmıştı. Artık gerçekten hissettiği kadar koftu.

Gecenin dondurucu ayazı yıpranmış panjurların arasından geçip onu yeniden titretti. Ama Nesta odanın karşı tarafındaki şömineyi yakmadı.

Çıtır çıtır yanan odunları duymaya dayanamıyordu. Feyre'nin kasaba evinde de zar zor dayanmıştı. *Çıt! Çıt!*

Nasıl oluyordu da hiç kimse bunun kırılan kemiklerden, ters dönen boyunlardan çıkan seslere benzediğini fark etmiyordu, aklı almıyordu.

Bu evde hiç ateş yakmamıştı. Battaniyelerle ve kat kat giyinerek kendini sıcak tutmuştu.

Evin dışında kanatlar hışırdadı, ardından kanat çırpma sesleri duyuldu.

Nesta titrek bir nefes verdi ve sırtını duvarda kaydırarak yere çöküp oturdu.

Dizlerini göğsüne çekip gözlerini karanlığa dikti.

Sessizlik hâlâ etrafında öfkeyle yankılanıyordu.

Nesta hâlâ hiçbir şey hissetmiyordu.

22. Bölüm

Feyre

Diğerleri uyumaya gittiğinde saat üç olmuştu. Cassian sessiz ve düşünceli bir halde dönmüş, bir kadeh likörü kafasına diktikten sonra ağır adımlarla üst kata çıkmıştı. Mor peşinden giderken gözleri endişeyle çalkalanıyordu.

Azriel ve Elain oturma odasında kaldı: Ablam ailemin bu gece ona verdiği tohumları ve aletleri kullanarak kasaba evinin arkasındaki bahçeyi genişletmek için çizdiği planları Azriel'e gösteriyordu. Azriel'in böyle şeyleri umursayıp umursamadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama ona bu nezaketi için sessizce bir şükran duası okuduktan sonra Rhys'le birlikte üst kata sıvıştım.

Elmas kelepçelerimi çıkarmak üzereyken Rhys bileklerime atılıp beni durdurdu. "Henüz değil," dedi usulca.

Kaşlarım birbirine yaklaştı.

Rhys sadece gülümsedi. "Bekle."

Karanlık ve rüzgâr içeri akın etti ve ben ona tutunurken Rhys'in ikimizi yabaladığı yer...

Mum ışığı, çıtırdayan ateş ve boyalı duvarlar...

"Kulübe?" Doğrudan içeri yabalayabilmemiz için koruma büyülerini değiştirmiş olmalıydı.

Rhys sırıtarak beni bıraktı, caka sata sata yürüyüp şöminenin karşısındaki kanepeye kendini attı ve kanatlarını yere serdi. "Biraz huzur ve sessizlik için, sevgili eşim."

Yıldız benekli gözlerinde karanlık ve şehvet dolu bir vaat vardı.

Dudağımı ısırarak ona yaklaştım ve elbisem ateş ışığında bir nehir gibi parlarken kanepenin koluna tünedim.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun." Sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Elimi kucağımda gezdirirken elbisemin kumaşı parmaklarımın arasında ışıldadı. "Bunu her gece söylüyorsun."

"Ve her kelimesinde samimiyim."

Yanaklarım kızardı. "Züppe."

Başını eğdi.

"Bir Yüce Leydi'nin muhtemelen her gece yeni bir elbise giymesi gerektiğini biliyorum," diye sesli düşündüm, elbiseme bakıp gülümseyerek, "ama buna çok bağlandım."

Elini uyluğuma koyup sıvazladı. "Buna sevindim."

"Bunu nereden aldığını, en sevdiğim elbiselerin hiçbirini nereden aldığını söylemedin."

Rhys kara kaşlarından birini kaldırdı. "Hâlâ çözemedin mi?"

Başımı iki yana salladım.

Bir süre hiçbir şey demeden başını eğip elbiseyi inceledikten sonra cevap verdi: "Hepsini annem dikti."

Donakaldım.

Rhys parıldayan elbiseye bakarak hüzünle gülümsedi. "Büyüdüğü kampın terzisiymiş. Bu işi emirleri yerine ge-

tirmek için değil, sevdiği için yapıyormuş. Babamla eşlendikten sonra da devam etmiş."

Elimi saygıyla elbisenin kol ağzında gezdirdim. "Ben... hiç aklıma gelmedi."

Rhys'in gözleri yıldız yıldızdı. "Hepsini uzun zaman önce, ben daha küçük bir çocukken dikti. Giydiğin tüm elbiseleri. Müstakbel gelinine çeyiz olsun diye." Âdem elması kalkıp indi. "Her bir parçayı... giymen için verdiğim her bir parçayı kendi elleriyle yaptı. Senin için."

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldarken gözlerim buğulandı.

Omuz silkti. "Yüzyıllar önce ölen bir kadının diktiği elbiseleri giymekten rahatsız olabilirsin diye düşündüm."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Onur duydum Rhys. Kelimelerle anlatamam."

Dudakları hafiften titredi. "Seni severdi."

Bu sözleri bana verdiği hediyeler kadar harikaydı. Başımı eğip alnımı alnına dayadım. *Ben de onu severdim.*

Orada öylece durup dakikalarca birbirimizin nefesini solurken tek kelime etmediği halde minnettarlığını hissettim.

Sonunda tekrar konuşabilecek kadar toparlandığımda ondan ayrıldım. "Düşündüm de..."

"Endişelenmeli miyim?"

Botlarına vurunca, derin, hırıltılı, iç gıcıklayıcı bir kahkaha attı.

Ona avuçlarımı, ortalarındaki gözleri gösterdim. "Bunların değişmesini istiyorum."

"Ya?"

"Artık beni gözetlemek için bunları kullanmadığına göre, yerine başka bir şeyler koyabiliriz diye düşündüm."

Elini geniş bağrına koydu. "Seni asla gözetlemem."

"Sen hayatımda tanıdığım en büyük işgüzarsın."

Bir kahkaha daha. "Peki avuçlarında tam olarak ne istiyorsun?"

Duvarlara, şömine rafına, masalara yaptığım resimlere bakarak gülümsedim. Satın aldığım duvar halısını düşündüm. "Bir dağ istiyorum ve üç yıldız." Gece Sarayı arması. "Senin dizlerindekinin aynısından."

Rhys, ne düşündüğünü belli etmeyen bir yüz ifadesiyle, uzun süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi kısıktı. "Bunlar asla değiştirilemeyecek işaretlerdir."

"O halde bir süre daha burada kalmayı planladığım iyi olmuş."

Rhys dar kesimli siyah ceketinin üst düğmesini açtı ve usulca doğrulup oturdu. "Emin misin?"

Başımla onayladım.

Ayağa kalkıp karşıma geçti, ellerimi nazikçe tuttu ve avuçlarımı yukarıya bakacak şekilde çevirdi. Bakışlarını bize bakan kedi gözlerine dikti. "Seni hiç gözetlemedim, biliyorsun."

"Kesinlikle gözetledin."

"Tamam, gözetledim. Beni affedebilir misin?"

Bu konuda ciddiydi: Kaçamak bakışlarla beni kolaçan ettiği zamanları bir mahremiyet ihlali olarak değerlendirmemden endişe ediyordu. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu usulca öptüm. "Sanırım içimden bunu yapmak gelebilir."

"Hımm." Baş parmaklarını avuçlarımdaki gözlerimin üzerinde gezdirdi. "Seni sonsuza dek işaretlemeden önce söylemek istediğin son bir şey var mı?"

Kalbim deli gibi atarken, "Senin için son bir gündönü-

mü hediyem var," dedim.

Sesimdeki titreme ve yumuşaklık karşısında Rhys dondu kaldı. "Ya?"

Ellerimiz kenetlenirken onun zihnindeki kara duvarları okşadım. Kalkanlar hemen inerek içeri girmeme izin verdi. O son hediyeyi göstermeme izin verdi.

Onun da bir hediye olarak görmesini umduğum şeyi göstermeme.

Parmaklarımı saran elleri titremeye başlasa da ben zihninden çekilene kadar tek kelime etmedi. Sessizlikte tekrar göz göze gelene kadar.

Nefesleri hırıltılı, gözleri gümüş çizgiliydi. "Emin misin?" diye tekrarladı.

Evet. Her şeyden çok. Bunu dokumacının galerisinde fark etmiş, hissetmiştim. "Olur mu... Gerçekten senin için bir hediye olur mu?" diye sormayı göze aldım.

Parmakları benimkilerin etrafında gerildi. "Hem de nasıl."

Buna cevap verircesine avuç içlerimde ışıklar cızırdayarak parladı ve bakışlarımı indirip ellerimdeki değişikliklere baktım. İki avcumun tam ortasını süsleyen bir dağ ve üç yıldız.

Rhys hâlâ düzensiz nefeslerle bana bakıyordu.

"Bekleyebiliriz," dedi kısık sesle, sanki dışarıda yağan kar fısıltılı kelimelerini duyabilirmiş gibi.

"Beklemek istemiyorum," derken son derece ciddiydim. Dokumacı bunu da fark etmemi sağlamıştı. Ya da bir süredir içten içe istediğim bir şeyi açıkça görmemi sağlamıştı.

"Bu yıllar alabilir," diye mırıldandı.

"Sabredebilirim." Tek kaşını kaldırarak baktığını görünce, gülerek, "Sabretmeye *çalışabilirim*," diye düzelttim.

Gülümseyerek karşılık verdiğinde geniş geniş sırıttım.

Rhys eğilip boynuma, kulağımın hemen altına bir öpücük kondurdu. "Bu gece başlayalım mı sevgili eşim?"

Ayak parmaklarım kıvrıldı. "Zaten plan buydu."

"Hımm. Benim planım neydi biliyor musun?" Bir öpücük daha, bu kez gönül çukuruma ve aynı anda elleri arkama dolanıp elbisemin gizli kopçalarını açmaya başladı. O değerli, güzel elbisemin. İşini kolaylaştırmak için boynumu yaylandırdığımda, minnettarlığını ifade etmek için az önce öptüğü noktayı diliyle fiskeledi.

"Planım," diye devam etti, elbisem üzerimden dökülüp yerde toplanırken, "bu kulübeyi ve bir duvarı içeriyor."

Gözlerim kocaman açılırken elleri çıplak sırtımdan aşağıya süzüldü. Daha aşağıya.

Rhys'i ağırlarmış göz kapaklarıyla çıplak vücuduma bakarak gülümserken buldum. Çırılçıplak, bileklerimdeki elmas kelepçeler hariç. Çıkarmak için hamle yaptım ama "Onlar kalsın," diye mırıldandı.

Karnım beklentiyle gerildi, göğüslerim acı içinde ağırlaştı.

Titreyen parmaklarla ceketinin kalan düğmelerini çözüp üzerinden çıkardım, gömleğiyle birlikte. Sonra da pantolonunu.

Artık karşımda çırılçıplak duruyordu: kanatlar hafif açık, kaslı göğsü ne denli hazır olduğunu kanıtlamak istercesine kabarmış.

"Duvarda başlamak mı yoksa duvarda bitirmek mi istersin?" Genizden gelen sesi güçlükle anlaşılıyordu ve gözlerindeki parıltı yırtıcı bir şeye dönüşmüştü. Elini bedenimin ön tarafında arsız bir sahip olma arzusuyla gezdirdi. "Yoksa baştan sona duvarda mı olsun?"

Dizlerimin bağı çözülürken kendimi kelimelerin ötesinde buldum. Ondan başka her şeyin ötesinde.

Rhys cevabımı beklemeden önümde eğilirken kanatları kilimin üzerine düştü. Ardından saygıyla takdis eder gibi karnıma bir öpücük bastırdı. Sonra biraz daha aşağıya.

Bir uyluğumdan tutup bacağımı omzuna atarken elimi saçlarına daldırdım. Daha ne olduğunu anlayamadan sırtımı bir duvarda buldum, sanki bizi yabalamış gibi. Başım ahşaba yumuşak bir patırtıyla çarptığı sırada Rhys dudaklarını hedefe indirdi.

Bu kez hemen çekilmedi.

Canımı çıkarana kadar yaladı, fiskeledi, ardından tenime karşı karanlık ve tok bir sesle gülerek bütün endamıyla ayağa kalktı.

Bir kolunu duvara dayayıp diğeriyle beni havada tutarak gözlerimin içine baktı. "Nasıl olsun sevgili eşim?"

Bakışlarında galaksilerin dönendiğine yemin edebilirdim. Kanatları arasındaki gölgelerde gecenin görkemli derinlikleri yuvalanmıştı.

"Resimleri düşürecek kadar sert," diye hatırlattım nefes nefese.

Yeniden güldü, boğuk ve muzip bir sesle. "O halde sıkı dur."

Kazan ve göklerdeki Ana beni korusun.

Ellerim omuzlarına kayarak sert kaslarını kavradı.

Ama o içime yavaşça, *çok yavaşça* girdi.

Böylece onun her santimini, birleşen her noktamızı hissettim.

"Her seferinde," diye hırladı dişlerinin arasından. "Her seferinde *muhteşem* hissettiriyorsun."

Dişlerimi sıkıp burnumdan hızlı hızlı soludum. Rhys erkekliğinin her kalın santimine uyum sağlayabilmem için ufak ufak ittirerek yoluna devam etti.

Ve nihayet içime tam olarak yerleştiğinde, eli kıçımı sıkarken, sadece... durdu.

Herhangi bir sürtünme için yanıp tutuşarak kalçalarımı hareket ettirdim. Rhys bunu reddederek benimle kımıldandı.

Boynumu aşağıdan yukarıya yaladı. "Seni düşünüyorum, her lanet saat," diye mırladı tenime. "Bunu, tadının neye benzediğini."

Hafifçe geri çekilip sonra tekrar daldı. Başımı arkamdaki sert duvara dayadığımda nefes nefeseydim.

Rhys onaylayan bir ses çıkararak biraz geri çekildi. Sonra tekrar girdi. Sertçe.

Solumdaki duvardan hafif bir tıkırtı geldi. İlgilenmedim. Resimleri sahiden düşürseydik bile ilgilenmeyecektim ama Rhys tekrar durdu.

"Ama çoğunlukla bunu düşünüyorum. İçinde olmanın nasıl hissettirdiğini." İçime girdi, muhteşem ve acımasız. "Dilimde bıraktığın tadı." Tırnaklarım geniş omuzlarına saplandı. "Önümüzde bin yılımız olsa bile *bundan* asla bıkmayacağımı."

Benimle buluştuğu, bana dokunduğu yerler dışındaki tüm sesleri ve duyuları bastıran bir gevşeme omurgamda birikmeye başladı.

Başka bir itme, daha uzun ve daha sert. Elinin altındaki tahta gıcırdadı.

Ağzını göğsüme indirip ucunu dişledi, dişledi, dişledi, sonra verdiği acıyı yalayarak kanımı zevk dalgalarıyla fokurdattı. "Sana bu kadar fena, korkunç şeyler yapmama

nasıl izin verdiğini."

Sesindeki okşama, *daha hızlı* olması için yalvaran kalçalarımı harekete geçirdi.

Rhys hafifçe, zalimce kıkırdamakla yetinerek can attığım o tam gaz, çılgın birleşmeyi benden esirgedi.

Gözlerimi aşağıya, acı verecek kadar yavaşça girip çıkarak benimle birleştiği yere bakmak için araladım. "İzlemekten hoşlanıyor musun?" diye fısıldadı. "İçinde hareket etmemi?"

Kelimelerle ifade edemeyince cevap olarak zihnimi aramızdaki köprüye savurup kara kalkanlarına sürtündüm.

Beni hemen içeri aldı, zihinden zihine, ruhtan ruha, derken onun gözlerinden bakıyordum, aşağıdaki kendime, Rhys bir eliyle kalçamı tutarak gidip gelirken.

İçine nasıl girdiğime bak Feyre, diye mırladı.

Sadece, *gökteki tanrılar,* diyebildim.

Mental eller zihnimde, ruhumda dolaştı. *Birbirimize ne kadar yakıştığımıza bak.*

Kızgın bedenim duvarda yaylandı: Duvar, onu içime almak, her santimini somurmak için hakikaten birebirdi.

Neden bunu düşünmekten kendimi alamadığımı anlıyor musun şimdi? Seni düşünmekten?

Bir kez daha çekilip girdikten sonra gücünün üzerindeki tapayı kaldırdı.

Tatlı karanlık içeriye doldu ve etrafımızda yıldızlar parladı. Sanki bir galaksideki tek ruhlardık. Ve Rhys hâlâ karşımda, bacaklarım belindeydi.

Mental elimle onu okşarken, "*Benimle burada da sevişebilir misin?*" diye fısıldadım.

O muzip haz bocaladı. Ardından sessizliğe gömüldü. Yıldızlar ve karanlık durdu.

Ardından, katıksız, saf yırtıcı cevap verdi: *Büyük bir zevkle.*

Sonrasında olanlar kelimelerle tarif edilemezdi.

Bana istediğim her şeyi verdi: içimde zincirlerinden boşanmış vuruşlar, amansız dalışlar, tenin tende şaklaması, bedenlerimizin tahtaya çarpması. Gece etrafımızda şarkı söylüyor, yıldızlar kar taneleri gibi savruluyordu.

Ve sonra biz vardık. Ruhlarımız arasındaki o köprüde ruh ruha uzanıyorduk.

Burada bedenlerimiz yoktu ama onun beni baştan çıkardığını hissediyordum: Karanlık gücü benim gücümü sarmalıyor, alevlerimi yalıyor, buzlarımı emiyor, pençelerini pençelerime sürtüyordu.

Güçlerimizin gelgit dalgaları gibi ileri atılıp geri çekilerek birbirine karıştığını hissediyordum, derken büyü gücüm birden sıçrayıp ona sıkı sıkı yapıştı ve ikimiz birlikte esip gürlemeye, yanıp tutuşmaya başladık.

Rhys tüm bu süre boyunca içimde hareket etti, deniz kadar amansız ve sert. Güç, ten ve ruh, tekrar tekrar ve sonra sanırım çığlık attım, o kükredi ve ona dolanmış ölümlü bedenim tuzla buz oldu.

Sonra *ben* tuzla buz oldum: ışıltılı saf keyiften oluşan her bir parçam mest olmuş halde yıldızlara, galaksilere ve kuyruklu yıldızlara savruldu. Rhys beni sarıp sarmaladı, patlayan ve parıldayan ışığımı kendi karanlığıyla emerken beni tek parça halinde, bir arada tuttu.

Ve zihnim tekrar iki kelimeyi bir araya getirmeyi başardığında, kokusunu tekrar etrafımda hissetmeyi başardığımda, bedeni hâlâ içimde gidip gelirken, o görüntüyü son bir kez yıldızlı karanlığın içine gönderdim: Hediyem.

Hediyemiz, belki günün birinde.

Rhys kanatlarını iki yana kabartıp kükreyerek içime boşaldı.

Ve zihinlerimizde, o bağın üzerinde, büyü gücü patladı, üstüme başıma sıçrayarak her bir çatlağı, her bir çukuru öyle bir kapladı ki onunla dolmayan, onun karanlık, olağanüstü özüyle ve hiç sönmeyen sevgisiyle dolmayan hiçbir yerim kalmadı.

Duvara bütün ağırlığıyla yüklenip içimde gömülü kalırken, dudakları boynumda, nefes nefese, *"FeyreFeyreFeyre"* diye mırıldandı.

Titriyordu. İkimiz de titriyorduk.

Zihnimi güçlükle toparlayıp gözlerimi araladım.

Yüzü perişandı. Sersemlemiş. Yarı aralık dudaklarıyla şaşkın şaşkın bana bakarken tenimden hâlâ yayılmakta olan ışıltı onun yıldızlı gölgelerinde parlıyordu.

Uzun dakikalar boyunca sadece birbirimize baktık. Nefes nefese.

Sonra Rhys göz ucuyla odanın geri kalanına göz attı. Az önce yaptıklarımıza.

Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirirken birlikte sahiden de duvardan düşen ve çatlak çerçeveleriyle yere serilen resimleri inceledik. Yakın bir sehpadaki vazo bile yere düşmüş ve küçük mavi parçalara ayrılmıştı.

Rhys kulağımın altından öptü. "Bu maaşından kesilecek, biliyorsun."

Hızla ona döndüm, elimi omzundan çekip burnuna bir fiske attım. Dudaklarını şakağıma dayayarak güldü.

Ama ben onun teninde bıraktığım, yavaş yavaş kaybolan izlere baktım. Göğsündeki, kolundaki dövmelere baktım. Bir ölümsüzün ömrü bile onu her yönüyle resmetmeye yetmezdi. Bizi her yönümüzle resmetmeye.

Bakışlarımı tekrar gözlerine kaldırdığımda yıldızlar ve karanlık beni bekliyordu. *Evim* beni bekliyordu.

Asla yetmezdi. Onu resmetmeye, onu keşfetmeye. Onunla yapmak, onunla görmek istediklerime sonsuzluk bile yetmezdi. Ona vermek istediğim sevgiye.

Resim gözümün önünde canlandı: *Gece Galibi ve Sonsuz Yıldızlar.*

"Bir daha yap," diye fısıldadım, boğuk bir sesle.

Rhys neyi kastettiğimi anladı.

Hemen oracıkta tekrar sertleştiğinde, beni yere indirip yüzüstü çevirdiğinde, ardından hırıltılı bir mırlamayla içime daldığında, bir Ulu Peri eşi olarak bundan daha mutlu olamazdım.

Ve sonunda kırık resimlerden ve vazo parçalarından güç bela kaçınarak halıya yığılıp uzun bir süre kıpırdayamadan uzanırken, hediyemin görüntüsü aramızda asılı kaldı, bir yıldız kadar parlak.

Kemik Oymacısı'nın bir zamanlar bana gösterdiği o güzel, mor gözlü, siyah saçlı çocuk.

Geleceğimizin vaadi.

✝

Ertesi sabah geri döndüğümüzde Velaris hâlâ uykudaydı.

Ama Rhys beni kasaba evine değil, bahçesini yabani otların bürüdüğü yıkık dökük bir eve götürdü.

Şafaktan bir saat önceydi ve şehrin büyük bölümünü sis kaplamıştı.

Gece birbirimize söylediklerimiz, yaptıklarımız, eşlik bağı kadar görünmez ve güçlü bir şekilde aramızda çağ-

lıyordu. Rhys kahvaltıda doğum kontrol şurubunu içmemişti. Yakın bir zamanda da tekrar içmeyecekti.

Sidra kıyısındaki bahçenin buz tutmuş çakılları ayaklarımızın altında katur kutur ederken "Gündönümü hediyeni hiç sormadın," dedi Rhys.

Sallana sallana yürürken omzuna dayadığım başımı kaldırdım. "Sanırım dramatik bir sunum yapmayı bekliyordun."

"Sanırım öyle." Durdu, ben de yanında durdum, sonra arkamızdaki eve doğru döndü. "İşte bu."

Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırarak baktım. Ona. Harabeye dönmüş eve. "Bu?"

"Gündönümü ve doğum günü hediyeni bir arada aldın sayarsın." Nehir boyunca uzanan bahçeyi, tarlayı, evi işaret etti. Eğimli arazi sayesinde geceleri Gökkuşağı manzarasına doyum olmazdı. "Bu senin. Bizim. Gündönümü Arifesi'nde satın aldım. İşçiler iki gün sonra evden kalanları yıkıp molozu kaldırmaya geliyor."

Tekrar gözlerimi kırpıştırdım, uzun uzun, yavaşça. "Bana bir *arazi* aldın?"

"Teknik olarak müşterek olsa da ev senin. Canın nasıl isterse öyle inşa et. İstediğin hiçbir şey, ihtiyacın olan hiçbir şey eksik olmasın."

Bu hediyenin maliyeti şu haliyle bile astronomik boyutlarda olmalıydı. "Rhys."

Mavi-siyah saçını elleriyle geriye tarayarak birkaç adım atarken kanatlarını sıkıca kapatmıştı. "Kasaba evinde yeterli yer yok. Odamıza her şeyi sığdırmakta zorlanıyoruz. Üstelik kimse Rüzgâr Evi'nde yaşamak istemiyor." Yine etrafımızdaki muhteşem mülkü işaret etti. "Bu yüzden bize bir ev inşa et Feyre. Dilediğin kadar çılgınca

hayal et. Burası senin."

Kelimelerle ifade edemezdim. İçimde çağlayan şeyi. "Bu... *maliyeti...*"

"Maliyetini kafana takma."

"Ama..." Uyuyan, otlu araziye, yıkık eve baktım. Onun yerinde ne isteyebileceğimi gözümde canlandırdım. Dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. "Rhys... Bu çok fazla."

Yüzü birden ciddileşti. "Senin için değil. Senin için asla değil." Kollarını belime dolayıp şakağımdan öptü. "Resim stüdyosu olan bir ev inşa et." Diğer şakağımdan öptü. "Kendin ve benim için ayrı ayrı çalışma odaları olan bir ev inşa et. İki kişinin ve kanatların sığabileceği kadar geniş küvetli bir ev inşa et." Başka bir öpücük, bu kez yanağıma. "Ailemizdeki herkesin kendi odasının olduğu bir ev inşa et." Diğer yanağımdan öptü. "Elain için bir bahçe, Illyria bebekleri için bir idman sahası, Amren için bir kütüphane ve Mor için kocaman bir giyinme odası olan bir ev inşa et." Son söylediğine katıla katıla güldüm. Ama Rhys dudaklarıma kondurduğu acelesiz ve tatlı bir öpücükle kahkahamı susturdu. "Çocuk odası olan bir ev inşa et Feyre."

Kalbim acı verecek kadar sıkışırken öpüşüne karşılık verdim. Geniş ve boş arsamızın orta yerinde onu tekrar tekrar öptüm. "Yapacağım," diye söz verdim.

23. BÖLÜM

Rhysand

Sevişmek beni mahvetmişti.

Darmadağın etmişti.

Ruhumda hâlâ Feyre'ye ait olmayan bir kırıntı kaldıysa bile dün gece itibariyle koşulsuz teslim olmuştu.

Ve nehir kenarındaki mülkü gösterdiğimde yüzünde beliren o ifadeyi görmek... Parıldayan güzel yüzünü gözümün önünde tutarak Tamlin'in malikanesinin kırık ön kapısını çaldım.

Cevap yok.

Bir dakika bekledim. İki dakika.

Evin içine bir güç ipliği savurarak algılarımı açtım. Bulabileceğim şeyden yarı korkarak.

Ama işte... mutfaklarda. Bir kat aşağıda. Hayatta.

Davetsizce içeri girdiğimde ayak seslerim kırık mermer zeminde yankılandı. Bunları perdeleme zahmetine girmedim. Muhtemelen merdivenlerin ilk basamağına yabaladığım andan itibaren burada olduğumu zaten biliyordu.

Mutfağa varmak birkaç dakikamı aldı. Oradaki manzaraya tamamıyla hazırlıklı olduğum söylenemezdi.

Karanlık alanın orta yerindeki uzun tezgâhta kocaman bir geyik ölüsü boylu boyunca uzanıyor, boğazındaki ok küçük pencerelerden sızan puslu ışıkta parlıyordu. Gri taş zeminde bir kan gölü oluşmuştu ve duyulan tek ses bu göle düşen damlaların tıpırtılarıydı.

Ve bu tıpırtıların tam karşısındaki sandalyede Tamlin oturuyordu. Bakışlarını ölü geyiğe dikmişti.

"Akşam yemeğin ortalığı batırıyor," dedim selam niyetine, yerde biriken pisliği başımla işaret ederek.

Cevap yok. Bahar Yüce Lordu başını kaldırıp bana bakma gereği bile duymadı.

Eşin yere düşen bir adama tekme atılmayacağını bilmeliydi.

Lucien'in dün Feyre'ye söyledikleri aklıma takılmıştı. Belki bu yüzden Feyre'yi Azriel'in verdiği yeni boyalarla baş başa bırakıp buraya yabalamıştım.

Açık gözleri cam gibi parlayan iri yarı geyiği inceledim. Tüylü kafasının hemen yanında masaya saplı bir av bıçağı duruyordu.

Ne tek kelime ne de bir hareket belirtisi. Öyle olsun bakalım.

Çatallı boynuzlar dikenli bir çalı gibi aramızda yükselirken, masanın diğer tarafından, "Adriata Prensi Varian'la konuştum," dedim. "Tarquin'den senin sınırlarına asker göndermesini istemesini rica ettim." Dün geceki akşam yemeğinde Varian'ı bir kenara çekip söylemiştim. Bunu bekliyormuş gibi hemen kabul etmiş, yapacağına söz vermişti. "Birkaç gün içinde gelirler."

Cevap yok.

"Bu senin için kabul edilebilir mi?" Mevsim Sarayları'nın birer parçası olan Yaz ve Bahar uzun zamandır müttefikti; bu savaşa kadar.

Tamlin'in başı yavaşça kalkarken serbest bıraktığı saçları donuk ve keçe gibiydi.

"Sence beni affeder mi?" Sesi boğuktu. Bağırmaktan kısılmış gibi.

Kimi kastettiğini biliyordum. Ama cevabı bilmiyordum. Feyre'nin ona mutluluk dilemiş olmasının onu affetmekle aynı kapıya çıkıp çıkmadığını bilmiyordum. Feyre'nin bunu ondan esirgeyip esirgemeyeceğini. Affetmek ikisi için de bir lütuf olurdu ama Tamlin'in yaptıkları... "Bunu istiyor musun?"

Yeşil gözleri boştu. "Bunu hak ediyor muyum?"

Hayır. Asla.

Cevabımı yüzümden okumuş olmalıydı ki bu kez, "Sen affeder misin?" diye sordu. "Annen ve kız kardeşin için?"

"Bir özür duyduğumu hatırlamıyorum."

Sanki bir özür her şeyi düzeltebilirmiş gibi. Sanki bir özür hâlâ beni yiyip bitiren kayıpları telafi edebilirmiş, eskiden sevimli yaşamlarının ışıl ışıl parladığı yerde bıraktıkları boşluğu doldurabilirmiş gibi.

"Gerçi bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum," dedi Tamlin tekrar ölü geyiğe bakarak. "İkiniz için de."

Dağılmıştı. Darmadağın olmuştu.

Toz duman geçene kadar Tamlin'in müttefikliğine ihtiyacınız olacak diye uyarmıştı Lucien eşimi. Belki biraz da bu yüzden gelmiştim.

Elimi şöyle bir sallayınca büyü gücüm kesip yüzme işine girişti ve geyiğin kürkü bir tüy yumağı halinde, ıslak derisinden gelen bir şlap sesiyle yere yığıldı. Başka bir

güç titreşimi yanlarından kesik atılmış ızgaralık etlerin sönük ocağın yanında üst üste istiflenmesini ve ocağın yanmasını sağladı.

"Ye Tamlin," dedim. Gözünü bile kırpmadı.

Bu ne affetmek anlamına geliyordu ne de iyilik. En sevdiğim kişilere neler yaptığını unutmazdım, unutamazdım.

Ama gündönümüydü, yani henüz geçmişti. Belki de Feyre bana hayal bile edemeyeceğim bir hediye verdiği içindi ama "Hele şu yeni dünyamızı yoluna koyalım, sonra istersen açlıktan ölüp gidersin," dedim.

Gücümün bir zonklamasıyla sıcak ocağın üzerinde bir tava belirdi, ardından içine atılan bir biftek cızırdadı.

"Ye Tamlin," diye tekrarladım ve karanlık bir rüzgârla ortadan kayboldum.

24. Bölüm

Morrigan

Feyre'ye yalan söylemişti.

Kısmen.

Kış Sarayı'na *gidecekti*. Ama hemen değil. Vivanne en azından onun ne zaman geleceğini biliyordu. Gelgelelim Mor, aylardır mektuplaştıkları halde, Velaris'teki gündönümü ile Viviane'la Kallias'ın dağ evine yapacağı ziyaret arasında kalan zamanı nerede geçireceğini Kış Sarayı Leydisi'ne bile söylememişti.

Kimseye bu yerden bahsetmek istemiyordu. Diğerlerine hiç söylememişti.

Ve karlı tepelerde kısrağı Ellia'nın sağlam ve sıcak sırtında dörtnala giderken bunun nedenini hatırladı.

Sabah sisi göz alabildiğine uzanan arazinin girintileri çıkıntıları arasında asılı duruyordu. Kendi arazisinin. Athelwood.

Burayı üç yüz yıl önce ıssızlığından dolayı satın almıştı. Atlar için elinde tutmaya devam etmişti.

Ellia tepeleri sarsılmaz bir zarafetle, batı rüzgârı ka-

dar hızlı bir şekilde aşmaya devam etti. Mor at sürmek için yetiştirilmemişti. Hele de yabalamak sonsuz derecede daha hızlıyken.

Oysa yabalamak hiçbir zaman gerçek bir *seyahat* hissi vermiyordu. Bir sonraki hedefe gitmek, koşmak, yetişmek gibiydi. Sadece istiyordu ve kendini orada buluyordu.

Ama atlar... Mor dörtnala gittikleri arazinin her karışını hissediyordu. Rüzgârı hissediyor, tepelerin ve karın kokusunu alıyor, solundan akıp giden sık orman duvarını görebiliyordu.

Canlıydı. At sırtındayken her şey canlıydı ve Mor kendini capcanlı hissediyordu.

Eski sahibi Athelwood'u bakmaktan sıkıldığı altı atla birlikte vermişti. Nadir bulunan ve çok tutulan ırklardan sekiz at. En az bu uçsuz bucaksız mülkün kendisi kadar değerliydiler. Velaris'in kuzeybatısındaki üç yüz dönüm arazi kadar. Bayırlı tepeler ve çağlayan dereler, kadim ormanlar ve dalgalı denizler diyarı.

Uzun süre yalnız kalmayı sevmiyordu; buna katlanamıyordu. Ama arada sırada birkaç gün takılmak ruhu için gerekli ve hayati derecede önemliydi. Ve Ellia'nın sırtında kendini dışarı atmak, güneşte uzanarak geçirilen herhangi bir gün kadar gençleştiriciydi.

Kısrağı dinlendirmek için büyük tepelerden birinin zirvesinde durduğunda bile Ellia hâlâ dizginlere asılmaya devam ediyordu. Bıraksalar çatlayana kadar koşardı: Hiçbir zaman sahiplerinin istediği kadar uysal olmamıştı. Mor onu en çok bu yüzden seviyordu.

Dünyanın evcilleşmemiş, yabani yönleri her zaman ilgisini çekmişti.

At ve binicisi derin nefesler alırken, Mor kendi bayır-

lı arazisini, mavi gökyüzünü inceledi. Illyria derilerinin içinde ve sürüşün hararetiyle sıcacıktı. Athelwood'un geniş kütüphanesinde çıtırdayan ateşin yanı başında bir öğle okuması, ardından doyurucu bir akşam yemeği ve erkenden uyumak harika olurdu.

Kıta ne kadar da uzak görünüyordu. Tıpkı Rhys'in kıtayla ilgili ondan istediği şey gibi. Oraya gidip casusu, saray mensubunu, elçiyi oynamak ve bir zamanlar dostların yaşadığı, uzun süredir kapalı olan o krallıkları görmek... *Evet*, diye seslendi damarlarındaki kan. *Dünyanın dört bir yanına git. Rüzgâr nereye atarsa oraya.*

Ama çekip gitmek ve Keir'in Eris'le yaptığı pazarlık yüzünden *kaçtığına* inanmasına izin vermek...

Ödlek. Acınası ödlek.

Parmaklarını Ellia'nın karlı yelesinde gezdirerek kafasındaki tıslamayı susturdu.

Velaris'te geçirdiği son günlerde kimseye bundan bahsetmemişti. Seçimi kendi başına yapmak istiyordu ve bu haberin ortamdaki neşeye gölge düşürebileceğini biliyordu.

Azriel'in hayır diyeceğinden, güvende olmasını isteyeceğinden emindi. Her zaman yaptığı gibi. Cassian evet derdi, Amren ona keza ve Feyre endişelenir ama onaylardı. Az bunun üzerine çileden çıkar ve iyice kendi içine kapanırdı.

Mor onun keyfini kaçırmak istememişti. Zaten yeterince kaçırıyordu.

Ama kararı hangi yönde olursa olsun bir noktada onlara söylemek zorunda kalacaktı.

Ellia'nın kulakları başının üzerinde birden dikleşti.

Mor kaskatı kesilerek bakışlarını kısrağın dikkatini verdiği tarafa çevirdi.

Sol taraflarındaki, bu mesafeden ağaç sazlığına benzeyen ormana doğru.

Ellia'nın boynunu okşadı. "Sakin ol," diye fısıldadı. "Sakin ol."

Bu ormanlarda bile kadim dehşetlerin boy gösterdiği biliniyordu.

Ama Mor hiçbir koku almadı, hiçbir şey görmedi. Ormana savurduğu güç filizi sadece bildik kuşları ve küçük hayvanları ortaya çıkardı. Buz tutmuş deredeki bir delikten su içen bir karacayı.

Hiçbir şey. Tek bir şey dışında...

İşte orada, dikenli çalıların arasında. Bir karanlık parçası.

Hareket etmiyor, orada öylece duruyordu. Ve izliyordu.

Tanıdık ve bir o kadar yabancı.

Mor'un gücündeki bir şey ona dokunmamasını, ona yaklaşmamasını söyledi. Bu mesafeden bile.

Mor itaat etti.

Ama dikenlerin arasında uyuklayan bir gölgeyi andıran o karanlığı seyretmeden edemedi.

Azriel'in kıvrılan ve fısıldayan gölgelerine benzemiyordu.

Farklı bir şeydi.

Bakışlarına karşılık veren, onu seyreden bir şey.

En iyisi rahatsız etmemekti. Özellikle de çıtırdayan ateş ve bir kadeh şarap evde onu beklerken.

Ellia'nın boynunu tıpışlayarak, "Haydi kestirmeden dönelim," dedi.

Atın ormana ve karanlık gözcüsüne sırtını dönüp dörtnala koşmaya başlaması için bundan daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu.

Arkalarındaki orman sisler arasında gözden kaybolana dek tepelerin üstünden ve arasından at sürdü.

Gece Sarayı'nda milenyumlardır kimsenin ayak basmaya cesaret edemediği bu topraklarda gördüğü, şahit olduğu bu şey ne olabilirdi?

Soru Ellia'nın kar, dere, tepe demeden attığı her gürültülü adımda peşlerinden geldi.

Cevabı kayalarda, ağaçlarda, başının üzerindeki gri bulutlarda yankılandı.

Deh. Deh.

25. BÖLÜM

Feyre

İki gün sonra Polina'nın terk edilmiş stüdyosunun girişinde duruyordum.

Tahta kaplı pencereler ve sarkık örümcek ağları gitmişti. Yerine temiz ve ferah bir mekân gelmişti.

Sokağın aşağısından, kuşkusuz kendi stüdyosundan gelen Ressina beni orada bulduğunda hâlâ ağzım açık stüdyoya bakıyordum. "Gündönümünüz kutlu olsun Leydim," dedi parlak bir gülümsemeyle.

Gülümsemesine karşılık vermeden kapıya bakmaya devam ettim. Kapının ardındaki alana.

Ressina koluma dokundu. "Bir sorun mu var?"

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptığımda parmaklarım avucumdaki pirinç anahtarı sarmaladı. "Burası benim," dedim sessizce.

Ressina'nın gülümsemesi tekrar büyümeye başladı. "Öyle mi?"

"Onlar, yani ailesi, bana verdi."

Bu sabah olmuştu. Polina'nın aile çiftliğine yabaladı-

ğımda her nasılsa kimse beni gördüğüne şaşırmamıştı. Sanki bunu bekliyorlardı.

"Bana verdiler." Kollarımı iki yana açtım. "Satın almaya çalıştım. Onlara para teklif ettim." Başımı iki yana sallarken hâlâ sersem gibiydim. Kasaba evine bile dönmemiştim. Daha Rhys'e bile söylememiştim. Şafakta yataktan kalktığımda Rhys Devlon'un kampında Az ve Cassian'la buluşmak için çıkmıştı. Birden *beklemenin canı cehenneme* diye düşünmüştüm. Hayatı *ertelemenin* zerre kadar anlamı yoktu. Ne istediğimi biliyordum. Gecikmek için hiçbir neden yoktu. "Tapuyu elime tutuşturdular, imza atmamı söylediler ve anahtarı verdiler." Yüzümü sıvazladım. "Paramı geri çevirdiler."

Ressina uzun bir ıslık koyverdi. "Şaşırmadım."

"Gerçi Polina'nın kız kardeşi," dedim, anahtarı paltomun cebine atarken sesim titriyordu, "parayı başka bir şey için kullanmamı önerdi. İlla birilerine vereceksem, Fırça ve İskarpela'ya bağışlamalıymışım. Ne olduğunu biliyor musun?"

O şaşkınlıkla kıza sormayı akıl edememiş, başımı öne arkaya sallayarak bunu yapacağımı söylemekle yetinmiştim.

Ressina'nın aşıboyası renkli gözleri yumuşadı. "Mali yardıma ihtiyaç duyan sanatçılara destek veren bir yardım kuruluşu. Onlara ve ailelerine yiyecek, kira ve kıyafet parası veriyorlar. Yaratırlarken aç kalmasınlar veya canları bir şey çekmesin diye."

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarına engel olamadım. O kulübede sersefil geçirdiğim yılların gözümün önüne gelmesine engel olamadım. Gıdım gıdım zevkini çıkardığım o üç küçük boya şişesinin görüntüsüne engel olamadım.

"Bundan haberim yoktu," diye fısıldamayı başardım. Gönüllü olarak destek verdiğim tüm o komitelerde bile bahsi geçmemişti.

Sanatçıların el üstünde tutulduğu, korunup kollandığı bir yer, bir dünya olduğunu bilmiyordum. Böyle bir şeyin olduğunu hayal bile edemezdim.

Sıcak, narin bir el omzumdan tutup hafifçe sıktı. "Peki burayı ne yapacaksınız?" diye sordu Ressina. "Stüdyoyu?"

Önümdeki boş mekânı inceledim. Boş değildi, sadece *beklemedeydi.*

Ve çok uzaklardan, sanki soğuk bir rüzgârla taşınmış gibi, Suriel'in sesini duydum.

Feyre Archeron, bir ricam olacak. Dünyayı bulduğundan daha iyi bir durumda bırak.

Gözyaşlarımı bastırıp gözümün önüne gelen bir saç tutamını örgüme geri sıkıştırdıktan sonra periye döndüm. "Hiç deneyimi olmayan bir iş ortağı aramıyorsundur, değil mi?"

26. BÖLÜM

Rhysand

Kızlar idman sahasındaydı.

Sadece altı kişiydiler ve hiçbiri memnun görünmüyordu ama oradaydılar ve Devlon'un bir bıçağın nasıl tutulacağına dair verdiği gönülsüz direktifleri iki büklüm yerine getiriyorlardı. Devlon en azından öğrenilmesi nispeten daha kolay bir şey seçmişti. Tebeşirle çizilmiş idman sahasının hemen yanında duran bir kucak dolusu Illyrialı yayının aksine.

Benim diyen birçok erkek bile bu yaylara hâkim olacak gücü kendinde bulamayabilirdi. Yay kullanmakta ustalaşmaya çalıştığım yıllarda telin yanağımda, bileğimde, parmaklarımda şaklamasını hâlâ hissedebiliyordum.

Kızlardan biri Illyria yayı almaya karar verse, derslerini bizzat takip ederdim.

İdman sahalarının uzak ucunda Cassian ve Azriel'le birlikte dikilirken, Rüzgârkıran kampı fırtınanın yığdığı taze karla göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

Fırtına beklendiği gibi dün, yani gündönümünden iki

gün sonra dinmişti. Ve Devlon söz verdiği gibi kızları idman sahasına çıkarmıştı. En küçüğü on iki, en büyüğü on altı yaşındaydı.

"Daha fazla olurlar diye düşünüyordum," diye mırıldandı Azriel.

Kızlardan birinin bariz şekilde yanlış ama düzeltilmeyen bir manevra yaptığını gördükçe tıslayıp duran Cassian, "Bazıları aileleriyle birlikte gündönümü için ayrıldı," dedi gözlerini idman sahasından ayırmadan. "Birkaç gün daha gelmezler."

Az'ın derlediği, kamplardaki olası çıban başlarını içeren listeyi ona göstermiştik. Cassian o andan beri dalgındı. Beklediğimizden daha fazla bozguncu vardı. Büyük çoğunluğu bu klanın ezeli düşmanı olan Demirdoruk kampındandı ve kamp lordunun oğlu Kallon mümkün olduğunca geniş bir muhalefet yaratmak için canını dişine takıyordu. Tümüyle Cassian'a ve bana yönelik bir muhalefet. Gözü pek bir girişimdi, hele de Kallon gibi çaylak bir savaşçı için. Çocuğun Ayin'e katılacak kıvama gelmesi bu baharı, hatta gelecek baharı bulabilirdi. Gelgelelim babası olacak canavar kadar kötüydü. Hatta Az'a göre daha kötüydü.

Cassian haberi aldığında yüzü düşünce, *Ayin'de kazalar oluyor* diye ima etmiştim.

Ayin'e fesat karıştırarak onuruna leke sürmeyeceğiz, demekle yetinmişti.

Azriel soğukkanlı bir şekilde, *madem öyle, gökyüzünde de sürekli kazalar oluyor,* diye karşılık vermişti.

O yavru benimle taşak yarıştırmak istiyorsa, diye homurdanmıştı Cassian, *kendi taşaklarını büyütüp karşıma geçebilir.* Ve hepsi bu kadardı.

Bu konuyu –Kallon'la nasıl ve ne zaman ilgileneceğini– ona bırakacak kadar iyi tanıyordum onu.

"Kamplardaki homurdanmalara rağmen," dedim idman sahalarını işaret ederek. Erkekler, ölümcül bir hastalığa yakalanmaktan korkuyorlarmış gibi, bir avuç kızın eğitim gördüğü yerden güvenli bir mesafede duruyorlardı. İçler acısı. "Bu *iyiye* işaret Cass."

Azriel etrafında dolanan gölgelerin içinden başıyla onayladı. Kamptaki kadınların çoğu onu görür görmez evlerine kapanmıştı.

Gölgeokuyandan nadir bir ziyaret. Hem efsane hem dehşet. Az da burada olmaktan çok hoşnut görünmüyordu ama ondan rica ettiğimde beni kırmamıştı.

Belki arada sırada geldiği yeri hatırlaması onun için en iyisiydi. Hâlâ Illyria derilerini giyiyordu. Dövmelerini sildirmeye kalkmamıştı. Bir yanı hâlâ Illyrialıydı. Hep öyle kalacaktı. O unutmak istese bile.

Cassian, yüzünde taş gibi bir ifade, bir dakika kadar hiçbir şey demedi. Bu sabah ona rapor vermek için annemin eski evindeki masanın etrafında toplanmamızdan önce bile dalgındı. Gündönümünden beri dalgındı. Bunun sebebi üzerine bahse girecek olsak yüklü miktarda para basardım.

"İyiye işaret olurdu," dedi sonunda, "eğer orada yirmi kız olsaydı ve bir ay boyunca sürekli orada olsalardı."

Az usulca pofurdadı. "Bahse girerim sen..."

"Bahis yok," dedi Cassian. "Bu konuda olmaz."

Kobalt sifonları pır pır eden Az bir süre onun bakışlarına karşılık verdikten sonra başını eğdi: Anlaşıldı. Cassian'ın yıllar önce kurguladığı ve meyve vermeye belki de ilk kez bu kadar yaklaşan bu misyon... Onun için

bütün bahislerin ötesine geçmişti. Asla tam olarak kapanmayan bir yaraya dönüşmüştü.

Kolumu Cassian'ın omuzlarına attım. "Küçük adımlar, kardeşim." Gözlerime yansımayacağını bilsem de geniş geniş sırıttım. "Küçük adımlar."

Hepimiz için.

Dünyamız buna bağlı olabilirdi.

27. BÖLÜM

Feyre

Şehir çanları sabah on biri vurdu.

Bir ay sonra Ressina'yla birlikte ön kapının yanında dikilirken neredeyse bir örnek kıyafetler içindeydik: Uzun kalın kazaklar, kışlık taytlar ve koyun kürklü sağlam botlar.

Şimdiden her yerine boya sıçramış botlar.

Polina'nın ailesinin stüdyoyu bana hediye etmesinden bu yana geçen haftalarda Ressina ve ben hemen hemen her gün buradaydık. Mekânı hazırlamıştık. Stratejimizi ve derslerimizi belirlemiştik.

"Eli kulağında," diye mırıldandı Ressina, stüdyonun parlak *beyaz* duvarında asılı duran küçük saate bakarak. Bu sonsuz bir tartışma konusu olmuştu: İçeriyi hangi renge boyayacaktık? Önce sarıya boyamak istemiş ama eserleri yeterince göstermeyeceğine karar vermiştik. Siyah ve gri istediğimiz atmosfer için fazla kasvetli gelebilir, bej de eserlerle çatışabilirdi... Böylece beyazda karar kılmıştık. En azından arka odayı canlı renklere boyamıştık: Her du-

varda başka bir renk. Yeşil, pembe, kırmızı ve mavi.

Ama bu ön salon... Boştu. Duvarlardan birine astığım o duvar halısı dışında. Boşluk'un siyahı görenleri büyülüyordu. Aynı zamanda hatırlatıyordu. En az içinde parlayan Umut'un imkânsız yanardönerliği kadar hatırlatıyordu: Ne kadar ezici olursa olsun kayıplara rağmen çalışmayı. Yaratmayı.

Sonra, galerinin ortasına daire oluşturacak şekilde dizilmiş onar tabure ve şövale vardı.

Bekliyorlardı.

"Gelecekler mi?" diye mırıldandım Ressina'ya.

Endişelendiğini gösteren tek şey ağırlığını bir bacağından diğerine vermesiydi. "Geleceklerini söylediler."

Birlikte çalıştığımız bir ayda bana iyi bir arkadaş olmuştu. Değerli bir arkadaş. Ressina'nın tasarım gözü o kadar kusursuzdu ki nehir evini tasarlarken bana yardımcı olmasını istemiştim. Oraya bu ismi vermiştim. Çünkü *nehir malikanesi*... hayır. *Ev* olacaktı, bu şehirdeki en büyük ev olsa bile. Büyüklüğün nedeni caka satmak değil, sadece pratiklikti. Saray efradının, yani ailemizin genişliğinden. Üstelik bir ihtimal ailemiz genişlemeye devam edecekti.

Ama buna zaman vardı. Şimdi...

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha.

"Haydi artık," diye mırıldandı Ressina.

"Belki de zamanı yanlış anladılar?"

Ama daha cümlemi bitirmeden, göründüler. Köşeyi dönüp stüdyoya doğru yöneldiklerinde Ressina ve ben nefeslerimizi tuttuk.

Ulu Peri ve sıradan peri on çocuk ve bazılarının anne babası. Bazılarının çünkü diğerleri

Kapıdan ürkek ve güvensiz adımlarla girip şövalelerin yanında biriken her çocukla birlikte kalbim deli gibi atsa da yüzümde sıcak bir gülümseme tuttum. Benim avuçlarım terlerken çocukların yanında toplanan anne babaların yüzleri nispeten daha rahat ama tereddütlüydü. Tereddütlü ve bir o kadar da umutlu.

Sadece kendileri için değil, aynı zamanda yanlarında getirdikleri çocuklar için.

Geniş çaplı reklam yapmamıştık. Ressina bazı arkadaşlarıyla tanıdıklarına ulaşıp etrafa sormalarını istemişti. Şehirde savaş sırasında yaşadıkları dehşetleri dışa vurabilecekleri bir yere ihtiyaç duyan çocuklar var mı diye. Katlanmak zorunda kaldıkları şeyler hakkında konuşmak istemeyen ama bunları çizebilecek, boyayabilecek veya yontabilecek çocuklar var mı diye. Böyle şeyleri daha önce hiç yapmamış olsalar bile sonuçta bir şey yaratma eylemi... onlara ilaç gibi gelebilirdi.

Bana geldiği gibi.

Dokumacıya, Ressina'ya ve bu şehirdeki birçok sanatçıya geldiği gibi.

Ağzımı açmamla birlikte sorular yağmaya başladı. Sadece anne babalardan veya velilerden değil, aynı zamanda potansiyel eğitmenlerden. Yardım etmeye, ders vermeye hevesli Gökkuşağı sanatçılarından.

Yüce Leydi olarak benden istenen şeye göre günde bir ders verecektim. İkinci ders Ressina'nındı. Üçüncü ve dördüncü dersleri ise dönüşümlü olarak diğer öğretmenler yürütecekti. Dokumacı Arenea dahil.

Çünkü anne babalardan ve ailelerden gelen tepkiler inanılmazdı.

"Dersler ne zaman başlayacak?" en sık sorulan soruy-

du. Burun farkıyla ikinci olan soru ise şuydu: "*Ders ücreti ne kadar?*"

Sıfır. Sıfır diyorduk onlara. Bedavaydı. Dersler ve malzemeler için hiçbir çocuk ya da aile tek kuruş vermeyecekti.

Kalabalık salonda Ressina'yla hızlıca göz göze geldik. Rahatlamış bakışlarla. Ve heyecanlı bakışlarla.

Sonunda ferah ve güneşli stüdyoda toplanan ailelere dönerek bir kez daha gülümsedim ve başladım.

28. Bölüm

Feyre

Bir buçuk saattir beni bekliyordu.

Kimi gülücükler saçan, kimi hâlâ ciddi ve çökük bakışlı çocukların sonuncusu kendini dışarıya atana kadar kapıyı onlara ve ailelerine açık tuttu. Çıkanların her biri aval aval ona bakarak başlarını eğerken Rhys hepsine geniş, rahat bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bu gülümsemeyi seviyordum. Galeriye girerken –bugün kanatları ortalıkta yoktu– hareketlerine yansıyan o yapmacıksız zarafeti seviyordum. Hâlâ kurumakta olan resimleri inceledi. Yüzüme, kazağıma, botlarıma sıçrayan boyaları inceledi. "Yoğun bir iş günüydü desene?"

Saçımın bir tutamını geri attım. Muhtemelen çizgi çizgi maviye boyandığını bilerek. Çünkü parmaklarım mavi boyayla kaplıydı. "Sen asıl Ressina'yı gör."

Sahiden de Ressina kırmızıya boyalı yüzünü yıkamak için az önce arka tarafa gitmişti. Hangi rengi alacağını görmek için tüm boyalardan bir baloncuk oluşturup havaya bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen bir çocuğun

azizliği. Baloncuk Ressina'nın yüzünde patlamıştı.

Olup biteni bağ üzerinden gösterdiğimde Rhys güldü. "En azından yeni yeni tomurcuklanan güçlerini kullanmanın harika bir yolunu bulmuş."

Yanındaki resimlerden birini inceleyerek sırıttım.

"Ben de aynen öyle dedim. Ama Ressina bunu komik bulmadı."

Aslında komik bulurdu. Ne var ki çocukların çoğunda gözle görülen ve görülmeyen yaralar varken gülümsemek biraz zordu.

Rhys'le birlikte anne babasını saldırıda kaybeden genç bir perinin yaptığı resmi inceledik. "Onlara detaylı talimatlar vermedik," dedim Rhys'in bakışları resmin üzerinde gezinirken. "Sadece bir anı boyamalarını söyledik. Kız bunu yaptı."

Bakması zordu. İçindeki iki figüre. Kırmızı boyaya. Habis dişleri ve ileri atılan pençeleriyle gökyüzünü dolduran karaltılara.

"Resimleri evlerine götürmüyorlar mı?"

"Önce kurumaları gerekiyor ama kıza bu resmi özel bir yerde saklayayım mı diye sordum. Çöpe atmamı söyledi."

Rhys'in gözleri endişeyle gölgelendi.

"Saklamak istiyorum," dedim kısık sesle. "İleride ofisime koymak. Unutmayalım diye."

Olup biteni, ne için çalıştığımızı. Aranea'nın duvarda asılı duran Gece Sarayı armalı duvar halısı gibi.

Cevap olarak yanağımdan öptü ve diğer resme geçti. Bir kahkaha attı. "Bunu açıkla."

"Bu çocuk gündönümü hediyelerinden *fena halde* hayal kırıklığına uğramış. Özellikle de içlerinde bir köpek yavrusu olmadığı için. Bu yüzden ileride gerçekleşmesini

umut ettiği 'anı' resmetti: Anne babası köpek kulübesinde kalırken kendisi ve köpeği evde yaşıyor."

"Yüce Ana anne babasının yardımcısı olsun."

"Balonu yapan oydu."

Ona dirsek atarken kendimi tutamayıp güldüm. "Öğle yemeği için benimle eve kadar yürür müsün?"

Eğilerek reverans yaptı. "Benim için onurdur leydim."

Gözlerimi devirdikten sonra Ressina'ya seslenerek bir saat içinde döneceğimi söyledim. Anne babalar, diğer veliler ve tabii ki çocuklar bizi tanısın diye bu ilk derslerde birlikte bulunmaya karar vermiştik. Tüm ders döngüsü tamamlanana kadar iki hafta böyle gidecekti.

Rhys montumu giymeme yardım etti, dudaklarımdan bir öpücük çaldı ve güneşli, soğuk havaya çıktık. Kasaba evine doğru yürürken kalabalık Gökkuşağı'nda karşılaştığımız sanatçılar ve müdavimler başlarıyla ve el sallayarak bizi selamladılar.

Rhys'in koluna girip sıcaklığına sokuldum. "İlginç," diye mırıldandım.

Başını yana eğdi. "Neymiş o?"

Gülümsedim. Ona, Gökkuşağı'na, şehre. "Her gün uyandığımda hissettiğim bu duygu, bu heyecan. Seni görmek, çalışmak ve burada *olmak*."

Yaklaşık bir yıl önce ona tam tersini söylemiştim. Tam tersini dilemiştim. O da hatırlamış gibi yüzü yumuşadı. Ve anlıyormuş gibi.

"Yapacak çok şey olduğunu biliyorum," diye devam ettim. "Yüzleşmemiz gereken şeyler olduğunu biliyorum. Er ya da geç." Bunu duyunca gözlerindeki yıldızların bir kısmı çalkalandı. "Illyrialıların, insan kraliçelerin, insan halkının ve diğerlerinin sırada olduğunu biliyorum. Ama

bütün bunlara rağmen..." Cümlemi bitiremedim. Doğru kelimeleri bulamadım. Ya da ortalık yerde ağlamadan dile getiremedim.

Bu yüzden ona, sarsılmaz gücüne yaslanıp bağ üzerinden devam ettim. *Beni inanılmaz mutlu ediyorsun. Mutlu bir hayatım var ve bunun içinde yer aldığın için sana minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim.*

Bakışlarımı ona kaldırdığımda uluorta yanaklarından süzülen gözyaşlarından utanmadığını gördüm. Soğuk rüzgâr onları dondurmadan önce birkaç tanesini elimle silerken Rhys kulağıma, "Ben de hayatımda yer aldığın için sana minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim Feyreciğim," diye fısıldadı. "Ve bizi bekleyen ne olursa olsun," –küçük, neşeli bir gülümseme– "birlikte yüzleşeceğiz. Her bir anının tadını birlikte çıkaracağız."

Tekrar ona yaslandığımda kolunu omzuma doladı. Kolumun üst kısmındaki, ikimizin de taşıdığı o dövmenin üzerinden: Birbirimize verdiğimiz bir söz. Asla ayrılmamak, sonuna kadar.

Hatta daha sonra bile.

Seni seviyorum, dedim bağ üzerinden.

Sevmeyip de ne yapacaksın?

Dirsek atmama kalmadan Rhys beni tekrar öptü, nefessiz ve hızlı. *Dinleyen yıldızlara, Feyre.*

Elimi yanağında gezdirip son gözyaşlarını silerken teni sıcacık ve yumuşacıktı. Sonra evin bulunduğu sokağa doğru döndük. Geleceğimize ve o gelecekte bizi bekleyenlere doğru.

Ve gerçekleşen hayallere, Rhys.